

Журнал не учит, а лишь помогает сориентироваться в жизни, мужчинах и собственной душе. Все остальное ты сможешь сама.

Smalks sievietes dvēseles pazinējs. Tas nemāca, bet palīdz orientēties dzīvē, vīriešos un savā sirdī. Visu pārējo tu vari pati.

Inteliģentam un zinātkāram lasītājam. Izcili raksti un izcili foto. Unikāli ceļojumi, neiedomājami atklājumi, pārsteidzoši vēsturiski fakti.

Žurnāls vēl skaistākai, drosmīgākai un seksīgākai Tev. Atļaujies vairāk!

Dzīvesstila un intelektuālās izklaides izdevums, kas aptver plašu tēmu loku — literatūra, mūzika, kino, stils, ceļojumi, tehnoloģijas, auto, sports, ēdieni, vīni.

Отличный комплект журналов для нее и для него. увлекательные и полезные, исторические и самые актуальные материалы.

16 68 12 номеров

16 68 12 numuriem

24 98
12 numuriem

15 98
12 numuriem

Ls **8 00** 4 numuriem Ls **19** 98 12 номеров

Журнал обо всем — рассказы о жизни энаменитых людей, научно-популярные статьи, новинки автопрома и техники

Žurnāls īstiem makšķerniekiem, un visiem kas par tādiem grib kļūt!

Populārākais zumais par automašīnām. Oriģināls un pilns uzdrīkstēšanās, tas stāsta par aktuālo auto vidē, pasaulē un Latvijā.

Vīriešu žurnāls noderīgs, smieklīgs, seksīgs

projektētājiem un arhitektiem. Ilustrēta Jasāmviela gan darbā, gan brīvajā Jaikā -- visiem, kas nav vienaldzīgi pret skaisto

Katru otro menesi būvniecības objektu apskati, inženierraksti, speciālistu viedokļi un diskusijas.

11 98 10 номеров 18 90 Ls 12 numuriem

Ls **16** 88 10 numuriem

Ls **14** 68

Ls **15** 58 6 numuriem

Ls **15**⁵⁸ 6 numuriem

No 17. septembra uz visiem zvaniem atbildu ar atslēgas vardiem:

"Mans mīļākais radio ir Radio Skonto!"

Saņemu LVL 300,00

Esmu 1 no ne vairāk kā 5 pretendentiem uz jauno HYUNDAI new THINKING.

Mare a setteta :

Mans mīļākais radio ir Radio Skonto!

APSKATI

Kino

Filma «Borna mantojums» pamanās iztikt bez paša ağenta Džeisona Borna. 14. lpp.

Jaunā seriālu sezona

Seši pavisam svaigi seriāli, kuriem tuvākajā laikā pievērst uzmanību. 16. lpp.

Bolivudas blokbasteri

FHM apskatnieks ziedo 1674 minūtes no savas dzīves, lai iepazītu indiešu kino lielākās vērtības. 18. lpp.

Mūzika

Alternatīvā roka grupa «Smashing Pumpkins» atgriežas ar jaunu albumu. 22. lpp.

Grāmatas

Lasāmviela, kas palīdzēs nedomāt par neizbēgamo rudens tuvošanos. 24. lpp.

TEHNIKA

Zalais sporta dīvāns

kājām gaisā brīdī, kad atklātībā nonāca

kāds seksa video. Ar

viņu galvenajā lomā.

FHM izmēğina jauno «Lexus GS450h». 82. lpp.

Dublu vanna

Fotoreportāža no sacensībām, kuru sauklis varētu būt: jo dziļāk grāvī, jo labāk. 84. lpp.

F1 tuvplānā

Divu Latvijas fotogrāfu iespaidi par F1 sacensībām Spānijā tieši no notikumu vietas. 86. lpp.

Knipsē un klausies

Rudens jaunumi fotoaparātu pasaulē un ne tikai. 88. lpp.

66 Tanki, raketes, līki un meg

Bezbailīgais fotogrāfs Džons Kantlī dodas uz karadarbības vietām, lai mēs būtu lietas

kursā, kas tur notiek patiesībā.

MODE

Džinsu parāde

Šoruden aktuālie džinsu modeļi. 90. lpp.

Austrumu garšvielas

Smaržu aromāti laikam, kad kokiem sāk dzeltēt lapas. 92. lpp.

Erotiskā masāža

FHM seksa eksperte iekuğo vecmeitu kategorijā un to atzīmē ar erotisko masāžu. 94. lpp.

Mēs zinām, kā...

Praktiski padomi, kā iekļūt Ginesa rekordu grāmatā. 96. lpp.

TĀDI MĒS ESAM

Gaisa teroristi

Skan fanfaras, rīb bungas! Publika ekstāzē auro, meitenes met uz skatuves krūšturus, policijas specvienība stāv nomaļus un nervozi pīpē. Latvijas FHM svin apaļu jubileju - simtā numura iznākšanu!

Labi, labi, zinām jau zinām, ka tik epohāls pasaules mēroga notikums tas varbūt arī nav, līdz vasaras olimpiādei un Oktoberfestam nevelkam. Taču vienalga patīkami, ka esam deviņu gadu un 100 numuru laikā spējuši iekarot un saglabāt pietiekami lielu cienītāju pulku. Paldies mums par darbu un jums par uzticību!

Par godu lielajai jubilejai nosēdinājām vienu mūsu līdzstrādnieku pie visiem iepriekšējiem FHM numuriem un uzdevām viņam apkopot pilnīgu statistiku par mūsu veikumu deviņu gadu laikā. Pilnu tās apkopojumu vari atrast mazliet tālāk publicētajā infografikā, taču viena sadaļa liekas īpaši svarīga. Proti, 152 no 302 publicētajām meiteņu fotosesijām modeles ir bijušas blondīnes. Meitenes, izdariet secinājumus - gaišmatēm FHM slejās ir vieglāk iekļūt nekā tumšmatēm! Bet meitenēm vispār bez matiem šī iespēja ir tuvu nullei.

Pārlūkojot veco FHM numuru grēdu, mums uzmācās neliela... nē, ne depresija, bet tāda kā pusmūža krīze. Vai mēs visu esam izdarījuši pareizi? Varbūt vajadzēja žurnālu taisīt pavisam citādāku? Varbūt ir pienācis laiks visu radikāli mainīt? Izmēğinājumam uztaisījām vairāku žurnāla alternatīvo versiju vākus, un, ja lasītāji pārliecinoši balsos par pārmainām, esam gatavi sākt visu no sākuma - tikai tagad jau ar FGM vai FJM.

Taču, kamēr lasītāju vēstuļu plūdi mūs vēl nav piespieduši mainīt orientāciju, uztaisījām vienu kārtīgu FHM numuru: ar basketbolista Dāvja Bertāna interviju, stāstiem par sauso likumu un padomju gaisa pirātiem, fundamentālu indiešu kino apskatu un, protams, meitenēm.

Lai labi lasās!

S. Metizais

Sandris Metuzāls Galvenais redaktors

For Him Magazine, Mūkusalas iela 41b, Rīga, LV 1004, tālrunis: 67061600, e-pasts: redakcija@fhm.lv

SEPTEMBRA JAUTĀJUMS

Kurš materiāls no pēdējiem 100 FHM numuriem tev vislabāk palicis atminā?

Galvenais redaktors

Sandris Metuzāls (sandris.metuzals@fhm.lv) Kā mēs braucām uz Luksemburgu, lai pasaules hokeja čempionātā

fanotu par Mongolijas izlasi Galvenā redaktora vietnieks Kaspars Ozols (kaspars@lilita.lv)

Tas, kurā mēs sūtījām savu reportieri iesācēju dabūt pa purnu dažādos cīnas sportos. Redaktors

Artis Kamals (artis.kamals@fhm.lv) Intervija ar Annu Lieckalniņu, pēc kuras man GANDRĪZ izdevās vinu uzaicināt uz randinu

Redaktors

Alekss Dinamo (alekss.dinamo@gmail.com) Divlitrīgo alus pudeļu recenzija. Nu. ja tās var nosaukt par atminām...

Galvenais mākslinieks

Māris Auziņš (maris@lilita.lv) Par urlām šajā pavasarī. Senāki jau no atminas izdzisuši.

Korektore

Agrita Grinvalde (agrita.grinvalde@inbox.lv) Incredibly deadly alus tests laikam...

Autori: Miesnieks, Anna Kustikova, Baiba, Dace Vaivara, Fridvalds, Kaspars Zaviļeiskis, Kārlis Dambrāns, Kaspars Misiņš, Mārcis Zitmanis, Mikus Porietis, Verners Šneiders. Fotogrāfi: Andrejs Ņikiforovs, Kaspars Garda, Vadims Straume, Ojārs Jansons.

Ilustrators: Gatis Šļūka.

Radošais direktors Vitalijs Suseklis (susis@lilita.lv) Tehniskais direktors Gints Mucenieks (gints@lilita.lv) Reklāmas direktore Ilze Ozola (ilze@lilita.lv) Reklāmu redaktore Ulla Vaite (ulla@lilita.lv) Reklāmas menedžeri Tatjana Sidorenko (67061624), Ineta Zunde (67061623), Roberts Horsts (67061622), Gunita Jansone (67061625), Raivo Dzelzkalejs (67061626) Abonēšanas nodala Sintija Zilbermane (67061652) Izdevniecības sekretāre 67061600

FHM INTERNATIONAL NETWORK

International Director - Simon Greve Head of International Content - Anouska Christy International Content Executive - Ellie Bond

FHM STARPTAUTISKO IZDEVUMU REDAKTORI

Guy Mosel (Austrālija), Jacky Jin (Ķīna), Dalibor Demel (Čehija), Laurent Giraud (Francija), Hans Fuchs (Vācija), Sander Kersten (Nīderlande), Kabeer Sharma (Indija), Richard Sam Bera (Indonēzija), Rajesh Taluar (Malaizija), Martin Thronsen (Norvēģija), Allan Madrilejos (Filipīnas), Paul Breazu (Rumānija), Slava Rovner (Krievija), David Fuhrmann Lim (Singapūra), Uros Majcenovic (Slovēnija), Hagen Engler (Dienvidāfrika), Rafael Benitez (Spānija), Saffron Lee (Taivāna), Jakaphatchara Buranabutr (Taizeme), Berk lybar (Turcija), Joe Barnes (Apvienotā Karaliste)

Izdevējs: SIA "Ağentūra Lilita" © SIA "Ağentūra Lilita" / lespiests tipogrāfijā "Lietuvos Rytas", Viļņa, Lietuva, tālr. +370 2743733

Izdevējs par rakstu autoru viedokli, visu publicēto faktu precizitāti un iesniegtajiem materiāliem neatbild. Autoru iesniegto manuskriptu. ilustrāciju un fotogrāfiju publicēšanas tiesības piedēr izdevniecībai. Materiālu vai to fragmentu pārpublicēšana tikai ar rakstisku izdevniecības atļauju.

Izdevējs ir Latvijas Preses izdevēju asociācijas (LPIA) biedrs www.lpia.lv

http://www.draugiem.lv/fhm https://twitter.com/FHM_LV http://www.facebook.com/FHMLatvia

Skaties augstāk!

Volkswagen Tiguan. Tagad Tu vari to atļauties.

Aprēķins veikts a/m Volkswagen Tiguan Trend&Fun, 1.4TSI BMT no cenas 19 134 EUR iesk. PVN 5 gadu operatīvajam līzingam ar pirmo iemaksu 15%, atlikušo vērtību 30%, nobraukumu līzinga termiņa laikā līdz 100 000 km un kopējo mainīgo procentu likmi 3,12.

Aprēķins veikts a/m Volkswagen VW Tiguan Sport&Style, 1.4TSI BMT no cenas 20 779 EUR iesk. PVN 5 gadu operatīvajam līzingam ar pirmo iemaksu 15%, atlikušo vērtību 30%, nobraukumu līzinga termiņa laikā līdz 100 000 km un kopējo mainīgo procentu likmi 4,12%.

E-pasts: redakcija@fhm.lv PASTS: Mūkusalas iela 41b, Rīga, LV 1004 tālrunis: 67061600

MĒNEŠA

Sveiks, FHM!

Lasu jūsu žurnālu jau trīs gadus un esmu ļoti apmierināts gan ar to, ko raksta, gan ar to, kā raksta, par to droši cepumu varam dot galvenaja redaktoram Sandrim. Jūs esat rakstījuši par futbolu, hokeju, basketbolu vieglatlētiku, bet tā arī nevaru sagaidīt rakstu par savu mīļāko sporta veidu -

regbiju, kas diemžēl Latvijā nav īpaši populārs.

Paldies, Robert, par labajiem vārdiem un ieteikumu. Taisnību

Varbūt ar jūsu palīdzību mēs spēsim to popularizēt?

sakot, nebliām domājuši, ka regbijam Latvijā ir vairāk par pieciem

faniem, taču laikam jau šajā jautājumā esam gājuši maldu ceļus.

Tādēl jau nākamnedēl sūtīsim mūsu jaunāko līdzstrādnieku pie-

teikties kādā no Latvijas regbija klubiem (ja ticam Regbija federā-

cijas mājaslapai, to ir neticami daudz). Pagaidām nevaram izšķir-

ties, kuram dot priekšroku - «Miesniekiem», «Ežiem» vai varbūt

«Alnim». Bet, kamër mës domājam, tikmër tu droši vari nāk pēc

bija brīvā laika pārpārēm. Neatceros, esmu teicis vai nē, bet nu jau divus ar pusi gadus strādāju Holandē. Kad braucu uz turieni no atvaļinājuma, vienmēr ņemu līdzi FHM. Arī tur tas ir cieņā.

Ar cienu, Aivars aka Aikons

Prieks dzirdēt, ka arī tautieši svešumā par mums neaizmirst. Paldies par uzticību FHM, un no savas puses varam sniegt vienu bezmaksas padomu – lai dabūtu jaunāko žurnāla numuru, nav obligāti jābrauc uz dzimteni, jo ir iespējams diezgan vienkārši un par saprātīgu naudu abonēt FHM elektronisko versiju caur www.abonesana.lv. Tiesa, no elektroniskās versijas ir pagrūti izgriezt meitenu bildes, lai piespraustu pie sienas vai mašīnas priekšējā paneļa...

Es jūtos lieliski un domāju, ka varētu jūsu žurnālā pievienot iepazīšanās sludinājumus un vairāk meiteņu

Zigmars

Tas labi, ka tu, Zigmar, jūties lieliski. Mēs tāpat. Par tiem iepazīšanās sludinājumiem - godīgi sakot, māc šaubas, vai šajā lauciņā mēs varam konkurēt ar neskaitāmajiem interneta iepazīšanās dienestiem. Pamēğini kādu no tiem. Par meitenu bildēm - ia liksim vēl vairāk bilžu, būs mazāk vietas lasāmajiem gabaliem. Kas arī nebūtu īsti labi, vai ne?

Mēneša vēstules autors balvā saņem «Burberry Sport» komplektu – dušas želeju un tualetes ūdeni. Balva jāsaņem līdz šā gada 10. oktobrim «Ağentürä

Sveiki!

balvas par Mēneša vēstuli.

Te jūsu patstāvīgais fans Aikons. Sorry, ka vairs nerakstu katru mēnesi, vnk beigušās skolas un studiju gaitas, kad

, kas radītas ar fotoaparātiem, no kuriem var arī piezvanīt

Pavisam praktiski! Artūrs

Varat pievienot arī savus paraugus. Agris

Pieslēdz internetu no 2102. gada! Armands

Pisuārs ar golfa bedrīti. Kaspars

Skulptūru grupa Bērni rotaļājas. Sandris

Nodod tukšās, apmet līkumu, paņem jaunu! Artis

KNIPSÉ VĚL!

Turpinām bildēt un sūtām labākās bildes FHM redakcijai. Šīs reizes labākā foto autors saņem skalruni un dokstaciju «Logitech PureFi Express Plus», bet nākamajam tiks īpašā datorspēlu pele «Logitech G600». Par balvas saņemšanu zvanīt 67061600. To var izņemt līdz šā gada 1. oktobrim.

HELLO

BEAUTIFUL

OLYMPUS PEN mini:

lepazīsties ar jauno un stilīgo PEN mini. Elegants dizains apvieno kompaktu izmēru un maināmo objektīvu radošo potenciālu ar SLR formāta kvalitāti. Stilīgajā metāla korpusā slēpjas hi-end klases kamera ar Full HD video uzņemšanas funkciju, ļoti ātru auto fokusa sistēmu, iebūvēto attēlu stabilizācijas sistēmu un vēl daudz citām funkcijām, kas ļaus realizēt Tavas lieliskās idejas. Vienkārši nospied pogu! Izvēlies kādu no sešām noformējuma krāsām, un padari arī pārējo pasauli tikpat košu. PEN mini – vislieliskākais Tavam stilam.

Papildus informāciju par PEN kamerām un piederumiem skatīt www.olympus.lv/pen

Tagad nopērkams arī:

Sūtījumi no Latvijas lielākajiem asprāšiem...

PAREIZAIS ĀRSTS

- Vai jūs esat urologs?
- Es esmu ufologs!
- Tas ir kā?
- Nu tā, ka es nodarbojos ar citplanētiešiem.
- Ko?
- Nu, pētu kosmosu Marss, Venēra...
- A, nu, tad es pie jums. Man ir kaut kāda venēriskā slimība...

Rūdolfs

NEGANTAIS VEČUKS

Sirmbārdainu večuku ietupina cietuma kamerā. Autoritatīvākais

Balva par mēneša joku - dāvanu karte no interneta veikala KINLEAVES.COM desmit latu vērtībā.

FHM, Mūkusalas iela 41B, Rīga, LV 1004 vai redakcija@fhm.lv Par balvas sanemšanu zvanīt 67061600. Balva jāsaņem līdz SEPTEMBRA beigām

zeks šim jautā:

- Par ko ietupināja, onkulīt?
- Neteikšu, sitīsiet!

Zeks pēc vairākkārtīgas neauglīgas iztaujāšanas apsola, ka večuku neaiztiks. Onkulītis saņemas un atbild:

- Par zapadlu.
- Tas ir kā? Parādi!
- Nē, sitīsiet.
- Apsolu, ka pirkstu nepiedursim. Onkulīts nopūšas un pārjautā, vai tiešām viņu nesitīs. Saņemdams apstiprinošu atbildi, večuks paņem kameras slotu un iemērc to netīrajā podā. Pēcāk pieiet pie kameras durvīm un skaļi pieklauvē. Atveroties skatāmlūkai, onkulis grūž ar sūdaino slotu cietumsargam tieši acīs. Lūka aizveras. Pēc desmit minūtēm kameras durvis atsprāgst vaļā, kamerā iebrūk OMON vīri, sizdami kameras iemītniekus un pieteikdami vecajam onkulītim, lai viņš paiet malā...

Labvēlis

VĀRDA TURĒŠANA

Saruna starp kreditoru un debitoru. Debitors:

- Skumji, bet šajā mēnesī es nevaru dzēst savu parādu.
- To pašu jūs teicāt arī pagājušajā mēnesī un vēl trīs mēnešus iepriekš!
- Vai tad es neturēju savu doto vārdu?

Dainis

VIENS METRS

Trīs vīrieši jāj ar zirgiem pa nomaļu ceļu, kad pēkšņi viņus apstādina laupītāji un saka:

- Ja jūsu dzimumlocekļu izmēri kopumā veidos vienu metru, mēs jūs atlaidīsim.

Pirmais vīrietis parāda - 50 centimetri, otrs - 49, trešais parāda - viens centimetrs. Laupītāji saskaita un atlaiž viņus. Vīrieši dodas tālāk un runā savā starpā. Pirmais saka:

Ko jūs darītu bez maniem

PAVISAM APTĪRĪTS

- Ko tāds bēdīgs?
- Ai, šodien viens vecis atņēma zobu un vēl arī naudu.
- Ko, uz ielas sakāvies?
- Nē, biju pie zobārsta.

Ainārs

50 centimetriem?

Otrs saka:

- Ko jūs darītu bez maniem 49 centimetriem? Bet trešais nonurd:

- 50, 49... pasakiet paldies, ka vēl stāvēja!

Jānis

NERĀTNĀ SARKANGALVĪTE

Sarkangalvīte kaila vāļājas mežā zem koka. Garām iet vilks un

- Tev nav bail, ka mežā ar tevi var notikt visšausmīgākās lietas? Sarkangalvīte viltīgi piemiedz ar
- Nu to jau es arī gaidu! «Skaidrs,» noteica vilks un salauza Sarkangalvītei kāju.

Linda

PATIESĪBA PAR MATU KRĀSĀM

Ja jau meitenes ar brūniem matiem ir brunetes, tad meitenes ar rozā matiem ir... rozetes?

Ainārs

DRAUDZENES PIEVILINĀTĀJA

Kāds vīrietis lielveikalā pieiet pie loti skaistas sievietes ar perfektu fiaūru:

- Esmu pazaudējis savu draudzeni, vai tu, lūdzu, nepastāvētu ar mani pāris minūtes?
- Protams, bet es nesaprotu, kā tas tev palīdzēs?
- Parasti, kad es runāju ar meiteni, kurai ir tādas krūtis kā tev, viņa nezin no kurienes parādās!

Atis

BIZNESS

Mamma virtuvē gatavo vakariņas. Ieskrien Jānītis un sāk gau-

- Mammu, nopērc sunīti, nu, nopērc sunīti...
- Jānīt, nesāc atkal apnikt, negribu pirkt, un man nav laika!
- Mammu, nu nopērc sunīti!
- Nē! Nepirkšu! Un vispār ej pagalmā, mēğini pārdot tur!

Dāvis

IZVĒLIES SAVU FAVORĪTI, BALSO* UN LAIMĒ KOKTEIĻBĀRA RED SUN BUFFET DĀVANU KARTI 10 Ls VĒRTĪBĀ!

* Nobalsot vari: www.draugiem.lv/redsunbuffet

UZVARĒTĀJA DOSIES CEĻOJUMĀ AR TŪRISMA AĢENTŪRU Interviju ar uzvarētāju lasi FHM oktobra numurā!

PASĀKUMI, LIETAS UN VIETAS, KURĀM PIEVĒRSĪSI UZMANĪBU TUVĀKAJĀ LAIKĀ

KINO AKTUALITĀTES

NEZŪDOŠAIS LAUNUMS: ATMAKSA

Nāvējošais vīruss, ko radījusi korporācija «Umbrella», turpina postīt pasauli, pārvēršot cilvēku populāciju zombiju leģionos. Cilvēces vienīgā cerība joprojām ir Alise.

Kinoteātros no 14. septembra

LAIKA CILPA

Nākotnē, kad ceļošana laikā kļuvusi par pavisam parastu lietu, ļaundari no nevēlamiem cilvēkiem atbrīvojas, tos nosūtot atpakaļ uz pagātni. Kinoteātros no 28. septembra

KAMPANA: VĒLĒŠANU CIRKS

Vils Farels vēl vienā komēdijā par politisku tēmu — šoreiz par vēlēšanu netīrajām aizkulisēm un seksa skandāliem.

Kinoteātros no 28. septembra

SCISSOR SISTERS

16. septembris

Koncertzāles «Palladium» gada jubilejas pasākumā atkārtoti Latvijā ierodas Ņujorkas grupa «Scissor Sisters». Latvijas faniem atmiņā varētu būt palicis grupas koncerts «Positivus» festivālā 2010. gadā. Šogad grupa ir izdevusi jau savu ceturto albumu. Biļetes cena uz koncertu, sākot no Ls 19.

BASKETBOLS

8. septembris
«Arēnā Rīga»
Eiropas čempionāta kvalifikācijas spēli
aizvada Latvijas
basketbola
izlase, kuras
sastāvā ir arī šī
žurnāla lielās

intervijas varonis Dāvis Bertāns. Mūsējiem pretī stājas Gruzijas komanda.

VIDEOSPĒLE

11. septembris

No šodienas oficiāli pārdošanā parādās

videospēle
«NHL 13». Kā jau
pēdējos gados
ierasts, jaunākā
hokeja videospēle
būs pieejama tikai
«XBox» vai
«Playstation 3»
konsoļu
īpašniekiem.

COLDPLAY

19. septembris

Polijas galvaspilsētā Varšavā Nacionālajā stadionā uzstājas britu rokgrupa «Coldplay», kas savā pasaules turnejā Poliju iekļāvusi kā Latvijai tuvāko vietu. Krisa Mārtina Latvijas fani uz koncertu var doties dienu iepriekš ar speciālo fanu reisu. Plašāka informācija www.fanureiss.lv.

PUSMARATONS

22. septembris

Jūrmalā jau trešo reizi norisinās «Sensodyne» skriešanas pusmaratons. Skriešanas sacīkstes Latvijā kļuvušas populāras, un arī šoreiz dalībnieki varēs izvēlēties kādu no trim distancēm: 21 km, 10 km vai 5 km. Bērniem paredzēta atsevišķa distance. Plašāku informāciju par skriešanas sacīkstēm meklē www.maratoni.lv.

OKTOBERFESTS

22. septembris

Alus cienītājiem laicīgi jārezervē biļetes uz Minheni, jo 22. septembrī atsākas slavenie alus svētki Oktoberfests. Alus festivāla pasākumi norisināsies līdz 7. oktobrim. Interesantākos pasākumus vari atrast oficiālajā mājaslapā www.oktoberfest.de.

SEPTEMBRIS

KHL SEZONA

Ar Lokomotīves kausa izcīņu starp pagājušā gada sezonas finālistēm Maskavas «Dinamo» un Omskas «Avangard» atsākas piektā Kontinentālās hokeja līgas sezona. Šogad līgā spēlēs 26 komandas no septiņām dažādām valstīm. Šogad bez Rīgas «Dinamo» pastiprinātu interesi vari izrādīt arī par Maskavas «CSKA» komandu, kur spēlēs Jānis Sprukts, Jaroslavļas «Lokomotiv»

(Miķelis Rēdlihs), Kazaņas «AK Bars» (Lauris Dārziņš), Doņeckas «Donbas» (Oskars Bārtulis), Novosibirskas «Sibirj» (Artūrs Kulda) un Omskas «Avangard» (Georgijs Pujacs). Rīgas «Dinamo» savu pirmo spēli sezonā aizvadīs 6. septembrī, Čehijā tiekoties ar Normunda Sējēja menedžēto komandu Prāgas «Lev».

Tuvākās Rīgas «Dinamo» mājas spēles un pretinieki

*13. septembris*Novosibirskas «Sibirj»

17. septembris
Habarovskas «Amur»

15. septembris
Novokuzneckas «Metallurg»

28. septembris Maskavas «Spartak»

APPLE IPHONE 5

Lai vai tās ir tikai baumas, pavisam iespējams, ka septembra beigās patiešām tiks izlaists daudzu ilgi gaidītais viedtelefons «iPhone 5», kuram būs daži būtiski papildinājumi. Piemēram, runā, ka to varēs lādēt, izmantojot bezvadu tīklu. Kā pavisam ticams «iPhone» izlaišanas datums tiek minēts 21. septembris.

OKTOBRIS

NHL SEZONA

Paredzēts, ka 11. oktobrī atsāksies 96. regulārā
Nacionālās hokeja līgas sezona. Šī sezona jāgaida ar
pastiprinātu interesei, jo pavisam iespējams, ka lokauta dēļ tā
varētu neatsākties. Tas nozīmēs, ka daļa pasaules labāko spēlētāju
pavisam noteikti pievienosies KHL klubiem.

NBA SEZONA

Ar spēli starp pagājušā gada NBA čempioniem Maiami «Heat» un sīkstajiem Bostonas «Celtics» atsākas 67. NBA sezona. Tā kā vasarā notika vairāki ievērības cienīgi maiņu darījumi, cīņa par čempionu titulu un uzvarētāju gredzeniem šogad varētu būt vēl sīvāka nekā pērn.

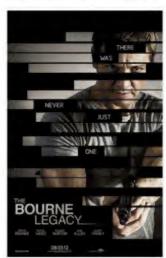

FILMA PAR DŽEISONU BORNU BEZ PAŠA DŽEISONA BORNA

BORNA MANTOJUMS (THE BOURNE LEGACY)

Zvaigznes: Džeremijs Renners. Edvards Nortons, Reičela Vaisa Kinoteātros no 31. augusta ****

Stāsts Lente «Borna mantojums» ir spriedzes filmu par superağentu Džeisonu Bornu (kuru iepriekšējās trīs filmās atveidoja Mets Deimons) turpinājums, ar kuru tiek mēğināts sākt visu no jauna. Tā kā iepriekšējās filmās Džeisons Borns sačakarēja visu operāciju «Blackbriar», tās atbildīgie nolemį, ka jāiznīcina visi Džeisonam Bornam līdzīgie ağenti. Nāvinieku sarakstā ir arī ağents Ārons Kross (Dž. Renners), kurš atrodas mācībās Aļaskā. Nejauši izglābjoties no nāves, Kross saprot, ka pēkšņi kļuvis par mērķi, un ātri atbrīvojas no izsekošanas ierīces, liekot to norīt vilkam. Krosa vajātāji uzlaiž gaisā vilku un priecīgi dodas mājās, nemaz nenojaušot, ka bijušais ağents vēlēsies atriebties par visiem viņu pāridarījumiem un ne tikai. Kross, kurš ir pārliecināts, ka viņa superspējas darbojas tikai speciālu tablešu

iespaidā, no nāves paglābj arī operācijā iesaistīto doktori Šēringu. Pēc tam abi kopā dodas uz Manilu, kur ražo efektīgās tabletītes, bet, protams, nekas nenotiek tik vienkārši, kā abi iecerējuši.

Ko sagaidīt Tiklīdz bija zināms, ka ceturtās Borna filmas režisors vairs nebūs iepriekšējo divu daļu veidotājs Pols Grīngrāss, Džeisons Borns jeb Mets Deimons uzreiz paziņoja, ka filmā nefilmēsies. Tā kā iepriekšējās trīs lentes bija nesušas vairāk nekā miljards dolāru lielu peļņu, studija Deimonam sāka meklēt aizvietotāju. Starp kandidātiem bija iepriekšējais Zirnekļcilvēks Tobijs Magvairs, Džeiks Kuprainais Kalns Gilenhols, Džošs Hārtnets un citi, taču kā vispiemērotāko filmas turpinājumam jaunais režisors Tonijs Gilrojs izvēlējās Džeremiju Renneru. Tā kā Renners vēl nav

tik skaļš uzvārds kā Deimons, filmai pieaicināti spēcīgi otrā plāna lomu atveidotāji - Nortons un Vaisa, kas lentē savu darbiņu padara teicami. Salīdzinot ar iepriekšējām trim Borna sērijām, kurām jau bija uzlikts zināms kvalitātes zīmogs, jaunākā filma šķietami vēl atrodas sevis meklējumos. Lai arī notikumi filmā norisinās pietiekami spraigi, sižetā nav nekā vairāk par mūžīgo cīņu starp kaķi un peli. Ārons Kross skatītājiem diemžēl nesniedz tādas izjūtas kā Džeisons Borns, kura vārds, starp citu, filmā tiek pieminēts gana bieži.

DZELZS DEBESIS (IRON SKY) ****
Zvaigznes: Udo Kīrs, Kristofers Kirbijs.

Stāsts: 2018. gadā kārtējā «Apollo» misija ierodas uz Mēness, kur, uzlecot uz kāda augstāka paugura, melnādains astronauts ar zīmīgu vārdu — Džeimss Vašingtons, ierauga megacietoksni nacistu svastikas formā. Tikpat izbrīnīti ir Zemes pavadoņa trešās paaudzes kolonisti, noņemot svešinieka ķiveri — kā kosmosā var lidot melns cilvēks? Un ar augstākās rases apņēmību metas viņu balināt! Taču tās ir tikai dekorācijas — īstais Ceturtā reiha plāns ir iekarot Zemi un mērķa sasniegšanai viņi ir radījuši grandiozu superieroci.

Verdikts: Visu laiku dārgākais Somijas kinoprojekts ar diezgan tendenciozām metaforām.

Filmas granāta: Friču mēnessmoči.

KEIPTAUNAS KODS
(SAFE HOUSE) ****

Zvaigznes: Denzels Vašingtons,
Sems Šepards, Roberts Patriks.

ienemšana.

Stāsts: Mets Vestons ir CIP ierindas darbinieks, kurš kūrē slepenu Keiptaunas ağentūras rezidenci. Savai meitenei Mets sprauž dakšas, ka esot pieprasīts juriskonsults, bet citādi viņa ikdienā nekas nenotiek. Līdz kādu dienu CIP specvienība viņa blindāžā nogādā Tobinu Frostu – teju pašu meklētāko un bīstamāko izbijušo pārvaldes specaģentu. Izrādās, Frosts no cita izbijušā aģenta ir nopircis sprāgstošu informāciju ne tikai par pasaules smagsvariem, bet arī par CIP olimpiešiem. Verdikts: Aizraujošs, devīzi «Neuzticies nevienam!» apliecinošs spiegu trilleris. Filmas granāta: Konspiratīvā dzīvokļa

DŽONS KĀRTERS
(JOHN CARTER) ***

Zvaigznes: Tailors Kīčs, Vilems Defo,
Kierens Hainds.

Stāsts: Džons Kārters ir amerikāņu pilsoņ-kara veterāns, kuram nepaveicas iekulties apšaudē ar indiāņiem. Meklēdams patvērumu alā, viņš uzduras svešiniekam, kuru neviļus nonāvē, bet tā medaljons teleportē Džonu uz Marsu, kur viņu sagūsta četrrocīgi iezemieši. Izrādās, vietējie savu planētu sauc par Barsūnu, un te jau tūkstošiem gadu rit karš starp divām pilsētām — Hēliumu un Zodangu. Otrās līderis ir ļaunais Sobs Tāns, kuram palīdz melnais mags Matai Šangs. Verdikts: FHMprāt, nav saprotams, kāpēc šī visnotaļ pieklājīgā Berouza stāstu sēriju kinoadaptācija finansiāli bankrotēja.

Filmas granāta: Pirmais lēciens.

DUMPIS
(LOCKOUT) ***

Zvaigznes: Gajs Pīrss, Pīters Stormare.

Stāsts: 2079. gads. Vašingtona. CIP ağents Snovs saplūcas ar drošībnieku šefu Snolu Longrīlu, tiek eleganti pārmests un arestēts. Savukārt prezidenta Vārnoka meita un cilvēktiesību aktīviste Emīlija ar inspekciju apmeklē augstākās drošības cietumu, kas uzbūvēts kosmosā. Nav grūti paredzēt, ka smalkajā tuptūzī sākas kašķis, Emīlija nokļūst ķīlniekos, un vienīgais viņas pestītājs ir Snovs, kuram šai pašā sanatorijā iespundēts viņa nevainības prezumpcijas vienīgais liecinieks.

Verdikts: Šabloniska fantastika ar tikpat ieskābušiem citātiem.

Filmas granāta: Brīvais kritiens ventilatoru šahtā.

BLEKTORNS (BLACKTHORN) ****
Zvaigznes: Sems Šepards,
Nikolajs Kosters-Valdau.

Stāsts: Izrādās, pēc bankas aplaupīšanas un nežēlīgās apšaudes starp Bolīvijas armijniekiem un leģendārajiem jeņķu pistoļvīriem Sandensu Kidu un Baču Kesidiju, pēdējais tomēr ir palicis dzīvajos. Apmeties nomaļā Bolīvijas selvas būdelē viņš, vietējiem pazīstams kā Džeimss Blektorns, audzē zirgus un kopā ar kādu indiāņu sievieti sagaida mūža nokrēsli. Viss mainās, kad, pārdevis savus rumakus, viņš satiek jaunu spāņu ģeologu inženieri Eduardo, kurš piedāvā viņam ļoti vilinošu līkopu.

Verdikts: Kvalitatīvs vesterns uz majestātisko Andu ainavu fona.

Filmas granāta: Indiāņu zonderkomandas ierašanās.

BALTAIS TĪĢERIS (BELIJ TIGR) ****
Zvaigznes: Gerasims Arhipovs, Valērijs Griško.

Stāsts: Otrā pasaules kara Austrumu fronte. No sašauta tanka tiek izvilkts tā vadītājs ar 80 procentiem ķermeņa apdegumu. Visiem mediķiem par brīnumu, tankists tomēr izdzīvo un viņa šaušalīgās rētas sadzīst. Taču karavīram ir absolūta amnēzija, tāpēc viņam tiek dots uzvārds Atradenis (Naidenovs), un viņš atgriežas frontē, kur jaunas ekipāžas sastāvā turpina mītiskā Baltā Tīģera – vācu tanka, kas uzrodas no nekurienes un viens pats sašauj lupatu lēveros padomju tanku bataljonus – medības. Verdikts: Klasiķa Karena Šahnazarova jaunākais šedevrs, skaņu celiņā izgreznots ar patētisku Vāgnera mūziku.

Filmas granāta: Vācu feldmaršalu pēckapitulācijas vakarēdiens.

PĒDĒJĀ CERĪBA (LAST RESORT)

Stāsts: Amerikāņu atomzemūdenes «Colorado» komanda teju no zila gaisa saņem pavēli no zemes virsas noslaucīt Pakistānu. Tā kā pavēle tiek saņemta pa speciālu radiokanālu, ko izmanto tikai gadījumā, ja kāds uzbrucis Amerikai, atbildīgais komandieris vēlas noskaidrot pavēles detaļas un atsakās palaist kodolraketes. Kad vinu atstādina no komandiera amata, līdzīgas šaubas piedzīvo arī jaunais komandieris, un «Colorado» kļūst par ASV valdības mērķi. Zemūdene piestāj pie kādas vientuļas salas, ko tās apkalpe pasludina par suverēnu valsti, kuras rīcībā ir kodolieroči.

Pirmā sērija: 27. septembrī

ELEMENTĀRI (ELEMENTARY)

Stāsts: Pirms divām sezonām briti skatītājiem piedāvāja nu jau visā pasaulē cienītu seriālu «Šerloks». Nav nekāds noslēpums, ka filmu un seriālu jomā kino ļaudīm okeāna otrā pusē vienmēr paticis aizņemties labas idejas. Tā ir arī šī seriāla gadījumā. Amerikāņi izveidojuši savu moderno, mazliet trako Šerloku Holmsu, kurš no Lielbritānijas ir pārcēlies uz Ņujorku. Tikai, lai viss izskatītos mazliet citādāk, Džona Vatsona vietā amerikāņu versijā būs Džoanna Vatsone, ko atveidos Lūsija Liu.

Pirmā sērija: 27. septembrī

VEGASA (VEGAS)

Stāsts: Seriāls, kurš balstīts uz patiesiem notikumiem, stāsta par 60. gadu Vegasu. Izbijušais militārists Ralfs Lembs (Deniss Kveids) labprāt klusumā mitinātos savā rančo, taču tas nav iespējams no brīža, kad pilsētā ierodas Čikāgas gangsteris Vinsents Savino (Maikls Čikliss). Savino virs Vegasas vēlas pacelt savu karogu un, lai to panāktu, ir gatavs kāpt pāri līķiem. Pirmais no tiem nemaz tik ilgi nav jāgaida. Vegasas mērs drīzumā aicina Lembu kļūt par pilsētas šerifu, lai iedibinātu vismaz kaut kādu

Pirmā sērija: 25. septembrī

BULTA ARROW

Stāsts: Kā jau katru sezonu, arī šogad būs vismaz viens jauns supervaroņu seriāls, ko šoreiz skatītājiem piegādās kanāls CW. Miljardieris Olivers Kvīns, bez vēsts pazūdot kuğim, piecus gadus tika uzskatīts par mirušu, līdz viņu atrada uz kādas salas. Atgriezies mājās, viņš atkal vēlas atgriezties iepriekšējā dzīvē. Tomēr apkārtējie mana, ka viņā kaut kas ir mainījies... Pa dienu Olivers dzīvo ideālo biezā dzīvi, bet vakarā viņš pārtop par Bultu, neaizsargāto aizstāvi un taisnības cīnītāju, kura galvenais ierocis ir loks un bultas.

Pirmā sērija: 10. oktobrī

REVOLŪCIJA (REVOLUTION)

Stāsts: Viens no šī seriāla producentiem ir Džei Džei Abrams, bet pirmās sērijas režisors - «Dzelzs vīra» veidotājs Džons Faro. Šie abi vārdi daļēji jau ļauj minēt, kādu auditoriju šis seriāls varētu uzrunāt. Seriāla darbība norisinās ne tik tālā nākotnē, kad nezināmu iemeslu dēļ pasaule pēkšņi palikusi bez elektrības, tātad atgriezusies teju viduslaikos. Nepastāv ne valdība, ne kārtība - katrs ir pats par sevi. Seriāla centrā ir Matesonu ğimene, kuras rīcībā ir kāds amulets, kas varētu sniegt atbildi uz jautājumu - kāpēc viss notika tieši tā, kā notika.

Pirmā sērija: 17. septembrī

NENODARĪT PĀRI (DO NO HARM)

Stāsts: Džeisons Kouls ir slavens neiroķirurgs, kuram nekā netrūkst - ne naudas, ne slavas, ne uzmanības. Tāpat viņam netrūkst noslēpumu, no kuriem viens ir īpaši savāds. Katru vakaru noteiktā laikā Džeisonā kaut kas mainās - atdzīvojas viņa alter ego Jans Praiss. Ilgus gadus Džeisons no vina spēja izvairīties, lietojot spēcīgas zāles, taču tagad, pie tabletēm pieradis, viņš ar Janu nespēj cīnīties. Vēl trakāk - Jans vēlas atriebties par ilgo ieslodzījumu un vēlas izpostīt Džeisona dzīvi.

Pirmā sērija: seriālu starpsezonā

Filmu zvaigznes pulcējas kino!

Kā izglābt laulību Pirmizrāde: 7. septembris

Nezūdošais ļaunums: Atmaksa Pirmizrāde: 14. septembris

Vecmeitas Pirmizrāde: 14. septembris

Paranormans Pirmizrāde: 21. septembris

Laika cilpa Pirmizrāde: 28. septembris

Kampana: vēlēšanu cirks Pirmizrāde: 28. septembris

Lielākās šī mēneša pirmizrādes

www.cinamonkino.lv Cinamon, t/p Alfa, Brīvības gatve 372

BOLIVUDAS BLOKBASTERI

FHM apskatnieks ziedo 1674 minūtes no savas dzīves, lai iepazītu indiešu kino lielākās vērtības. Atgriezies no sanatorijas un savedis kārtībā iedragāto psihi, viņš ir gatavs dalīties iegūtajās zināšanās un iespaidos.

Iztēlojies 30 latviešu meitas un zēnus tautastērpos un pastalās sinhroni dejojot pie «Raimonda Paula vecās dziesmas, Raimonda Paula jaunās dziesmas dziiiieed jums «Eolika»», kamēr visiem pa priekšu dižojas Ģirts Ķesteris, noplēšot sev prievīti un kreklu. Nē, tie nav nākamie dziesmu svētki (bet varbūt arī ir...?), tā izskatītos latviešu kino, ja mēs ņemtu piemēru no indiešiem. Ikviens noteikti ir redzējis kaut nelielu fragmentu no tipiskas Bolivudas filmas: ar ģimeņu dejošanu harēmos, pār-

spīlētiem un neticamiem pakaļdzīšanās skatiem, kuros nereti tiek iejaukti zirgi un mašīnas, kas sprāgst (mašīnas, ne zirgi) no tā, ka radiatorā iemet dzelzs stieni... Mēs te nerunājam par «Graustu miljonāru», kas pat nav Bolivudas ražojums. Tas gabals ne tuvu nestāv FHM aprakstītajiem grāvējiem un mīlas stāstiem, kurus ikviens, sekojot mūsu piemēram, var noskatīties, lai iegūtu jaunu pieredzi un neaizmirstamas izjūtas. Vai arī pilnīgi izbojātu sev nedēļu....

NELIELS PRIEKŠVĀRDS

Pirms karstasinīgi indiešu filmu fani mani sāks kritizēt par dažādu detaļu un sīkumu neminēšanu šajā apskatā, savai aizstāvībai varu vien teikt to, ka, manuprāt, galveno lomu atveidotājus minēt nav nekādas jēgas, jo Latvijā tāpat neviens viņus nezina. Un tā tam arī būtu jāpaliek. Gluži kā indiešu filmām ir jāpaliek Indijā. Šajā aprakstā aplūkotas desmit dārgākās Bolivudas filmas pēc to budžeta dolāros.

Todhaa Akbar

Jodhaa Akbar (2008)
Budžets – 8 000 000 USD Ienākumi – 24 000 000 USD

Filmas garums - 213 min

«Jodhaa Akbar» ir aizkustinošs un sirdi plosošs stāsts par 16. gadsimta mogulu imperatora Akbara un radžputu princeses Jodhā mīlestību. Tas, starp citu, balstīts uz reāliem vēstures notikumiem. Ja esi vidējais latvietis un tavas vēstures zināšanas sākas un beidzas ar Molotova–Ribentropa paktu un Latvijas okupāciju, tad, visticamāk, nekas no filmā redzētā tev neizraisīs emocijas par mazu daļiņu pasaules vēstures. Nu labi, ko gan es te cenšos apmānīt – ārpus Indijas šī filma vispār neizraisa nekādas emocijas, varbūt vienīgi neizprastas un negatīvas, pateicoties vāji iestudētajiem cīņu kadriem, kas šajā gadījumā ir filmas «pērle». Vislabākā daļa, dēļ kuras ir vērts skatīties filmu, ir imperatora cīņa ar ziloni norobežotā arēnā (jā, jā, ziloni, jo tīģeri un lauvas ir pārāk *mainstream*). Šķiet, ka režisors un producenti pirms tam nekad nav mēģinājuši izmantot palēninātos kadrus, jo šeit viņi palēninājumu mēdz lietot visnepiemērotākajos brīžos – arī tad, kad tam nav pilnīgi nekādas jēgas.

Krrish (2006)

Budžets – 9 000 000 USD

lenākumi – 24 000 000 USD

Filmas garums – 175 min

Ja vēlies klasisku supervaroņu filmu ar Bolivudas piesitienu, šī būs īstā. Lai gan es būtu pārsteigts, ja tu vispār kaut ko tādu meklētu... Patiesībā šī ir otrā daļa filmu sērijā, kuras galvenais protagonists ir pirmās daļas varoņa dēls, kurš no tēva pārmantojis pārcilvēciskās spējas. Ar to vien prieki nebeidzas, jo galvenajā lomā ir... tieši tā - imperators no filmas, kas mūsu sarakstā ieņem desmito vietu! Pārņem savādas sajūtas, skatoties uz šīm neticamajām pārmainām. Ar neticamajām pārmaiņām es šajā gadījumā domāju to, ka viņam vairs nav nocenota žigolo ūsu un parašutista bikšu, bet gan «Matrix» tipa mētelis, vēl nedaudz tizlākas bikses... un es varu apzvērēt, ka, pietuvinot viņa melnās botas, «Nike» zīme bija apgriezta. Komentāri lieki. Vēl mani pārsteidza skaņu celiņš - varu garantēt, ka pāris filmas vietās skan «Karību jūras pirātu» galvenā kompozīcija «He's a Pirate», tikai nedaudz citā aranžējumā, ko pie loti lētas kadru maiņas nomaina tehno mūzika, kas asociējas ar 90. gadu narkomānu klubiem. Noskaties šo filmu, ja tevi interesē, kā Bolivudas Neo cīnās pret zemniekiem ar mačetēm.

DZIESMAS UN DEJAS

Devdas (2002) **Budžets** - 10 000 000 USD lenākumi - 31 000 000 USD Filmas garums - 183 min

uzsvēršu vēlreiz, perfekts paraugs tam, ka veiksmīgas Bolivudas filmas pamatā ir labi daudz dziesmu un danču. Viss uzvedums ir tik skaisti sinhronizēts, ka tā vien liekas - ieejot jebkurā Indijas bārā un gana daudz izdzerot, apkārtējie tevi ievilks vētrainā dejā, un tu perfekti pārzināsi

Perfekts.

iestudētās horeogrāfijas kustības, kuras ir primitīvi šarmantas. Skatoties tādas filmas, liekas, ka cilvēki piedzimst dejojot un visa dzīve izskatās pēc «Vidusskolas mūzikla 3» (nepārprotiet, es nelepojos ar to, ka zinu tādas filmas). Starp citu, «Devdas» ir bijusi 2002. gada ienesīgākā filma visā Indijā, «Time Magazine» to atzina par labāko filmu 2002. gadā, gabals ir ieguvis 15 pašmāju apbalvojumus, kā arī dublēts sešās valodās. Šis ir trešais ekranizējums populāram indiešu romānam, par kuru mūspusē tāpat neviens nekad mūžā nav dzirdējis, un arī pats veiksmīgākais. Filmas sižets ir līdzīgs meksikāņu seriālam. Ciemā ierodas pazudušais un izskatīgais dēls, kurš desmit gadus studējis prestižā Lielbritānijas universitātē. Atgriezies dzimtenē, viņš nekavējoties iemīlas savā bērnības draudzenē. Dēla vecāki ir diezgan turīgi, taču kaut kā palaidu garām, vai arī meitenes vecāki ir tādi paši. Lai vai kā, jaunieši viens otru mīl, bet viņu mīlestību cenšas izjaukt ģimenes. Jāatzīst, ka diezgan daudz filmā nesapratu, jo neizskaidrojamu iemeslu dēļ to skatījos oriģinālajā valodā. Par spīti labajiem vārdiem, neceriet uz vēl vienu «Graustu miljonāru».

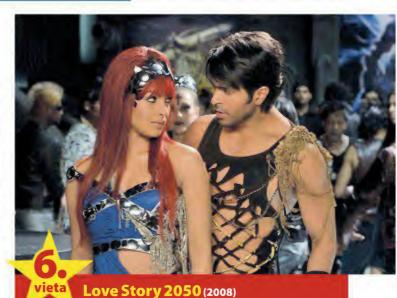
The Hero: Love Story of a Spy (2003) Budžets - 11 000 000 USD

lenākumi - neticami, bet neviens tos nav aprēķinājis Filmas garums - 182 min

Sapriecājos, ka beidzot būs spiegi. Beidzot būs apšaudes. Beidzot būs seksīga meitene, kuru kāds nolaupīs, bet spiegs izglābs. Beidzot būs kārtīgs indiešu bojeviks! Bet nē, rožainās cerības ātri aplauzās. Protams.

arī te kādam bija licies, ka tā būs laba ideja - ielikt filmā pāris grupveida dejas un dziesmas. Tā viņi tur Indijā dara. Acīmredzot dziesmā un dejā ir spēks, kas spēj izglābt cilvēci. Holivudai to vietā ir Toms Krūzs... Es noskatījos filmu, pēc tam vēlreiz pārlasīju scenāriju, un teikšu pilnīgi atklāti: man nav ne mazākās nojausmas, kas īsti tur notiek. Sapratu vien, ka runa ir par korupciju Indijas Aizsardzības dienesta iekšējā komūnā un milzīgu sazvērestības teoriju, kurā ir iejaukti kodolieroči. Jo kas gan tā par spiegu filmu bez kodolieročiem... Dažbrīd tā vien šķiet, ka visai pasaulei ir pieejami kodolieroči, izņemot Latviju un Somiju. Toties nevienai citai valstij pasaulē, izņemot Indiju, nav slepenā ağenta, kurš, glābjot pasauli un sirdsdāmu, paspēs vēl uzlaist kopīgu danci ar simts cilvēkiem ielas vidū.

lenākumi – apkaunojoši mazi, zem 2 000 000 USD Filmas garums - 180 min Pēc iepriekšējās filmas noskatīšanās man likās, ka nu jau zinu visu par indiešu piedzīvojumu kino. Noskatoties pirmo pusstundu šai filmai, apjēdzu, ka patiesībā es nezinu pilnīgi neko. Man radās ļoti neatradu atbildes pat ar «Google» palīdzību. Visa filma ir viena milzīga jautājuma zīme. Galvenajā lomā ir iedomīgs un

dumpiniecisks čalītis, kurš

iemīlējies vienkāršā un kārtīgā meitenē. Tad uzrodas Mr. Es-Esmu-Super-Zinātnieks ar savu laika mašīnu, kuru būvējis 15 gadus (tā izskatās aizdomīgi līdzīga vārtiem no «Star Gate»), un tad nu jaunais pāris vēlas doties nākotnē uz 2050. gadu, lai apprecētos. Meitene nomirst (nē, ne jau no dejošanas), un džeks viņu dodas atgūt atpakaļ kaut kādā jaunā meitenes reinkarnācijā. Bolivudas izpratnē nākotne izskatās pēc japāņu multenēm ar robotiskiem/runājošiem mīkstajiem lāčiem, kā arī atbaidoši neglītiem androīda tipa robotiem. Ēkas tur ir 200 stāvus augstas, cilvēce un roboti pārvietojas ar levitējošām mašīnām, un tiek izmantoti gaismas zobeni. Kādam vajadzētu piezvanīt Džordžam Lūkasam un nostučīt, jo filmā ir reāli gaismas zobeni. Un vispār, mēs jau sen izspriedām, ka nākotne nebūs tik futūristiska kā liekas, jo cilvēcei piemīt tāda neliela tendence iznīcināt, demolēt un piesārņot... Vismaz pēdējos gadu desmitus.

Budžets – 12 800 000 USD lenākumi – 50 000 000 USD !!! Filmas garums – 132 min

Vīrī Bolivudas ofisā nolēma pamēğināt kaut ko jaunu. Nostājoties pretī ierastajai lietu kārtībai, viņi paņēma standarta Holivudas bojevika/komēdijas/drāmas formātu. Un izdevās! Ja vien nebūtu pārspīlēti banālo joku un nereālistisko cīņas ainu, šo filmu pat varētu izrādīt pārējās pasaules kinoteātros, ne tikai Indas un Gangas apkaimē. Stāsts ir par miessargu, kura vārds ir *Lovely*, kas tulkojumā no angļu valodas būtu Burvīgais. Simpātiskas meitenes bagātais papuks nolīgst Burvīgo, lai viņš pasargātu skuķi no nelabiem cilvēkiem, kam nepatīk ģimenes galvas uzņemtais politiski ekonomiskais kurss. Protams, te mēs varam sagaidīt smieklīgus un kuriozus pārpratumus, jo Burvīgais ir *hardcore* miesassargs līdz zobu saknēm un viņam ir grūti nosargāt divdesmitgadīgu meiteni lielveikalos, augstskolā, sieviešu tualetē...

Ghajini (2008)

Budžets – 13 000 000 USD

lenākumi – 38 000 000 USD

Filmas
garums –
183 min
Ja esi redzējis
Kristofera
Nolana
«Memento»,
tad šī filma
tevi nepārsteigs ne ar ko
jaunu. Te
nebūs zemnieku ar

mačetēm, gaismas zobenu un futūristiskas nākotnes, bet būs tipisks indiešu biznesmenis, kurš sirgst ar Alcheimera slimību. Tā ir slimība, kas rada atmiņas traucējumus. Konkrētajā gadījumā cilvēks labi apzinās savu identitāti, bet ik pēc laiciņa vienkārši aizmirst iepriekšējo minūšu notikumus. Un tā visu savu atlikušo mūžu... Īsti nesaprotu, kā ar šo slimību var kļūt par veiksmīgu biznesmeni tā vietā, lai sēdētu sanatorijā ar deviņām dažādām ripām dienā vai arī piestrādātu kādā ātrās ēdināšanas restorānā par apkopēju, bet nebūsim sīkumaini. Pieņemsim, ka Indijā var. Pēc sievas traģiskās nāves biznesmenis alkst atriebties un caur saviem biznesa partneriem un ietekmīgajiem draugiem ir apņēmības pilns aizrakties līdz patiesībai un atrast laulātās draudzenes slepkavu. Motīvi viņu neinteresē, un pareizi vien ir (mani arī, ja godīgi). Filmai pat ir izdota atsevišķa videospēle, kas vien jau liecina par tās popularitāti valstī.

Don 2 (2011)

vieta

Budžets – 14 000 000 USD lenākumi – 48 000 000 USD Filmas garums – 153 min

Un mēs jau esam nonākuši līdz mūsu Top 3. Šī ir otrā

daļa filmai ar grūti saprotamu nosaukumu – «Dons: Un pakaļdzīšanās atkal var sākties». Atkal var sākties? Tā taču ir pirmā daļa. Varbūt būtu bijis loģiskāk, ja pirmās daļas nosaukums būtu otrajai filmai, bet ej nu saproti tos indiešus... Filmas sižeta centrā ir liela mēroga narkotiku boss, kurš vēlas iekarot Eiropas narkotiku tīkla

virsotni. Nekā īpaša, pāris smuku skatu, mašīnas tiek dauzītas vairāk nekā citās filmās, pāris asiņainu kautiņu, seksīgas meitenes utt. Viena no retajām Bolivudas filmām, kas filmēta arī ārpus Indijas, tostarp tādās valstīs kā Taizemē, Vācijā, Šveicē un Malaizijā. Ienākumi ar uzviju atpelnīja budžetu, arī šīs cīņas ainas, atšķirībā no jau pieminētā grāvēja «Bodyguard», te nav pārspīlēti fantastiskas un neticamas. Verdikts - viena no skatāmākajām filmām, ko Bolivuda var piedāvāt. Tici man, tādu nav daudz.

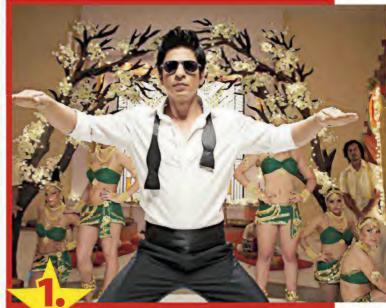
DZIESMAS UN DEJAS

Blue (2009) Budžets – 15 000 000 USD Ienākumi – 33 000 000 USD Filmas garums – 119 min

Konkrēts «Speed», «Jaws», «Piranha 3D» un «Into the Blue» krustojums. Labi, ka vismaz šeit nav dejošanas un dziedāšanas, jo, lai kā es mēģinātu iztēloties haizivis, nāriņas un akvalangistus dejojot zem ūdens pie *Panjabi MC* instrumentālajiem gabaliem, tas tomēr ir pārāk liels pārbaudījums manai fantāzijai. Stāsts ir par diviem jauniešiem — zemūdens dārgumu meklētājiem, kuri sadarbojas ar zvejošanas firmu, kas saucas tieši tāpat kā filma. Meklējot dārgumus, nekas nenotiek pēc plāna un tā tālāk, un tā joprojām. Ķinītī ir daudz, daudz haizivju, un, tā kā viens no varoņiem ir bokseris, viņš bez problēmām var piekaut haizivis arī zem ūdens. Žēl, ka filmas veidotāji šai lomai neiedomājās uzaicināt Maiku Taisonu — viņš varētu haizivij piedevām vēl nokost spuru. Kritiķi filmu nodēvēja par neticami banālu zemūdens trilleri, kura dialogi šķiet ņemti no filmiņām par teletūbijiem, taču masās grāvējs tika uzņemts pāsteidzoši labi. Ej nu saproti. Šis ir tas gadījums, kad es vairs nesaprotu neko.

Ra.One (2011) Budžets – 27 000 000 USD

lenākumi - 48 000 000 USD

Filmas garums – 154 min

Pēc treilera domāju, ka tas būs «G.I. Joe» pakaldarinājums, taču biju patīkami pārsteigts, jo tas bija līdzīgs tikai koncepta ziņā. Šī ir pati pēdējā filma, kuru esmu noskatījies, un, rakstot šo, esmu pārņemts ar milzīgas laimes un atvieglojuma sajūtu, jo vēl vienu masveida dziesmu ar deju es nebūtu izturējis. Vai nu es, vai mans TV, bet kāds

no mums ciestu. Manā gadījumā tā būtu neatgriezeniska smadzeņu trauma, TV gadījumā — milzīgs zirneklis uz ekrāna, kas radies no lidojošas pults. Stāsts grozās ap videospēļu programmētāju, kurš radījis antagonistu, kas spēcīgāks par protagonistu, citiem vārdiem sakot — slikto stiprāku par labo. Te nu kaut kas noiet galīgi greizi sistēmā, vēl iedarbojas kāds neizskaidrojams un pārdabisks spēks, un sliktais no spēles tiek brīvībā. Tad nu spēles izveidotājam jāatrod vienīgais cilvēks tās pastāvēšanas vēsturē, kurš ir uzveicis lielo un ļauno. Sākas episka cīņa starp diviem spēkiem, bet pa vidu tam visam vienmēr atrodas laiks uzlaist danci kādā savrupmājas ballītē. Skaties, ja vēlies redzēt Bolivudas specefektus augstākajā līmenī.

Rezumējums

28 stundas... Aptuveni 28 stundas manas dzīves... Un ko es no tā esmu ieguvis? Ejot pa ielu, vismaz trīs reizes man ir uznākusi vēlme iesaistīties kaislīgā dejā un ievilkt tajā arī apkārtējos. Taču es dzīvoju tipiskā mikrorajonā un no šīs domas mani atturēja līdzpilsoņi (jo vienīgais, kurš dejotu, būtu es, un, ja censtos pamudināt arī citus, es iedejotu slimnīcā).

ĶIRBJI ATGRIEŽAS AR PADZIĻINĀTU TROKSNI

«THE SMASHING PUMPKINS»

«Oceania» (EMI)

Telefoni gaisā:

Pale Horse

Tiem, kas nezina – eleganti plikpaurainā Čikāgas milzeņa Billija Korgana (Billy Corgan) vadītie «The Smashing Pumpkins» 90. gadu otrajā pusē kļuva par vieniem no galvenajiem alternatīvā roka karognesējiem Deviņdesmito gadu otrās puses alternatīvā roka varoņu «The Smashing Pumpkins» spoža atgriešanās ar jaunu studijas albumu «Oceania»

pasaulē. Jaunā gadu tūkstoša sākumā grupa piedzīvoja diezgan gaidītu komerciālo lejupslīdi, taču pēcāk atgriezās ar jaunu un smagu ierakstu «Zeitgeist». Tagadējo «ķirbju» sastāvu daudzi uzskata par Billija soloprojektu, tomēr, paklausoties «Oceania», jāsecina, ka «The Smashing Pumpkins» patiešām arī ir Korgans, jo tas viss izklausās nu pavisam līdzīgi un atpazīstami kā zelta laikos, lai gan jaunajā sastāvā Billijs tik tiešām ir vienīgais grupas veterāns. Jaunais albums pieteikts ar liela projekta pretenziju, un Korgans mūsdienās droši vien arī nevēlas strādāt citādi, kā vien ar vērienu. «Teargarden by Kaleidyscope». Tā saucas 44 dziesmu un vairāku minialbumu projekts, kura liela sastāvdaļa tad arī ir jaunais ilgspēlējošais studijas veikums «Oceania». Un nav pat jābūt 30 gadu slieksni pārsniegušam kādreizējo «pampkinu» fanam, lai iemīlētu jauno albumu, kas ir gana pašpietiekams un pat pārsteidzoši viegli klausāms. Šeit ir gan Korganam tik piestāvošā agresija, gan tiešām skaisti melodiskas dziesmas, kuru ğitārvirpulī tikai šai grupai raksturīgi izceļas Korgana žēlīgi ņaudošā balss, ko gan nekādi

nenosauksi par iemidzinošu. Pats Korgans intervijās atzinis, ka astotais grupas albums ir labākais, ko tā radījusi kopš 1995. gada dubultā grāvēja «Mellon Collie and the Infinite Sadness», un mums atliek vienīgi pievienoties. Vēl jo vairāk, «Oceania» pat diezgan izteikti atgādina klasiskā albuma noskanas, kas šajā gadījumā ir tiešām priecējoši. Tematiski «Okeānija» pārsvarā vēsta par mūsdienu cilvēku atsvešināšanos tehnoloğiju pārpildītajā vidē, kas mūzikā kļuvis par itin bieži izmantotu jājamzirdziņu. Tādēļ par galveno iaunā albuma vērtību uzskatīsim tieši pašu mūziku. Tā izklausās kā vecos, labos laikos, bet dziļāka, kā grupai ar tik lielu stāžu arī pienāktos. «The Smashing Pumpkins» cienītājiem jādzird obligāti!

ROKS PA TAISNO

GASLIGHT ANTHEM

Handwritten

(Mercury)

Ja tev apnikusi FHM jūsmošana par alternatīvās mūzikas pasaules pērlēm, īsti vietā būs taisni iespēlēta un

pasniegta amerikāņu roka enerģijas deva, ko piedāvā viena no zināmākajām Ņūdžersijas rokbrigādēm «The Gaslight Anthem». Ceturtais veikums «Handwritten» īpaši neatšķiras no iepriekšējiem, tomēr uzskatāms par kvalitatīvu konkrētā stila paraugu. Šī ir grupa, kuru ar prieku lainapā iekļauj ikviens no lielajiem rokfestivāliem. Tiesa, ne gluži kā galvenos hedlainerus, bet vajadzīgajai atmosfērai.

Nekāda Linča: Mulholland Drive

REGEJVETERĀNA OTRĀ JAUNĪBA JIMMY CLIFF

Rebirth

(Universal)

Uz lielās mūzikas skatuves atgriežas visi, kam vien nav slinkums, bet šī atgriešanās izceļama īpaši - Jamaikas regeja leğenda Džimijs Klifs arīdzan sadomājis laist klajā jaunu saulainas pārpilnības piesātinātu veikumu. Paaicinājis talkā skapanku «Rancid» ğitāristu Timu Ārmstrongu, misters Klifs radījis lielisku stila paraugu, iekļaujot albumā arī pāris klasiskā regeja manierē skanošus kaverus, kā «The Clash» radīto «Guns of Brixton» un pašu «Rancid» sacerēto «Ruby Soho». Lieliski arī atvasarai!

Vai šis ir oriğināls?: Guns of Brixton

OTRAIS ALBUMS

PASSION PIT

Gossamer

(Columbia)

Aizokeāna elektropopa brīnumbērni «Passion Pit» ar savu naivi un gaiši ska-

nošo daiļradi pārsteidza pasauli 2009. gadā, kad nāca klajā viņu debija «Manners». Nu pienācis laiks allaž lielākajam izaicinājumam pēc veiksmīgas debijas - otrajam albumam. «Passion Pit» tiek galā lieliski un piedāvā nākamo porciju ar dzīvespriecīgām elektropopa dziesmelēm, kas mūsu skatījumā ir daudz garšīgākas par «Scissor Sisters» arvien bezgaumīgākajiem mēğinājumiem radīt popdeju grāvējus.

Taisnība vien ir: I'll Be Allright

NOPIETNAIS ALBUMS

PATTI SMITH

Banga

(Columbia)

Septiņdesmito gadu amerikāņu pankroka dīva un nu jau sen vienkārši lieliska dziesminiece un māksliniece Petija

Smita arī sadomājusi sapurināt sevi un fanus, pēc piecu gadu pauzes izdodot negaidīti enerģisku rokalbumu. Protams, viņas izpratnē. Nosaukts Poncija Pilāta suņa («Meistars un Margarita», ja kas), nevis kādreizējā radioaparāta vārdā, Smitas jaunais veikums ir neizbēgami piesātināts ar kultūras citātiem un veltījumiem. Viens no tādiem arī nelaiķei Eimijai Vainhausai.

Balāde Eimijai: This is the Girl

DEBIJAS ALBUMS PURITY RING

Shrines (4AD)

Burvīga kanādiešu elektroniskās (ne deju) mūzikas dueta «Purity Ring» debija, kas

piedāvā plašu izbraucienu no draudīgi bezgaumīgas lēnās popsas robežām līdz patiesi dziļi skanošai mūzikai. Gides lomu uzņēmusies maksimāli bērnišķīgā, bet arī koķetā balsī dziedošā Megana Džeimsa (Megan James), un tas viss kopā liek sajūsmā sist plaukstiņas un priecāties par vēl vienas lieliskas skatuves formācijas rašanos. Starp citu, šis duets perfekti iederētos arī «Positivus» festivālā. Uzlūdz meiteni uz deju!

Būtībā hits: Fineshrine

SOLOALBUMS

SERITANKIAN

Harakiri

(Reprise)

Seržam Tankjanam jau sen nepietiek ar grupu vien (viņš ir «System of a Down»

līderis). «Harakiri» ir trešais Tankjana soloalbums, bet ieplānoti vēl trīs, turklāt stilistiski diezgan atšķirīgi. Šamējais gan ir kā radīts «System of a Down» cienītājiem, un patiesībā ir arvien grūtāk pateikt, kuros brīžos tiek izlemts, ka, lūk, šī dziesma derēs soloprojektam, bet, lūk, šī noderēs grupai. Arī tematika īpaši neatšķiras, jo Seržs joprojām gatavs iestāties par dažādu nedieņu tiesībām un darīt to visnotal niknā veidā.

Garām nepalaidīsi: Ching Chime

leraksts, ko atcerēties no aizgājušiem laikiem

STEREOLAB

Dots and Loops

(Duophonic Superunknown, 1997)

«Stereolab» jau deviņdesmito beigās tika uzskatīta par ļoti īpatnēju un drīzāk nākamajam gadsimtam piestāvošu muzikālo apvienību, kas arī izrādījās taisnība. Grupas vokāliste un taustiņniece Laetitia Sadier nupat laidusi klajā savu otro soloalbumu «Silencio», kas izklausās visnotal līdzīgi klasiskajam «Stereolab» veikumam «Dots and Loops». Tolaik Londonas apvienības mūzika daudziem škita pārāk nepieradināta un pa virsu peldošais, ne šai zemei īsti piederīgais vokāls mulsināja pat elektroniska postroka cienītājus. «Sigur Ros» toreiz tikai izdeva savu debijas albumu «Von» un līdz viņu pasaules slavai vēl bija krietni jāpagaida...

NĀVES INSTINKTS DŽEDS RUBENFELDS

Izdevējs: Dienas Grāmata

Izvirzot savu literāro versiju par 1920. gadā Volstrītā notikušo sprādzienu, kurš tā arī palicis neatklāto lietu vākos, Džeds Rubenfelds, pateicoties savai erudīcijai, pratis uzrakstīt kaut ko krietni vairāk par lielisku detektīvu. Un te nav runa par grāmatas fiziskajiem gabarītiem, kas ļauj to dēvēt par kārtīgu ķieğeli. Apšaude ar vēsturiskiem faktiem mijas ar elegantu, vietām pat ironisku stāstījumu. Sausais likums, Baltā nama spēlītes varas gaiteņos, visur esošais boļševisma rēgs. Nav piemirsts arī tas, ka tieši 1920. gadā ASV prezidenta vēlēšanās pirmoreiz ļauts piedalīties sievietēm. Un tas vēl nav viss, jo, ieskatoties romāna varoņu pagātnē, tiekam iemesti vēl dažus gadus agrākā vēsturē, kur Pirmā pasaules kara ierakumos metaforiski tiek

izspēlētas versijas par Freida teorijām. Romāna lappusēs tiksimies arī ar pašu psihoanalīzes pamatlicēju, tāpat arī ar Mariju Kirī un viņas uzcītīgajām skolniecēm. Tāpēc arī nav nejaušas paralēles starp radioaktīvo vielu pētījumiem un terorisma pirmsākumiem. Amizantos piemēros atklājas arī veidi, kā jaunākos sasniegumus zinātnē, neapzinoties risku, steidz ieviest vieglas peļņas tīkotāji, plašā klāstā piedāvājot rādiju saturošu kosmētiku dāmām, bet kungiem — rādija ūdeni, kurš sola ārstēt no «vīrišķā nespēka».

Kad un kā lasīt? Ja esi izlasījis visas grāmatas par Šerloka Holmsa piedzīvojumiem, bet gribas vēl, šajā grāmatā sastapsi okšķeri, kura dedukcijas metodes brīžam ļoti līdzinās vecā Šerloka domu gājienam.

SĀTANA ZVAIGZNE

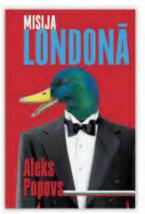
JŪ NESBĒ ****

Izdevējs: Zvaigzne ABC

Nosaukums vedina domāt par kārtējo slepeno okulto brālību piedzīvojumiem, taču nekā. Sātaniski viltīga ir slepkavas iztēle un ne mazāk sātaniska ir viņam pa pēdām brienošā detektīva vēlme iedzert un nonākt konfliktā ar savu tiešo priekšniecību. Grāmatas beigās uzzinot slepkavas profesiju, klūst pavisam skaidrs, kā

gan viņa prātā dzimušas šīs velnišķīgās fantāzijas, kas nodzenājušas policistus pa pentagrammas līnijām izraibinātu pilsētas karti, ik pa brīdim uzduroties pierādījumiem, no kuriem daži liek labsirdīgi pasmīnēt.

Kad un kā lasīt? Ja tava sieva, tērpusies vienā bikini, iziet pēc piena un neatgriežas ne pēc divām stundām, ne arī pēc divām dienām.

MISIJA LONDONĀ

ALEKS POPOVS

Izdevējs: Jāņa Rozes izdevniecība

Atkal kāds patīkams smejamgabals, kurā smieklu kārtiņa patvērusies starp rindām. Šķietami nekā smieklīga, ja vien ne bulgāru diplomāta un viņa svītas uzturēšanās kosmopolītiskajā Londonā, saglabājot anekdotēs bulgāriem piedēvēto provinciālismu un savdabīgo izpratni par citiem eiropiešiem pašsaprotamām, ikdienā

sastopamām lietām. Būtu apsveicami, ja šādu labdabīgu pašironiju par savas tautas nacionālajām īpatnībām beidzot atļautos kāds no mūsu vietējiem spalvas meistariem.

Kad un kur lasīt? Kad, pirmoreiz nokļuvis Londonā, tu aptver, ka ar tavām angļu valodas zināšanām vien ir par maz, lai nopirktu maizi.

SPĒLES

DŽEIMSS PATERSONS UN MARKS SALIVANS

Izdevējs: Zvaigzne ABC

Vienīgi ar likteņa ironiju iespējams izskaidrot to, ka šo grāmatu lasīju tieši tajā nedēļā, kad citi, pieplakuši zilajiem ekrāniem, sekoja Londonas olimpiādes notikumiem. Ironija, jo grāmata, uzrakstīta neilgu laiku pirms šī notikuma, uzbur visai drūmas prognozes par olimpisko

spēļu norisi, jo kāds par savu misiju izvēlējies attaisnot antīko spēļu garu, novācot olimpiešus un organizatorus, kuri, viņaprāt, nogalinājuši spēļu īsto garu. Samērā pavāji uzrakstīts, taču ne garlaicīgs viendienītis, kura spožākā pērle ir kičīgais fināls — ļaundari trāpa Olimpa dievu raidītie zibeņi, iesviežot viņu olimpiskās lāpas šķīstījošajā liesmā.

Kad un kā lasīt? Īsa pamācība olimpiskā grila pagatavošanā, ja esi paredzējis rīkot dārza ballīti olimpiešu stilā.

TUMSAS KREISĀ ROKA

URSULA K. LE GVINA

Izdevējs: Zvaigzne ABC

Fantastikas obligātajiem atribūtiem nobruģēts darbs, kurš tai pašā laikā ļoti atšķiras no līdz šim lasītajiem fantastikas šedevriem. Varbūt autorei to izdevies panākt, sedzot virskārtu ar gluži vai izgaršojamas rēgainības atmosfēru, kura kā plīvurs sedz kosmisko odiseju pieturas punktus, tomēr, saglabājot žanra tīrību un neļaujot fantastikai pārtapt mistikā. Šī rēgainība ir ledus salta; iespējams, tieši šis saltums palīdzē-

jis saglabāt produkta svaigo garšu. Rozīnīšu nominācijā šoreiz balva tiek piešķirta nodaļai, kurā sīki un smalki pētīta kādas svešas civilizācijas fizioloģija un seksualitāte.

Kad un kā lasīt? Uz nokaitēta skārda jumta gaidot lidojošo šķīvīti, kurš ieradīsies, lai aizvestu tevi mājās.

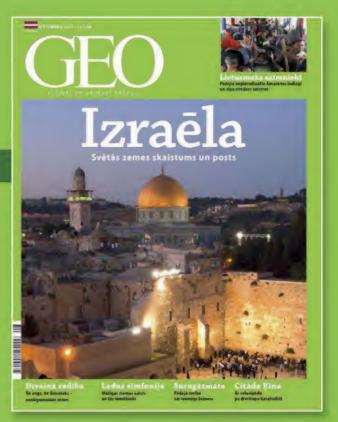
Apbrīnojamais radījums Sēņu unikālā būtība

Lasiet vēl:

Ķīnas transportlīdzeklis Velotūre pa divritenu valstību

> Sniegs un ledus Arktikas saltais skaistums

Pēdējie nepieradinātie

Savādāks skats uz pasauli. Žurnāls GEO

2003. GADS LATVIJAS VĒSTURĒ BIJA NOZĪMĪGS AR VAIRĀKIEM NOTIKUMIEM:

Vaira Vīķe-Freiberga tika atkārtoti ievēlēta prezidenta amatā; vairākums Latvijas balsstiesīgo iedzīvotāju referendumā nobalsoja par iestāšanos Eiropas Savienībā (cerams, tagad esat laimīgi); Latvija organizēja 48. Eirovīzijas pziesmu konkursu «Skonto» hallē, to vadīja iepriekšējā gada uzvarētāja Marija Naumova kopā ar «Prāta vētras» solistu Renāru Kauperu... un septembrī iznāca pirmais FHM numurs latviešu valodā. Mēnesis, kas jāatzīmē vēsturē kā jaunas ēras sākums vīriešu žurnāliem un vīriešu kopīgai attīstībai mūsu zemē.

Patlaban ir 2012. gada septembris un tu rokās turi Latvijas **FHM 100. numuru**. Ir pagājuši deviņi gadi, kopš sākām piesārņ... atvainojiet, izdaiļot Latvijas vīriešu žurnālu tirgu, un šo gadu laikā esam piedzīvojuši neticamas pārmaiņas gan žurnālā, gan valstī. Mūsu redaktori ir mainījušies; **FHM** žurnāla formāts ir audzis kopā ar tā rakstniekiem un arī lasītājiem; esam kļuvuši nobriedušāki, nopietnāki; spējam izturēt daudz mazāk alkohola un ballīšu... No 2003. gada tehnikas apskatiem, kuros uzslavas un ovācijas guva polifonisku melodiju funkcija telefonos, esam aizdzīvojušies līdz aprakstiem par jaunāko iOS versiju nepilnībām un sūdzībām par trūkumiem «SmartTV» televizoros.

Tā nu mēs nolēmām izveidot nelielu infografiku, kurā apkopotu tos mūsu darbus, ar kuriem varam lepoties (kā arī dažus tādus, ar kuriem nevaram), lai rastos neliels priekšstats par to, cik tad īsti sviedru un asiņu mēs esam atstājuši uz lapām, nemaz nerunājot par salauzto pildspalvu un diktofonu kaudzēm...

Meiteņu skaits, kas piedalījušās FHM fotosesijās:

302

No viņām **162** ir bijušas **latvietes**, bet ārzemju dāmas

NO KURĀM:

152 ir bijušas blondīnes

128 brunetes

22 rudmates

pasmieties (vai arī šausmās savilkt seju un mēģināt saprast, kurš nogalinājis humoru...) veselas **774 Reizes**! Ar ko mēs domājam iesūtīto un publicēto joku skaitu, protams

FHM ir publicējis

iesūtītas lasītāju vēstules!

FHM ir saņēmis un nav publicējis draudu vēstules!

FHM dēļ esi pavadījis daudzus vientuļus vakarus kopā ar kādu no **440** mūsu izmēģinātajām videospēlēm.

Labi, būsim reālisti – mūsu datori var pavilkt labi ja 200 no visām

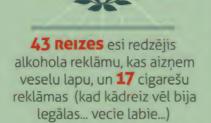
FHM ir aprakstījis
86 automašīnas, no kurām
tu nekad nevarēsi
atļauties – pat lietotas ne

Esam likuši tev noskatīties **877** filmas, kas pieminētas mūsu kino apskatos

Nonākuši līdz 100. numuram, mēs piepeši aizdomājāmies, ka varbūt līdz šim esam visu darījuši pilnīgi nepareizi. Un atradām četrus veidus, kā paplašināt žurnāla auditoriju. Gaidiet drīzumā!

Vai Rēzeknē visas meitenes ir tik smukas kā tu?

O! Atbraucot uz Rīgu, es ļoti bieži dzirdu atsauksmes par Latgali, un man bieži ir teikts, ka Rēzeknē esot daudz skaistu meiteņu. Tā arī ir! Mēs varbūt esam vienkāršākas. Es gan negribu teikt, ka Rīgā visas meitenes staigā ar augsti paceltu galvu, bet cilvēki, kas nāk no laukiem, ir vienkāršāki.

Rēzekne gan Latvijas mērogā taču nav nekādi lauki!

Salīdzinājumā ar Rīgu tie ir lauki, taču mūsu pilsēta nebeidz attīstīties un augt. Tagad mums tiek celta koncertzāle, kino, jauniešu centrs. Lai gan cilvēku skaits samazinās, tie izturīgākie tik un tā paliek te. Tāpēc arī man gribas darīt labu savai pilsētai un nest Rēzeknes vārdu ne tikai Latvijā, bet arī pasaulē.

Pastāsti, ko tu dari Rēzeknē?

Es tur strādāju, man ir divi uzņēmumi – savs ziedu salons un modes apģērbu veikals. Tagad vēl esmu klāt ņēmusi pasākumu organizēšanu. Pagājušonedēļ mums notika «Miss un Misters Rēzekne 2012», kam biju galvenais organizators. Tagad ir radušās jaunas idejas: koncerti, pasākumi. Negribas, lai viss notiek tikai Rīgā, gribas, lai cilvēki brauc arī pie mums.

Kādus pasākumus tu gribētu sarīkot?

Neviens pasākums, ko līdz šim esmu organizējusi, nav nesis peļņu. Primārais ir paaugstināt kultūras līmeni pilsētā, kā arī pacelt savu vārdu.

Tu vēlies, lai līdzās Latgales Māras piemineklim tiek uzsliets tavējais?

Jā, nebūtu slikti! [Smejas.] Bieži esmu dzirdējusi sakām, ka par visu to, ko es Rēzeknē daru, man vajadzētu uzsliet pieminekli. Nav tā, ka es vēlos pieminekli, bet labprāt gribētu, lai mani zina un par mani atsaucas tikai ar labu.

Tu vēlētos uz Rēzekni atvest kādu lielu grupu - kā «Red Hot Chili Peppers»?

Mans mērķis ir uztaisīt kaut ko tādu kā «Arēnā Rīga», bet Rēzeknē. Iespējams, kādu Amerikas zvaigzni. Gribētos, lai visa Latvija tad atbrauc uz Rēzekni un saka, cik te tomēr ir forši – pat tad, ja nekad pirms tam pie mums nav būts.

Mēs tiešām sen neesam bijuši Rēzeknē. Ko tur var darīt?

Godīgi sakot, maz ko. Var aizbraukt uz «Statoil» un padzert kafiju. [Smejas.] Tik traki gan nav, jo tur, kur ir tavi draugi, vienmēr var izdomāt, ko darīt. Mums nav tik daudz izklaides vietu, kur atpūsties, bet toties ir pats vērtīgākais - draugi.

Kā tu parasti izklaidējies?

Daudziem varbūt liekas, ka esmu baigā tusētāja, daudz izklaidējos un atpūšos, bet man tam patiesībā neatliek laika. Darbs aizņem visu ikdienu. Atnākot mājās, man gribas paēst, nomazgāties un iet gulēt. Reizi nedēļā satiekos ar draugiem. Tad kopā pasēžam vai aizbraucam pie ezera. Pilsētai apkārt ir ļoti daudz atpūtas vietu, skaista daba. Man nepatīk tusiņi klubos ar mūžīgo piedzeršanos, man vairāk patīk būt mājās. Es alkoholu nelietoju vispār, tāpēc, aizejot uz klubu, es pastāvu kādas divas stundiņas, paskatos uz cilvēkiem un aizeju mājās.

Ja esi tik aizņemta, vai tev vispār atliek laiks satikties ar puišiem?

Ir grūti. Es agri sāku strādāt, gribēju 🕨 🕨

nostāties pati uz savām kājām. Savos 22 gados tagad esmu sasniegusi to, ka man ir divi biznesi, kas plaukst un zeļ. Man neliekas, ka meitenei būtu jāsēž puisim uz kakla, es visu gribu sasniegt pati. Mans sapnis ir balts bentlijs, un es zinu, ka to nopelnīšu pašas spēkiem. Gribu visu sakārtot, lai justos stabili dzīvē. Tas ir mans mērķis. Tāpēc ar attiecībām ir tā — ļoti gribas, bet nav laika. Priekšroka tomēr ir karjerai, bet varbūt vienkārši neesmu vēl satikusi to īsto.

Bet par uzmanības trūkumu taču nevari sūdzēties?

Uzmanību man pievērš ļoti daudzi. Tā kā esmu sasniegusi samērā daudz, arī latiņu esmu uzlikusi diezgan augstu. Nav teikts, ka viņam jābūt dikti bagātam vai nezin kādam. Taču

viņam jābūt ļoti izglītotam, pareizam, ne tusētājam. Es meklēju cilvēku ar lielu harismu, tādu, kuru pastāvīgi gribētos redzēt sev blakus. Pagaidām tādu neesmu

satikusi. Varbūt nemeklēju īstajās vietās. Bet gan jau viss vēl ir priekšā. Attiecības man ir bijušas, bet kaut kas vienmēr bijis ne tā. Varbūt tieši šī intervija man palīdzēs!

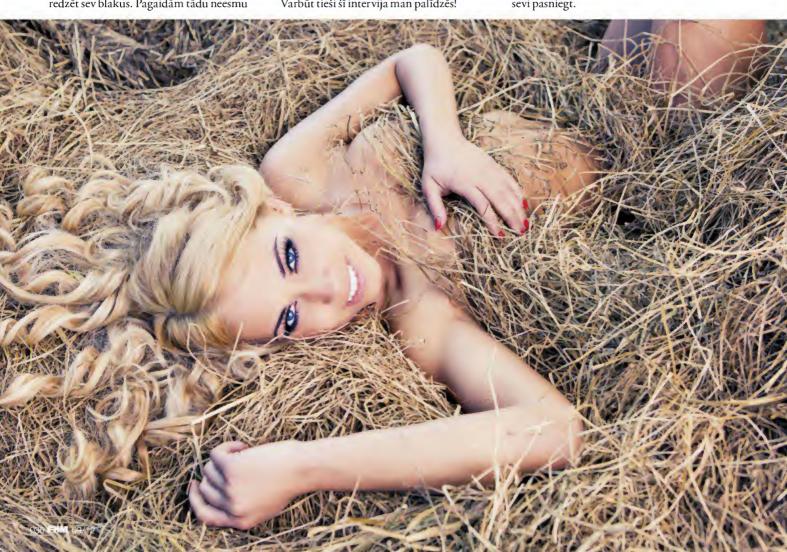
Tev nepatīk tusētāji, puiši, kuri lieto alkoholu. Varbūt arī izskata ziņā ir īpašas prasības?

Bieži saka, ka ārējam izskatam nav nozīmes, jo svarīgi, kāds cilvēks ir iekšēji. Nezinu, varbūt kaut kas ar mani nav kārtībā, taču man ir ļoti svarīgi, kā cilvēks izskatās. Man tas ir primārais. Ir svarīgi, lai puisis būtu kopts. Vēl ir svarīgi, kā puisis attiecas pret savu māti, jo tā viņš attieksies arī pret mani. Tāpat svarīgs ir arī stils, jo es pati ikdienā priekšroku dodu klasiskam stilam.

Ja puisis uz tikšanos ar tevi atnāks šortos un iešļūcenēs, tev uzreiz būs skaidrs, ka ar šito noteikti ne-e?

Tik traki nav! Tas nenozīmē, ka no garderobes jāizslēdz visas

čības. Es pati pa māju staigāju gan čībās, gan šortos, gan platās biksēs – viss kārtībā. Attiecīgā pasākumā gan cilvēkam jāmāk sevi pasniegt.

Nezinu, varbūt kaut kas ar mani nav kārtībā, taču man ir ļoti svarīgi, kā cilvēks izskatās. Man tas ir primārais. Ir svarīgi, lai puisis būtu kopts.

Basketbolisti tev nav pievērsuši uzmanību? Viņu vidū blondīnes ir lielā cieņā!

Ir, ir! Patiesībā daži basketbolisti man ir labi draugi. No Rēzeknes nāk Žanis Peiners un Artjoms Butjankovs — viņi tagad ir jaunās zvaigznes. Abi man ir labi draugi, ar kuriem labi saprotamies. Man vispār patīk gara auguma puiši — tumšmatains, 1,95 metrus garš vīrietis ar skaistu ķermeni varētu būt mans ideāls. Jā, nenoliedzu, ka man patīk basketbolisti.

Pati arī nodarbojies ar kādu sporta veidu?

Divpadsmit gadus nodarbojos ar karatē. Tikai pusgads palika līdz melnajai jostai, bet veselības problēmu dēļ bija jāaiziet no sporta. Esmu Latvijas un Eiropas čempione, pasaulē paliku ceturtā. Protams, savā vecuma grupā. Tikpat ilgi arī nodarbojos ar sporta dejām. Tagad divreiz nedēļā staigāju tikai uz sporta zāli.

Kauties arī māki joprojām?

Jā, jā!

Esi šo prasmi pielietojusi arī dzīvē?

Ir gadījies! Diemžēl bija viena nepatīkama situācija – man piesējās ne vairs puisis, bet jau vīrietis. Nācās aizstāvēt sevi.

Siti ar kāiu?

Jā! Seju neaizsniedzu, jo viņš bija ļoti garš. Pēc tam gan bēgu prom. Sapratu, ka labāk mukt, jo vīrietis tomēr ir vīrietis, sazin kā vēl būtu.

Žurnālā otra meiteņu fotosesija ir ar britu modeli Kīliju Heizelu. Kad atklātībā nonāca viņas seksa video, viņa aizbēga uz Ameriku. Kā tu rīkotos līdzīgā situācijā?

Man tāda video noteikti nebūtu bijis! Es nekad arī nebildētos nevienā žurnālā kaila, jo uzskatu, ka sievietes kailumam jābūt kā noslēpumam. Interesantāka viņa ir apģērbā, nevis kaila. Tāpēc man tāda video nebūtu. Bet, ja nu būtu... Es laikam arī nepaliktu

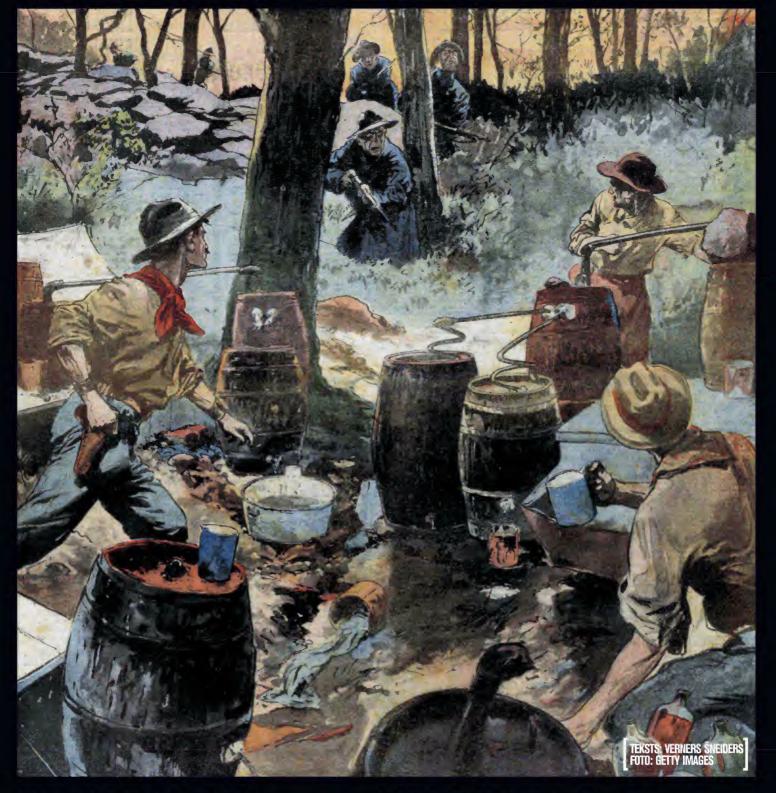
tajā valstī. Mūsu sabiedrībā jau vispār nekas tāds nav pieņemams. Pie mums noniecina pat meitenes, kuras bildējas kailas, pat ja tas ir mākslas foto. Kāds bija tavs aizvadītās vasaras lielākais

Kāds bija tavs aizvadītās vasaras lielākais piedzīvojums?

Skaistumkonkursa noorganizēšana. Pagājušajā gadā pati pieteicos konkursam «E-miss Latvija 2011». Bija apmēram 600 pretendentu. Vēlāk saņēmu e-pastu, ka esmu iekļuvusi top 100. Nodomāju, ka vajag pacensties. No top 100 gan netiku top 25, jo paliku 26. vietā. Saņēmos, un tā kā esmu pašpārliecināta, piezvanīju organizatoriem, pieteicos uz kastingu, jo pati zināju, ka varu

uzvarēt. Beigās tiešām sanāca tā, ka uzvarēju. Pēc tam braucu uz starptautisku konkursu Malaizijā «Miss Tourism International», kur iekļuvu «Top 10 Best in Talant». Kad atbraucu no turienes, nolēmu organizēt konkursu pati savā pilsētā. Man tā bija lieliska iespēja, tāpēc gribēju, lai tāda tiek katram. Nu jau konkurss ir noticis, un mūsu uzvarētāja dosies uz konkursu Ķīnā. Man prieks, ka esmu kādam cilvēkam devusi iespēju redzēt pasauli. Esmu par to gandarīta, tāpēc tas arī ir šīs vasaras lielākais piedzīvojums. Tā arī ne reizi nebiju ezerā vai jūrā! Iespējams, septembrī došos uz Ameriku un tur piedzīvošu vasaru, kuras man nebija te. FHM

SAUSAIS ATLIKUMS "Dzert vajag mazāk, mazāk, wajag

dzert,» savulaik sevi šaustīja komēdijas «Likteņa ironija» varonis, un gan jau arī tev bijuši rīti, kad, mēğinot atsaukt atmiņā vakara notikumus, prātā nākušas līdzīgas domas. Daudzviet pasaulē gan šādas problēmas cilvēkus nenodarbina, jo tur arī mūsdienās ir spēkā sausais likums. Reti gan ir gadījumi, kad tā ieviešana vainagojusies panākumiem.

18. labojums

Dzirdot vārdu kombināciju «sausais likums», tev droši vien prātā nāks vai nu dzirdētais par Andropova/Gorbačova laikiem, vai arī Holivudas filmās redzētā amerikāņu kandžas dzinēju un šmigas kontrabandistu rosīšanās. Sausais likums Andropova gaumē patiesībā nemaz nebija nekāds sausais likums, bet tāda ņirgāšanās par tēmu, toties amerikāņi gan lietai piegāja nopietni... un tikpat pamatīgi arī izgāzās, dabūjot uz kakla ne tikai mafiozus, kuri, pateicoties nelegālajam rūpalam, pamatīgi uzvārījās, bet arī nekvalitatīvu dzērienu nomocītu sabiedrību, milzīgu skaitu likumpārkāpēju un vēl Lielo depresiju piedevām.

19. gadsimta sākumā lielākās sausā likuma atbalstītājas bija amerikāņu mājsaimnieces, kurām bija apnicis, ka viņu vīri pēc darba nevis nāk mājās, bet organizēti dodas uz krogu, kur pievelk mūli, notriec naudu azartspēlēs un palaistuvēs, turklāt nereti dzērumā sameklē kašķi un sacaurumo viens otru no koltiem. Mājsaimniecēm izdevās nodibināt aliansi ar baznīckungiem, un jau ap gadsimta vidu te no vienas,

Biedrības aktīviste Kerija Neišena pat kļuva par krodzinieku biedu — miesās brangais sievišķis mēdza ielauzties dzertuvēs un bez brīdinājuma ar cirvi iznīcināt barčika saturu, bet visiem, kuri protestē, sadot pa muti.

te otras teritorijas pienāca ziņas par krogu slēgšanu. 19. gadsimta nogalē lielu slavu izpelnījās Sieviešu kristīgā atturības biedrība, kuras locekles ne tikai pašas atturējās no dzeršanas, bet arī aplenca krogus, dziedot psalmus un kauninot dzērājus. Biedrības aktīviste Kerija Neišena pat kļuva par krodzinieku biedu – miesās brangais sievišķis mēdza ielauzties dzertuvēs un bez brīdinājuma ar cirvi iznīcināt barčika saturu, bet visiem, kuri protestē, sadot pa muti. Aptuveni ap to pašu laiku tika izveidota arī Aizlieguma partija (Prohibition party), kas regulāri virzīja savus kandidātus prezidenta amatam, un Antisalonu līga, kas iestājās par krogu slēgšanu.

Taču īstus apgriezienus šī cīņa uzņēma līdz ar kapitālisma attīstību. Kapitālistiem, šiem asinssūcējiem, taču nebija vajadzīgi darbinieki, kuri pēc iepriekšējā vakara uzdzīves nav spējīgi noturēt rokās pat alus bundžu, par nopietnākiem darbarīkiem nemaz nerunājot. Nu labi, izņēmums varbūt bija viskija vai alus ražotāji, taču, piemēram, tādi vīri kā naftas magnāts Džons Rokfellers un autorūpnieks Henrijs Fords ne tikai atklāti deklarēja, ka dzeršana traucē darbam, bet arī ziedoja ievērojamus līdzekļus organizācijām, kas cīnījās par alkohola pasludināšanu ārpus likuma.

Par pirmo štatu, kas pasludināja sauso likumu, vēl 1851. gadā kļuva Mena, taču lielas jēgas no tā nebija: tie, kuriem briesmīgi vajadzēja, izbrauca ārpus štata robežām, uzpildījās, izgulēja paģiras

un pēc nedēļas atgriezās mājās, stāstot, ka apmaldījušies sēņošanas vai medību laikā. Tomēr, citējot Mihailu Gorbačovu, «process bija sācies», un līdz 1914. gadam sauso likumu tādā vai citādā formā bija pieņēmuši jau 15 štati, bet vēl pēc diviem gadiem jau puse ASV teritorijas skaitījās nedzeroša. Revolucionārā situācija bija nobriedusi, un Kongress pieņēma labojumus Konstitūcijā, kas visā ASV alkohola ražošanu, pārdošanu un pārvadāšanu pasludināja par nelikumīgu, un pēc tam, kad 1919. gadā šos labojumus bija ratificējuši lielākā daļa štatu, tika pasludināts, ka sausais likums stājas spēkā 1920. gada 16. janvārī. Pat neraugoties uz to, ka prezidents Vudro Vilsons, kuram pašam patika ielūkoties glāzītē, uz šo pasākumu raudzījās ļoti skeptiski.

Pagatavo pats!

Tālākā notikumu gaita liecina, ka Vilsona kungam bija absolūta taisnība. Sākumā varasiestādes, protams, uzvaroši raportēja, ka līdz ar likuma stāšanos spēkā slēgtas 236 stiprā alkohola un vairāk nekā 1000 alus un vīna rūpnīcas, vairāk nekā 200 000 krogu, bāru un cita veida dzertuvju, par 70 procentiem samazinājies noziegumu skaits, bet par 20 procentiem pieaudzis darba ražīgums. Sausā likuma piekritēji līksmoja par tautas labklājības pieaugumu, ģimeņu ietaupījumu palielināšanos, mazāku cietušo skaitu autokatastrofās un negadījumos darbavietās, pat par piena patēriņa palielināšanos.

Taču šis efekts bija īslaicīgs – amerikāņiem vienkārši bija nepieciešams laiks, lai pēc pirmā apjukuma pierastu pie jaunajiem spēles noteikumiem. Un kad viņi ar šo uzdevumu tika galā, kļuva skaidrs, ka zaļais pūķis savu uzvaras gājienu turpina arī sausā likuma apstākļos. Par klasisku tālaika Amerikas simbolu kļuva dūmi, kas cēlās no savrupmāju dārziem — gandrīz kā dziesmā par sesku, kurš dara alutiņu. Proti, lielai daļai amerikāņu ļergas dzīšana kļuva par tikpat ierastu lietu kā zobu tīrīšana no rītiem un došanās uz svētdienas dievkalpojumu. Lai dūmus nepamanītu likuma sargi, amerikāņi parasti kandžu dzina pa naktīm, tādēļ nav pārsteigums, ka viņu produkciju drīz vien žargonā sāka saukt par «mēnesgaismiņu» (moonshine).

Diezgan ātri attapās arī Kalifornijas vīnogu audzētāji. Izbarojuši cūkām pāris ražas, viņi sāka gatavot rūgušu vīnogu dzērienu ar nosaukumu «Vine-Glo». Pievienotajā instrukcijā bija aprakstītas pāris vienkāršas manipulācijas, kuras ražotāji nekādā gadījumā neieteica veikt pircējiem, brīdinot, ka šādā gadījumā lieliskā sula pārvērtīsies vīnā – neteiksim, ka ļoti elitārā vai augstvērtīgā, bet par «Taizeli» vai «Karabahu» jau nu noteikti labākā. Konstitūcijas 18. labojums atļāva ražot arī alu ar ne vairāk kā 0,5% alkohola saturu (tagad tu zini, kāpēc amerikāņu aliņi ir tik ūdeņaini). Liela daļa alus rūpnīcu uzskatīja par labāku aizklapēties ciet, taču atradās uzņēmīgi ļautiņi, kuri izdomāja, ka savā alus brūzī no deviņiem rītā līdz pieciem pēcpusdienā var taisīt atļautā stipruma alu,

bet pēc darba laika beigām brūvēt ko stiprāku.

Dakteri un kontrabandisti

Vēl smieklīgāk bija ar ārstiem. Sausā likuma apjūsmotāji kā vienu no pozitīvā-kajām tendencēm pasludināja to, ka amerikāņi sākuši rūpēties par savu veselību, proti, pieauga ārstu apmeklējumu skaits. Patiesībā gan amerikāņi pie dakteriem devās pēc spirta receptēm, un ar spirtu tolaik tika ārstēts viss, sākot no iesnām un beidzot ar ūdeni ceļgalā.

Līdz 20. gadu vidum licences spirta izmantošanai medicīniskiem mērķiem bija saņēmuši 72 000 dakteru un aptiekāru, un uzņēmīgākie no viņiem neaprobežojās ar recepšu izrakstīšanu radiniekiem, bet gan organizēja spirta vairumtirdzniecību, piegādājot to pagrīdes rūpnīciņām, kurās spirts tika bezdievīgi šķaidīts un pasludināts par īstu «Rašen vodku». No kurienes spirts, jautāsi? Nu, tik daudz saprāta valdībai bija, ka pavisam visas rūpnīcas aizvērt nevar, un pāris ražotnes valsts vajadzībām spirtu tomēr ražoja.

Milzīga rosība valdīja uz valsts robežām — gan ziemeļu, gan dienvidu. No Kanādas kontrabandisti veda ne tikai draņķīgu viskiju, bet arī dažādus smalkus Eiropā ražotus dzērienus. Tie bija paredzēti tai elitārajai sabiedrības daļai, kas pirms sausā likuma stāšanās spēkā iepirktos krājumus jau bija paspējusi izdzert. Amerikāņu vidienes iedzīvotāji bija spiesti pierast pie tekilas un ruma — pirmo pāri tuksnešainajai robežai piegādāja meksikāņi, otro ne tikai zvejnieku laivās, bet arī lielos kravas kuģos veda no Karību jūras reģiona.

lesim pačukstēt!

Cilvēks ir tāda radība, kurai dzert vienatnē nav īpaši interesanti. Kamēr laucinieki uz pašdzītā dropi savācās, to maskējot ar siena vai kartupeļu vākšanas talkām, pilsētniekiem durvis vēra pagrīdes krodziņi jeb čukstētavas (speakeasy). Proti, lielu trobeli tajās nevarēja rīkot, lai nepiesaistītu lieku policijas uzmanību. Čukstētavu adreses bija izpaužamas tikai pavisam uzticamiem cilvēkiem, tajās varēja iekļūt, nosaucot paroli, zīmīgi pieklauvējot vai paspiežot roku tam, kurš atvēra durvis, vienlaikus pakasot īkšķi—tie, kuri šīs zīmes nezināja, tālāk par slieksni netika. Šī spiegu romānu

Amerikāņi pie dakteriem devās pēc spirta receptēm, un ar spirtu tolaik tika ārstēts viss, sākot no iesnām un beidzot ar ūdeni ceļgalā. cienīgā romantika gan valdīja tikai sausā likuma pirmajos gados, jo vēlāk mafija, kas bija uzņēmusies kārtot visas ar sausā likuma apiešanu saistītās lietas, jau bija sapiķojusi visiem, kam vajadzēja sapiķot, un čukstētavās paskaļas mūzikas un apdzērušos sieviešu spiedzienu pavadībā vakarus kopā vadīja gan darbaļaudis, gan mafijas vīri, gan policisti, gan vietējie politiķi. Tiek lēsts, ka sausā likuma gados Ņujorkā vien bija ap 100 000 čukstētavu, Čikāgā to skaits pārsniedza 40 000, bet cik bija visā Amerikā kopā – kas lai to zina. Starp citu, amerikāņu simpātijas pret kokteiļiem jeb longdrinkiem arī aizsākās sausā likuma laikos – nelegālais alkohols tolaik bija samērā dārgs, tādēļ to pasāka šķaidīt ar sulām vai gāzētajiem dzērieniem, lai dzeršanas prieku varētu paildzināt.

Alkoholiķu armija

Nav brīnums, ka sešus gadus pēc sausā likuma ieviešanas sākotnējā sajūsma bija noplakusi. 1926. gadā Kongresa priekšvēlēšanu kampaņas laikā publiski tika atklāti statistikas dati, kas liecināja par labi domātās iniciatīvas izgāšanos. Hronisko alkoholiķu skaits valstī bija pieaudzis līdz četriem miljoniem cilvēku - gandrīz divreiz vairāk, nekā bija reģistrēti 1920. gadā. Trīs reizes bija palielinājies to cilvēku skaits, kuri aizturēti par atrašanos dzērumā sabiedriskā vietā. Policija lēsa, ka iedzīvotāju īpašumā ir vairāk nekā pusotrs miljons kandžas aparātu, bet nelegālā alkohola ražošanā, pārvadāšanā vai izplatīšanā iesaistīti vairāki miljoni amerikāņu. Varasiestādes atzina, ka tām izdodas pārtvert tikai aptuveni piecus procentus kontrabandas alkohola, un šausminājās par to, ka tikai Karību jūrā vien kursē ap 300 kuģu, kas ieved valstī rumu. Sešu gadu laikā no sešiem miljoniem līdz 256 miljoniem dolāru gadā bija pieaugusi summa, ko valsts atvēlēja, lai tiktu nodrošināta sausā likuma ievērošana, bet lielas jēgas no tā tik un tā nebija.

Jau tolaik bija aptuveni skaidrs, ka lielākie ieguvēji no sausā likuma ir mafijas darboņi (kopējie ienākumi no nelegālās alkohola tirdzniecības sasniedza divus miljardus dolāru gadā), korumpēti politiķi un policisti, taču atturības piekritēju aktīvās darbības un politisku apsvērumu dēļ likums inerces pēc turpināja darboties līdz pat brīdim, kad 1932. gadā pie varas nāca prezidents Frenklins Delano Rūzvelts. Tieši viņam izdevās cauri Kongresam izdabūt Konstitūcijas 21. labojumu, un 1933. gada 5. decembrī sausais likums tika atcelts. Tam par godu amerikāņi šajā dienā

Dienā pēc «sausā likuma» atcelšanas amerikāņi beidzot varēja padzerties.

jau pilnīgi legāli izdzēra 180 miljonus litru alus, kārtīgi atzīmējot 12 gadus, deviņus mēnešus un 19 dienas ilgušās mocības.

Sendienu atraugas

ASV, protams, nebūtu ASV, ja atsevišķi štati neizdomātu, ka tiem obligāti nav jāiet federālās valdības un citu pavalstu pavadā. Demokrātiskā procedūra ļāva Oklahomā un Kanzasā sauso likumu ievērot līdz 1948. gadam, bet Misisipi štatā pēdējie ierobežojumi tika atcelti tikai 1966. gadā. Tomēr atsevišķām municipalitātēm joprojām ir tiesības savu teritoriju pasludināt par pilnīgi vai daļēji brīvu no alkohola, un pēdējie statistikas dati liecina, ka šo iespēju izmantojuši aptuveni 200 lielāki un mazāki teritoriālie veidojumi jeb apgabali.

Dažviet, piemēram, Viljamsburgas pilsē-

tiņā Kentukī štatā, ir spēkā tā dēvētais mitrais likums. Proti, veikalos vai degvielas uzpildes stacijās alkoholu neatrast, taču bāros un restorānos kādu mēriņu apmeklētājiem ielies bez problēmām. Tāpat Viljamsburgā nav aizliegts ievest alkoholu no kaimiņu apgabaliem un rātni to dzert mājās – atklāta plātīšanās ar šmigas pudelēm, kā zināms, ir aizliegta visos štatos. Krietni stingrāki noteikumi valda citā štata pilsētiņā, kurai dots skaļais Londonas vārds. Tur pie alkohola nav iespējams tikt arī restorānā, bet bāru nav vispār. Teorētiski pilsētiņas policistiem ir tiesības ņemt pie dziesmas ikvienu, kurš uz ielas parādās kaut nelielā reibumā, taču praktiski šis likums netiek piemērots – pietiek jau ar to, ka uz pārkāpēju sāk šķībi skatīties visi līdzpilsoņi. Kā jau

teikts, šādu apdzīvotu vietu ASV ir daudz, un, ja esi izdomājis pārcelties uz Ameriku, mēs ieteiktu sākumā papētīt vietējo likumdošanu — lai netīšām nenopirktu jauku mājiņu pilsētelē, kurā neko stiprāku par jogurtu nepazīst. Šajā ziņā riska nav tikai Havaju salās — tas ir vienīgais ASV štats, kur nevienā apgabalā alkohola tirgošana un pārvadāšana pagaidām vēl nav ierobežota.

Krievi, kas nedzer

Padomju laikus pieredzējušie, dzirdot pieminam sauso likumu, droši vien atcerēsies par pagājušā gadsimta 80. gadu pirmo pusi, kad Jurijs Andropovs un pēc viņa nāves pie varas nākušais Mihails Gorbačovs mēģināja apkarot alkoholismu. Nekas dižs gan no tā visa nesanāca – izslāpušos ļaudis pazemoja ar stāvēšanu bezgala garās rindās pie šņabenēm, kas durvis vēra tikai divos pēcpusdienā, vēlāk mocīja ar talonu sistēmu, tomēr točkās visu nepieciešamo, tiesa, par bargu naudu, nopirkt varēja bez problēmām. Ražas novākšanas laikā sauso likumu mēdza pasludināt atsevišķu kolhozu vai padomju saimniecību vadītāji – tas izpaudās tā, ka vietējā veikalā teju veselu mēnesi nekāda šmiga nebija nopērkama. Vai kolhoznieki tādēļ raudāja? Nē taču – pēc vietējo aktīvistu iniciatīvas ik

rītu ar autobusiņu, kravas auto vai traktoru tika apbraukāti visi kolhoza objekti, katra brigāde deleģēja savu pārstāvi, un transporta līdzeklis devās dzeramā iepirkšanas operācijā uz tuvāko bodi, kurā sausais likums nedarbojās – parasti rajona centru.

Mazāk zināms ir fakts, ka savulaik Krievijā pastāvēja īsts sausais likums ar visām no tā izrietošajām sekām - no 1914. gada līdz pat 1923. gadam. Tā ieviešana ir tieši saistīta ar Pirmo pasaules karu – cars Nikolajs II bija apjēdzis, ka cilvēks, kurš gadā iztempj piecus litrus tīra spirta (tādi 20. gadsimta sākumā bija Krievijas vidējie rādītāji, ieskaitot gan sievietes, gan zīdaiņus, gan sirmgalvjus) nekāds lielais karotājs nav. Taču, kā jau Krievzemē tas pierasts, likuma bardzību kompensēja iespēja to neievērot. Lielāko pilsētu krogos un traktieros alkohols par bargu naudu bija pieejams tāpat, bet laucinieki izlīdzējās ar gadu gaitā pārbaudīto recepti, liekot lietā kandžas aparātus.

Boļševiki, kuri 1917. gadā sarīkoja apvērsumu, no nīstā cariskā režīma saņemto likumu uzskatīja par nepieciešamu ne tikai ievērot, bet pat padarīt stingrāku. «Atšķirībā no kapitālistiskajām valstīm, kas laiž pārdošanā šņabi un citas apreibinošas vielas, mēs to nepieļausim. Jo, lai cik arī tas būtu izdevīgi tirdzniecībai, tas mūs

vedīs atpakaļ pie kapitālisma, nevis uz priekšu pie komunisma,» — tā kādā no partijas saietiem deklarējis pats Vladimirs Iļjičs Ļeņins, un viņa vārds, kā zināms, bija likums. Tagad jau grūti pateikt, vai tā ir taisnība vai ne, bet viena no revolūcijas leģendām vēsta, ka 1917. gada oktobrī Pēterburgas Ziemas pils šturmēta divas reizes. Pirmajā reizē matroži, karavīri un strādnieki atbrīvojušies no Pagaidu valdības, bet otrajā — devušies iekarot pils vīna pagrabus, jo bija paklīdušas baumas, ka boļševiku vadoņi likuši iznīcināt visus tajos esošos krājumus. Nevarēja taču labu mantu laist postā...

Uz iznīcināšanu boļševiki nebija mācāmi, taču cīņa pret kandžas dzinējiem beidzās ar prognozējamu neveiksmi - pat neraugoties uz to, ka par šādu rīcību draudēja 5-10 gadi cietumā ar īpašuma konfiskāciju. «Jautājumam par pašdzīto ir kolosāla nozīme. Ja viss turpināsies tāpat kā līdz šim, mums nekas nesanāks nedz no sociālistiskā, nedz kapitālistiskā uzkrājuma,» savos rakstos sūrojās viens no revolūcijas trubadūriem Ļevs Trockis. Taču, konstatējuši, ka no sausā likuma liela labuma nav (tauta turpina kost, bet budžetā naudiņa neienāk), arī boļševiki bija spiesti palaist grožus vaļīgāk. 1921. gadā valsts paklusām atsāka vīna un 30 grādus stipra šņabja

ražošanu – šīs dziras tika mainītas pret zemnieku izaudzēto labību. Bet 1923. gadā pārdošanā beidzot parādījās īsts šņabis, kurš par godu toreizējam valdības vadītājam Aleksejam Rikovam tika nodēvēts par rikovku. Lūk, arī viss sausais atlikums!

543210 Somijā

Ar līdzīgām sekmēm pagājušā gadsimta pirmajā pusē sausais likums ticis ieviests, bet pēc tam atcelts daudzās Eiropas valstīs. Ja sanāk iedzert kopā ar kādu somu vecūksni, noteikti pavaicā, vai viņš zina, ko nozīmē ciparu kombinācija 543210? Ja soms būs pietiekami vecs, tad atminēsies gan: 54 simbolizē 5. aprīli (5.04), 32 -1932. gadu, bet 10 - pulksten 10 no rīta. Tieši šajā brīdī Somijā beidza darboties 1919. gada 1. janvārī ieviestais sausais likums un durvis vēra dzērienu veikali. Ja esi manījis, cik ņipri somi dodas šņabja iegādē, nokāpuši no prāmja klāja Tallinā, tad pareizini to ar 50 un spēsi aptuveni iedomāties, kas minētajā dienā notika pie dzērienu veikaliem – lai regulētu kārtību rindās, bija mobilizēti teju vai visi policijas

Jā, bet kādēļ tad somi bija spiesti atcelt savu sauso likumu? Protams, ka kontrabandas dēļ — šmigu Somijā aktīvi ieveda gan no Baltijas valstīm, gan Polijas, gan Vācijas. Lai apgrūtinātu dzīvi somu robežsargiem, kontrabandisti bija izgudrojuši tā saucamo spirta torpēdu. Proti, aiz šķietami necila zvejnieku vai kravas kuģīša tika vilkta virtene ar divdaļīgām skārda kannām, kuru vienā nodalījumā atradās sāls,

Saūda Arābijā vai Bahreinā par alkohola lietošanu draud publisks pēriens, bet lielākajā daļā AAE emirātu (atskaitot Šardžu) tūristu šmigošana ir ierasta lieta.

bet otrā spirts. Briesmu gadījumu tauva tika pārcīrsta un krava nogrīma, taču, sālim izkūstot, kannas atkal uzpeldēja, un tās savāca kontrabandistu līdzzinātāji. Ik gadu Somijā kontrabandas ceļā tika nogādāti aptuveni seši miljoni litru spirta, aptuveni 80 procenti no visiem valstī pastrādātajiem noziegumiem bija saistīti ar nelegālo alkohola apriti, un ar laiku somi saprata, ka īstas jēgas no sausā likuma nav. 1931. gadā notikušajā referendumā par tā atcelšanu nobalsoja vairāk nekā 70 procenti referenduma dalībnieku, tomēr alkohola monopolu un nežēlīgi augstas cenas valstij izdevās saglabāt.

Pēc diezgan līdzīga scenārija sausie likumi tika ieviesti un atcelti Islandē (1. marts tur tiek atzīmēts kā Alus diena), Norvēģijā, Fēru salās, Kanādā, Austrālijā. Visīsāk šāds likums spēkā bijis Ungārijas padomju republikā — to pieņēma 1921. gada martā, bet atcēla augustā, kad ungāru komunisti tika gāzti un padomes aizgāja pa skuju taku.

Islāma kārtība

Ceļotājiem jārēķinās ar to, ka lielākajā daļā musulmaņu valstu alkohola lietošana netiek atbalstīta. Likumi mēdz būt skarbā-

ki un maigāki, tādi, kas attiecas tikai uz vietējiem musulmaņiem, un tādi, kas jāievēro arī tūristiem. Saūda Arābijā vai Bahreinā par alkohola lietošanu draud publisks pēriens, bet lielākajā daļā AAE emirātu (atskaitot Šardžu) tūristu šmigošana ir ierasta lieta. Šardžā formāli ir sausais likums – nedz ārzemniekiem paredzētos veikalos, nedz viesnīcās alkohols nav pieejams. Taču neviens neliedz nobraukt 15 kilometrus līdz Dubaijas emirātam un dzert tur – neviens Šardžas policists tūristam, kurš uzvedas daudzmaz pieklājīgi, trubiņā pūst neliks. Līdzīgi ir arī Ēģiptē un Turcijā – vietās, kur grozās tūristi, šmiga ir pieejama, taču kādā Kairas nomales čaihanā taujāt pēc auksta alus ir velti.

Sausais likums ir spēkā arī vairākos Indijas štatos, Gudžaratā par alkohola ražošanu un pārdošanu draud pat nāvessods. Taču lietošanas aizliegums attiecas vairāk uz vietējiem iedzīvotājiem — ārzemniekiem ir iespējams nopirkt ne īpaši dārgu licenci un baudīt savu alu, džinu vai viskiju. Tiesa, sabiedriskās vietās drošības labad rādīties nevajadzētu: mazākais būtu nokļūt policijā, bet daudz bīstamāk ir tikt nagos aborigēniem, kuriem acīmredzot vienkārši skauž, ka kāds var atļauties iedzert. **FHM**

Mugursomas planieris

ilinājums ir pārāk liels. FHM dodas uz lidlauku pārvarēt bailes un gravitāciju ar paraplānu! Kontrolētam kritienam vajadzīga lupata un daudz auklas. Katrs izpletņēcējs to zina. Taču, lai paceltos un turētos gaisā, diemžēl ar to nepietiek. Vajadzīgas divas lupatas! Tagad, kad esmu izskaidrojis paraplāna konstrukcijas nianses, varu parādīt, kā tas lido. Pilots parauj divus espandera rokturus, kas paceļ gaisā spārnu. Kad vējš tajā iepūš, aizpildot ar gaisu katru no vairākiem desmitiem kopā sašūtu piedurkņu,

spārns ieņem raksturīgo laima daivas miziņas formu un pilots sāk skriet klints malas vai jumta karnīzes virzienā. Pilots nepaklūp, nesapinas simtos metru auklu un nenokrīt —

viņš lido! Instruktāžas beigas, laiks izmēģināt pašam. Iesākumā gan nevis uz «Saules akmens» jumta, bet pļavā pie lidlauka. Paraplāns ir mazākais un vieglākais no lidaparātiem, kas neizskatās pēc balona vai amerikāņu futbola bumbas. Melnas polsterētas autiņbikses ar divām cilpām, trosītes un spārns kopā sver tikai dažus kilogramus, un, noķerot silta gaisa plūsmas, tas var turēties gaisā stundām ilgi. Garākais reģistrētais lidojums

pārsniedz 500 kilometrus. Iespējams, rekordisti varētu lidot vēl tālāk, taču maksimālo attālumu ierobežo cauruma trūkums sēdeklī (un biksēs) un notirpušās pakaļas nieze. Panākt, lai lidojošais matracis uzpūšas, nav grūti. Pietiek nostāties pret vēju un paraut spārna malu aiz trosītēm. Daudz grūtāk ir to noturēt gaisā, tiklīdz spārns sadūšojas lidot. Stūrēt paraplānu ar auklu palīdzību nozīmē skriet uz to pusi, kur tas sasveras, raujot pretējās malas aukļu. Skriet nākas daudz, un ar

pirmo reizi neizdodas. Ar desmito arī ne. Pāris sekundes pēc tam, kad vējš uzrauj buru gaisā, tā nostājas pret brāzmu nelenķī un ietriecas zemē paraplānista sulīgo lamu pavadījumā. Atpiņķerēt paraplāna auklas, kas samudžinājušās pēc saskarsmes ar zemi, ir apmēram tikpat viegli, kā mēģināt iztīt no

kabatas izvilktu 100 metrus garu austiņu vadu.

Kad vējš rimstas, izprieca ar gaisa pūķi pārvēršas par lokomotīves vilkšanu. Piepūšanas darbs jāveic pašam, un skriet pietiekami ātri, lai paceltu spārnu gaisā, var tikai tāds, kam ragutiņu vilkšana ir mīļākais ziemas vaļasprieks. Skrien un svīsti, milzu paraplāns rada lielu gaisa pretestību, bet tad tas paceļas gaisā kā avīzes atvērums pēkšņā vēja brāzmā, un tev nekas neatliek, kā vien turpināt skriet.

Lidlauks garš, skriet var ilgi, taču pacelties gaisā neizdodas, tam vajadzīgs krietni lielāks ātrums. Nepieciešams «Audi»! Ar mašīnas un vinčas palīdzību var iztikt bez lēciena no klints. No brīža, kad auto bremzē lidlauka otrā galā, paraplāns paspēj pacelties puskilometra augstumā. Jāpavelk cilpa, kas atāķē trosi, un var ērtāk iesēsties krēslā, šūpot kājas, skatīties uz zemeslodes izliekumu, mikroskopiskiem namiem un ielu tīklu tālu lejā. Sasodīti tālu lejā! Polsterēts auduma sēdeklis un divos kurpju auklu mudžekļos iesieta lupata ir mazākais komplekts, kas nodrošina lidojumu ar iespēju nosēsties absolūts minimālisms. Nekāda dzinēja trokšņa, nekādu sālītu riekstiņu par trim eiro, un tev priekšā bezgalīgi daudz vietas, kur izstiept kājas. Paraplāna pilota licence ir iegūstama vienas vasaras laikā, taču man tādas vēl nav, tādēļ lidaparātu vada aiz muguras piesprādzējies profesionāls planierists. Un, ziniet, uzsēdināt plecos autopilotu ir labākā ideja, kopš kāds izdomāja, ka privāto lidmašīnu var salocīt mugursomā!

Izklaidi piedāvā www.lieliskadavana.lv un klubs «Adrenalīns»

Cena: 40 lati

Brīvība 15 metru rādiusā

kāds sakārtotu sporta veidus, sākot no vieglāk apgūstamā un beidzot ar hokeju, tad veikbords noteikti neiekļūtu pirmajā desmitniekā. Visas tās bērnības filmas, kurās kādu ar koka zaru izvelk no plūstošajām smiltīm, sniedz tikai aptuvenu priekštatu par to, cik grūti ir ar veikbordu izcelties no ūdens. Taču, tiklīdz dēlis šļūc pa ūdens virsmu un veikotājs pārstāj izskatīties pēc arkla, mums atklājas šī sporta veida mīnuss. Sportists nevar vienlaicīgi atrasties laivā un uz dēļa, viņu velk pa noteiktu maršrutu. Cik gan lieliski būtu, ja veikbords pats ietu uz priekšu un ar to varētu nokļūt, kur vien pats vēlies! Tādēļ mums bija jāizmēģina turbīndēlis!

Ar spēcīgu ūdens strūklu var paveikt daudz labu lietu. Var izkliedēt protestētājus, kas aicina gāzt mīļoto diktatoru vai, piemēram, aizpūst pa gaisu vēsturisku koka namu, mēģinot tajā apdzēst ugunsgrēku. «Cik lieliski būtu izmantot šo spēku, lai lidotu,» noteikti domāja kāds no revolucionāriem, kamēr ūdens strūkla viņu vārtīja pa bruģi. Un tapa turbīndēlis! Šim lidaparātam tik tiešām ir turbīna, tā ir liela, smaga un pieskrūvēta dzinējam, degvielas tvertnei un vadības blokam. Tas viss sver vairāk par simts kilogramiem, bet kopā ar turbodēļotāju pāri par 200. Pēdējo reizi, kad redzēju, ka kaut kas mazs izceļ ko tik smagu ārā no ūdens, bija filmā «Zvaigžņu kari», un to mazo sauca Joda. Daudz racionālāk ir izmantot turbīnas saražoto ūdens spiedienu tam, lai izceltu tikai pašu dēlotāju, savu-

kārt turbīnu turēt iegremdētu upē, kur tā sūknē ūdeni pa cauruli uz dēli. Atsevišķiem ūdens strūklas lidaparātiem ir kompakta pa ūdens virsu peldoša kapsula, Latvijā pieejamais variants iztiek ar ūdensmotociklu, kura turbīnai pieskrūvēta šļūtene. Lai novaldītu spēcīgo strūklu, tā tiek sadalīta četrās mazākās—pa vienai pie katras rokas un divas pie dēļa. Teorija skan pārāk labi, lai būtu patiesība, un bieži vien tā arī ir. Šļūtenei ir masīvs diametrs, un tā ir tikai aptuveni 15 metrus gara. Turbosūknim jāpaliek kontaktā ar ūdeni, tātad triku mākslinieks nevar pacelties gaisā augstāk par četrstāvu nama jumtu. Labās ziņas ir tādas, ka sūknis paklausīgi sekc līdzi šovam kā ragaviņas vismaz tik ilgi, kamēr turpinās ūdens virsma un neizsīkst degviela. Līdz horizontam un tad uz tālajiem Pabažiem!

Vai tas ir sarežģīti? Beidzot kāda izklaide, kas neprasa vairākas stundas vingrošanas ar inventāru, iekams vari tikt piecus metrus uz priekšu. Kritieni, protams, gadās, taču krist mīkstā ūdenī var cauru dienu. Salīdzinot ar lielāko daļu līdz šim izmēģinātā, turbīndēlis ir vieglāko sporta veidu saraksta augšgalā.

Izcelties no ūdens un lidināties apkārt vairākums var ar pirmo piegājienu, bet visu pārējo laiku var pavadīt, meklējot, kādus vēl trikus ar dēli var izpildīt. Process, kas atalgo nepacietīgos, jo, kā atklājas, triku nemaz nav tik daudz. Ja sākotnēji iedomājos, ka noturēt līdzsvaru, balansējot ar dēli uz divām apgrieztām strūklakām būs «Cirque de Soleil» cienīga prasme, tad patiesībā sajūta ir tuvāka stāvēšanai uz lifta kabīnes jumta.

Vai ir prasītās naudas vērts? Aiztaupīšu banālas supervaroņu analoģijas. Nākamā lieta, kas var šim pietuvoties, noteikti paredz vairākus raķešu dzinējus uz muguras. Ar pienācīgu hidrotērpu un plašu ezeru es šādi varētu ņemties cauru dienu. Lielākais mīnuss Latvijā pieejamajam modelim ir tas, ka nav tiešas kontroles pār ūdens spiedienu. Pilots var izraudzīties virzienu, kurā lidot, bet ne ātrumu. Vai šis der randiņam? Lielisks brīdis glaimot draudzenei, atklājot virvesdejotājas potenciālu. Esmu drošs, ka lielākā daļa iemācīsies dēli stūrēt jau pirmajās minūtēs, par ko noteikti būs lielā sajūsmā un kliegs krastā stāvošajiem: «Redzējāt?! Kāds nobildēja? Es tūlīt vēlreiz izpildīšu, gatavojiet kameras!» Lidaparāts pagaidām ir tikai viens, nav pieejami tandēma lidojumi un cenšanās apgāzt draudzeni ar savu strūklu... nē, tas izklausījās nelāgi, tādēļ pārfrāzēšu: ūdens turbīnas dēlim ir potenciāls kļūt par nākamo daiļslidošanu. Izklaidi piedāvā www.lieliskadavana.lv Cena: sākot no 25 latiem

Tiesības uzvilkt saulesbrilles

ilotu aprindās jautājums: «Vai gribi redzēt Rīgu?» nenozīmē turēt mēli pie sasalušas metāla margas, deviņu voltu baterijas vai kaķa dibena. Starp citu, vai vēl kāds ir uz to kaķi uzķēries? Nē, parādīt Rīgu tieši to arī nozīmē – nevis vecpilsētas mūra ēkas, Centrāltirgu un Kalnciema kvartālu, bet visu Rīgu!

Privātās lidmašīnas uzturēšana ir absurdi dārga, un pārdot sēdvietas izklaidējošos lidojumos ir veids, kā neļaut saviem sapņiem par brīvību iedzīt saimniecību atpakaļ 2009. gadā. Vairākums aviatoru tā dara. Daži slaidi loki virs lielākās pilsētas Baltijā, Gūtmaņalas un romantiskās Gaujas ar smaidīgiem jaunlaulātajiem vai tūristu pāri no tālās Pšžčolčžinas ļauj uzturēt lidmašīnu. Tā vismaz bija agrāk. Šodien visi grib piedalīties, grib paši lidot un paši vērt krelles!

Pieprasījums pēc mazo lidmašīnu pilotu instruktoriem ir liels, un agrākās skatu vērošanas tūres ir pārkrāsotas par iespējām iemērkt kāju pirkstus aviācijas pasaulē. Ar 30 minūtēm pietiek, lai nomērītu savas finansiālās iespējas pret sapņiem par pilota tiesībām. Tumšzilais uzvalciņš, formas cepure ar zelta

The state of the s

spārniem, «RayBan» aviatori uz deguna un licence lidot! Paņemiet manu naudu tūlīt pat! Aviatori attiecībā uz gaisa telpu ir ļoti greizsirdīgi un nav ar mieru tajā laist gadījuma rakstura amatierus. Iegādājoties ultravieglu lidmašīnu, ar to bez licences nedrīkst pa kluso lidot pat nomaļākajā no Latvijas kaktiem.

Krass pretstats auto vadīšanas tiesībām, nolemj krāslavnieki un atmet ar roku. Nedrīkstēšana doties pie kaimiņa ar lidmašīnu, iepriekš nesaskaņojot savu maršrutu, ir būtiskākā atšķirība. Tas un nepieciešamība saņemt atļauju pacelties gaisā, virknējot «Čārlijus, Deltas un Bravo» pa rāciju vairāk reižu, nekā to iespējams bez smiešanās izdarīt.

Pilns apņēmības iekļūt šajā elitārajā klubā, es iekāpu lidmašīnā, pacēlos gaisā, redzēju Rīgu un nosēdos lidlaukā. Kaut kā tā... Bet tagad par

deltaplānu! Aizmirstam zilo uzvalku un formas cepuri, aizmirstam lidmašīnas! Deltaspārns - lūk, tā ir izklaide! Līdz šim par deltaplanieristiem domāju, ka tie karājas kokonā zem liela spārna, piesaluši ar dūraiņiem pie stangas, ar lāstekām pie sejas. Varam viens otru apsveikt, deltaplāniem ir krēsli un motors, ar tiem nav jāskrien lejā pa Monblāna nogāzi, lai paceltos gaisā. Jaudīgs motocikla dzinējs spēj pacelt gaisā pilotu, tā pasažieri un... parādīt tiem Rīgu! Licence joprojām ir nepieciešama, taču to iegūt ir krietni vieglāk, un deltaplāns izjauktā veidā aizņem mazāk vietas nekā «Fiat 500». To var glabāt guļamistabā, pie sienas ar «One Direction» plakātu. Ja lidmašīnas, pat tik mazas kā «Cesna», vadība ir tehniski sarežģīta, prasa stundu ilgu sagatavošanos un garu skrejceļu, tad iekurbulēt, uzsildīt un aizlidot ar spārnoto motociklu var kaut no Purvciema daudzdzīvokļu nama pagalma. Rācija nav obligāta, līdz ar to nav jārepo burti, sazinoties ar gaisa telpas dispečeri. Deltaplāns ir aviācijas pasaules šmaukšanās – vieglākā eksāmena biļete, mazākie uzturēšanas izdevumi un, iespējams, lielākā brīvība striktu noteikumu ierobežotā pasaulē. Gluži mugursomā nesalien, taču maksā mazāk nekā vislētākais BMW un spēj šķērsot Rīgu taisnā līnijā ar 70 km/h ātrumu. Pēdējā mēneša laikā esam izmēģinājuši visdažādākos lidaparātus, un deltaplāns ir pagrābis pirmo vietu!

Vai lidojums ir prasītās naudas vērts? Ja esi kādreiz vēlējies pastūrēt lidmašīnu, nebaidoties iepiņķerēt propeleru augstsprieguma līnijā, «Cesna» ar gaisa asu pie otras stūres ir laba izvēle. Manā gadījumā pilots bija jauna meitene, kura detalizēti aprakstīja visas sviras un rādītājus, nolasīja īso aerodinamikas likumu ievadkursu un atlaida stūri, kad bijām sasnieguši drošu augstumu virs Rīgas mazāk apdzīvotajiem rajoniem. «Esmu apdāvināts,» domā katrs brīdī, kad, pagriežot stūri, mazā lidmašīna arī sāk griezties. Jauki, taču sarežģītā vadība, neskaitāmie noteikumi un starta procedūra, kas var sacensties ar likumprojekta apspriedi apakšējā un augšējā lordu palātā, izslēdza gaismu vēlmei kārtot pilota licenci. Un vēl tas deltaplāns!

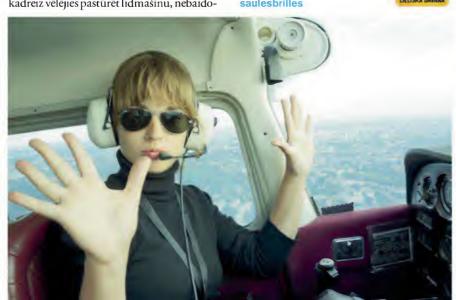
Vai der randiņam? Deltaplāns ir divvietīgs — viens stūrē, otrs sēž iekrampējies pilota sēdekļa atzveltnē, vieta draudzenei paredzēta tikai tad, ja pats paliec uz zemes un māj ar kabatlakatu. Savukārt pilotēt privāto lidmašīnu pretī rietošai saulei, kamēr draudzene apbrīno tavas vispusīgās prasmes, nezinot, ka īstais pilots patiesībā turpina stūrēt ar pedāļiem — lūk, tas ir randiņš! Neaizmirsti lielo plīša lāci un kuplo rožu pušķi, kas draudzenei aizsegs visu redzamību no bagāžas nodalījuma lūkas. Jā, kā randiņššis ir banālākais, ko vari piedāvāt — gluži kā Vivaldi četru gadalaiku skaņdarbs. Bet to viegli var labot — atvēli stūri draudzenei un lien ar visu lāci aizmugurē!

Izklaidi piedāvā

www.lieliskadavana.lv

Cena: 25 lati + «RayBan Aviator»

Ar dabīgas izcelsmes saldinātāju, ekstrahētu no STĒVIJAS

Gatavojies izmēģināt kaut ko pavisam atšķirīgu un pagaršo jauno NESTEA Zaļo tēju, kam pievienots dabīgas izcelsmes saldinātājs, kas iegūts no stēvijas lapām!

Pateicoties stēvijas lapu ekstrakta saldinošajām īpašībām, jaunajai NESTEA Zaļajai tējai ir brīnišķīga, atsvaidzinoša garša, un tā satur par 30% mazāk cukura. Tas ir lielisks atspirdzinošs dzēriens ikvienam, kurš rūpējas par savu figūru.

Stēvijas lapu ekstrakts ir dabīgas izcelsmes saldinātājs bez kalorijām, 200 reižu saldāks par cukuru, tādēļ nepieciešams pavisam neliels tā daudzums, lai iegūtu vēlamo saldumu.

1 - steviol glycoside 2 - salīdzinoši ar lielāko daļu citu Latvijas tirgū pieejama tējas dzērienu, kam pievienoti cuku

© 2012 Beverage Partners Worldwide S.A. All rights reserved.

MESTEA" is a registred trademark of Société des Produits Nestlé S.A. licensed to Beverage Partners Worldwide S.

001 Cik gadu vecumā sasniedzi divu metru augumu?

Precīzi neatceros, varētu būt 15 gadu vecumā.

002 Cik garš esi tagad?

Bez apaviem – 207 centimetri. Oficiāli parasti basketbolistu augumu mēra ar apaviem, tad sanāk divi metri un desmit centimetri.

OO3 Spēlētāji ar tavu augumu bieži spēlē centra pozīcijā. Kādēļ tu esi specializējies tālmetienos?

Bērnībā sākumā biju garāks nekā pārējie, taču jaunatnes līgas komandās citi mani sāka pāraugt un es biju kā mazais spēlētājs. Sāku augt vēlāk, tāpēc mani nedzina atpakaļ uz centra pozīciju, bet paliku kā ārējais spēlētājs. Līdz ar to arī pilnveidojās metiens.

004 Garā auguma dēļ reizēm neizjūti neērtības?

Nepārtraukti izjūtu. Kamēr bija jāpārvietojas ar sabiedrisko transportu, nekad nevarēju atrast sev vietu. Lidmašīnā tāpat – tikai tad, ja paveicas un tieku pie rezerves izejas. Iegādājoties mašīnu, arī būtiski izvēlēties tādu, kurā varu ērti apsēsties.

005 Ar kādu mašīnu brauc?

Šobrīd man ir «Volkswagen Passat». Tajā vietas man ir pietiekami daudz.

006 Visas pārbaudes spēles pirms kvalifikācijas turnīra zaudējāt. No šādiem zaudējumiem patiešām var mācīties?

Labāk spēlēt pret spēcīgiem pretiniekiem, kas parāda visas kļūdas, kādas mums ir. Tad mēs tās varam izlabot. Pirms pāris gadiem kvalifikācijas spēlēs Latvija pieveica Lietuvu, bet čempionātā neuzvarēja nevienu spēli. Protams, nav labi zaudēt, bet labāk zaudēt pārbaudes spēlēs nekā kvalifikācijā.

007 Ar kuru komandu kvalifikācijas turnīrā būs vissīvākā cīkstēšanās?

Visgrūtāk noteikti būs ar Bosnijas komandu, jo bijušās Dienvidslāvijas valstis basketbolā vienmēr ir spēcīgas. Viņiem ir labi spēlētāji, tā ka tās būs grūtākās spēles.

008 Dalību Eiropas čempionātā nodrošinās tikai uzvara šai turnīrā?

Pirmā un otrā vieta tiek uz čempionātu automātiski, tālāk tiek arī labākās trešās vietas.

009 Vai zini, kāpēc izlasē nespēlē Biedrinš?

Visticamāk, ka ģimenes apstākļu dēļ, jo viņam nesen piedzima bērniņš. Tas ir saprotams. Viņš pats saka, ka nopietni gatavojas nākamajai sezonai. Reizēm ir labāk spēlēt kopā izlasē, kur var sajust savu spēli, bet katrs cilvēks pats jau sevi pazīst labāk. Un viņš varbūt zina, ka trenēties individuāli viņam pašam ir vērtīgāk.

010 Latvijas komandu sportā labākie spēlētāji bieži atsaka izlasei, jo esot noguruši.

Tu vari iedomāties, ka varētu būt tik noguris, lai atteiktu izlasei? Piemēram, par Jāni Spruktu viņa noguruma dēļ joprojām ņirgājas...

Jānis Sprukts izlasei ir tik daudz gadus palīdzējis, ka viņam arī varētu būt pienācis laiks kādreiz atpūsties. Ja es tā pateiktu savā vecumā, tas, protams, būtu nepieņemami. Ir jāatrod laiks arī izlasei. Sešus Eiropas čempionātus jeb 12 gadus vēlos pavadīt izlasē. Pēc tam, iespējams, var gribēties arī atpūsties.

011 Kurus spēlētājus tu labprāt redzētu sev līdzās izlasē?

Labprāt sastāvā redzētu Andri Biedriņu, Jāni Blūmu, Kristapu Janičenoku, Kristapu Valteru. Visus spēlētājus, kas spēlē labos klubos. Gribētos pēc iespējas labāku sastāvu, pat ja tas nozīmētu, ka es pats netiktu komandas sastāvā. Lai tikai komanda uzstāda labākus rezultātus.

012 Kad Latvijas izlase cīnīsies par medaļām?

Cīnās jau vienmēr, jo uz turnīriem braucam

tikai tāpēc, lai uzvarētu. Kad izcīnīs? Nu, teikšu, ka pēc pieciem gadiem. Jo tad šis sastāvs būs sasniedzis optimālo vecumu, spēlētājiem būs brieduma gadi, kad parasti tiek uzstādīti labākie rezultāti.

013 Latvijas izlases galvenais treneris agrāk bija izcils trīspunktu metienu izpildītājs. Viņš tev nav devis kādu vērtīgu padomu?

Galvenais padoms ir – nedomājot mest pa grozu, ja redzu iespēju. Trenera uzticība te ir ļoti nozīmīga. To pats esmu izjutis, jo ir bijušas reizes, kad treneris neuzticas, un tad arī pats esmu sācis šaubīties par savu metienu. Pie trenera Aināra ir bijis pat tā, ka viņš mani lamā, ka nemetu pa grozu – pat reizēs, kad pavisam nevaru iemest. Viņš man teica: «Nav tāds «nevaru». Tu vari, tad met!»

O14 Ainārs Bagatskis ir stingrs treneris? Savā ziņā, jā. Protams, ir jāievēro disciplīna, desmit minūtes pirms treniņa jau ir jābūt zālē, lai varam paši iesildīties. Viņš ir stingrs, bet ne pārspīlēti stingrs.

015 Kā atšķiras treniņi izlasē no treniņiem tavā klubā Belgradas «Partizan»?

Pagājušogad Belgradā treniņi bija pat mazliet vieglāki nekā tagad izlasē. Rīta treniņi tur mums bija ļoti viegli. Gaidu nākamo sezonu, kad klubā būs jaunais treneris Duško Vujoševičs, par kuru dzirdēts ļoti daudz atsauksmju. Varbūt būs jātrenējas trīs stundas un būs ļoti smagi. Zinu, ka viņš ir basketbola leģenda visā pasaulē.

016 Profesionālam sportistam treneris vispār var iemācīt kaut ko jaunu?

Ja spēlētājam ir 30 gadi un viņš jau 14 gadus ir spēlējis, domāju, ka treneris šādam spēlētājam neko vairs nevar iemācīt. Bieži vien treneri viņiem pat vispār neko nesaka, jo spēlētājs savu maksimumu jau ir sasniedzis. Protams, mazas nianses, kas ir svarīgas komandai, pasaka vienmēr. Bet līdz šim 30 gadu vecumam katrs jaunais treneris vienmēr iemāca kaut ko jaunu.

017 Šobrīd nenožēlo, ka pirms gada pieteicies NBA draftam?

Noteikti nē, jo, lai arī mani beigās draftēja tikai otrajā kārtā, tie tomēr bija Sanantonio «Spurs». Šī komanda man vienmēr ir bijusi starp favorītiem, jo viņiem ir liela pieredze ar starptautiskiem spēlētājiem. Arī tagad, kad vasarā tur biju, redzēju, ka viss ir izdevies veiksmīgi.

018 Tev prognozēja krietni augstāku vietu draftā. Kādēļ beigās biji 42.?

Visticamāk, tādēļ, ka pirms pagājušā gada drafta neaizbraucu uz Ameriku uz treniņiem. Man bija nometne Trevizo, kur skauti uz visiem skatījās, bet tur nebija individuālo treniņu. Domāju, ja varētu aizbraukt un parādīt katrai komandai to, ko viņi par mani vēlas uzzināt, gan jau tiktu mazliet augstāk.

O19 Kur toreiz skatījies drafta ceremoniju? Ar brāli, viņa draudzeni un aģentu bijām pie Jāņa Strēlnieka Talsos, kur viņam ir māja. Tā bija Jāņu nakts, tāpēc Jāņus svinējām, skatoties datorā ceremoniju.

020 Skaidrs, ka tagad tava labākā komanda ir Sanantonio «Spurs». Bet kas bija tavi favorīti pirms drafta?

Pirms tam manas mīļākās komandas bija Čikāgas «Bulls» un Oklahomas «Thunder». Oklahomā spēlē mans mīļākais spēlētājs Kevins Durants. Čikāga savukārt man vienkārši patika kā komanda.

021 Kāpēc nespēlēji šā gada NBA vasaras līgā?

Tādēļ, ka Sanantonio man šādu iespēju nemaz nepiedāvāja, viņi uzskatīja, ka man tas nav nepieciešams. Trenēties izlasē un spēlēt mačus ir vērtīgāk, savukārt vasaras līgā spēlētāji domā katrs par sevi. Es varētu aiziet un paskraidīt turp un atpakaļ pa laukumu, pat nepieskarties bumbai un braukt atpakaļ. Tas nav basketbols, tur spēlē strītbolu.

022 Cik bieži «Spurs» ar tevi sazinās?

Diezgan regulāri sazinos ar vienu cilvēku, viņš kopā ar Eiropas skautu mani regulāri arī apciemo. Vismaz četras piecas reizes sezonā. Caur e-pastiem arī sarakstāmies diezgan bieži.

023 Tev ir doti kādi īpaši uzdevumi no viņu puses?

Konkrētu uzdevumu vai mērķu nav, man ir

tikai mazliet jāpiestrādā pie dribla un metiena. Nelieli sīkumiņi.

024 Kā tu domā, vai kādreiz spēlēsi NBA? Spēlēšu. Domāju, ka pēc diviem vai trim gadiem. Tagad man vēl ir trīs gadu līgums ar «Partizan», pēc katra gada mani var izpirkt. Varbūt «Partizan» interesēs ir pārdot mani jau pēc otrā gada, lai viņiem būtu peļņa. Esmu sapratis, ka «Spurs» ar mani rēķinās, īpaši pēc tam, kad biju pie viņiem aizbraucis.

025 Ar Belgradas klubu tev ir noslēgts līgums uz trim gadiem. Tev Belgradā ir pašam savs dzīvoklis?

Klubs man īrē dzīvokli, kas atrodas tuvu zālei un centram. Ļoti labā vietā.

026 Kā atšķiras dzīve Serbijā no dzīves Latvijā?

Neteikšu, ka ļoti atšķirtos. Belgrada ir daudzreiz lielāka nekā Rīga. Ir, protams, savas nekārtības, bet ar tām var sadzīvot. Ļubļanā, kur gadu nodzīvoju, gan man nepatika. Tur viss likās perfekti kā Šveices pulkstenī, ar laiku tas apnīk. Tad jau labāk mazliet haosa. Tiesa, ārpus Belgradas gan dažviet izskatās diezgan drausmīgi. Arī tagad, kad spēlējām pret Melnkalni, bijām Zlatiborā, kas atrodas Serbijā pie Melnkalnes robežas. Tie ir dziļākie lauki. It kā skaitās slēpošanas kūrorts, bet bija sajūta, ka esam īstos laukos.

027 Tev Belgradā ir kāds iecienītākais restorāns?

Jā, bistro, ko atvēris bijušais «Ventspils» spēlētājs Dušans Jeličs. Kopš man šo vietu parādīja, es tur regulāri eju. Ļoti labs, mājās gatavots ēdiens. Varu arī sarunāt, lai man kaut ko speciāli uztaisa.

028 Uz naktsklubiem ar komandas biedriem ejat?

Nenoliegšu, ka pēc lielām uzvarām vai izcīnītiem tituliem ejam atpūsties. Ja komanda kopā atpūšas un atbrīvo galvu no basketbola, tas saliedē. Bet izklaides no mūsējām gan tur atšķiras. Klubi ir pilni no pirmdienas līdz svētdienai, nav kur apgriezties. Un man ļoti nepatīk, ka tur klubos var smēķēt.

029 Kāpēc «Partizan» fanus dēvē par kapračiem?

Man stāstīja gan, bet īsti neatceros, kas tur bija par lietu. Sācies tas viss ir ļoti sen. «Partizan» fani ir kaprači, bet «Red Star» fani ir čigāni, un pilsētās starp šiem faniem reāli notiek kari.

030 Parasti saka, ka Latvijas fani ir vislabākie, bet salīdzinoši – kuri ir skaļāki?

Hokeja fani ir ļoti skaļi, bet basketbolā... Latvietim vislabākais ēdiens ir cits latvietis apēdīs bez sāls! Ja komandai neveicas, tad domāju, ka mums ir visļaunākie fani. Ja salīdzinām ar Serbiju, tad tur fani tribīnēs par mums bļauj arī tad, ja zaudējam komandām,

kuras mums noteikti ir jāuzvar. Tas ir apbrīnojami.

031 Pēc spēlēm nav fanu kautiņu?

Tie jau notiek arī spēles laikā! Man reiz pusmetru no kājas uzsprāga petarde. Tas parasti notiek tikai «Partizan» un «Red Star» spēlēs. Tas ir īsts karš uz laukuma!

032 Esi bijis uz kādu «Partizan» futbola maču?

Vēl neesmu, bet nākamsezon, ja sanāks, noteikti aiziešu. Tieši tad, kad spēlēs «Partizan» ar «Red Star», jo tad emocijas būs vistrakākās. Tur fani ir vēl nopietnāki nekā basketbolā.

033 Serbu valodu esi sācis apgūt?

Saprotu pietiekami daudz, jo tā ir diezgan līdzīga krievu valodai. Komandas biedri ar mani mēģina runāt serbiski. Ja varu, atbildu serbu valodā, bet pārsvarā runāju angliski. Treneris parasti runā serbu valodā. Pagājušogad bijām tikai divi ārzemnieki, tad bija cilvēks, kurš visu mums tulkoja.

034 Belgradā uz ielas tevi atpazīst?

Jā, ļoti bieži. Sveicina un priecājas par «Partizan».

035 Kā basketbolistiem maksā algu?

Algas saņemam katra mēneša desmitajā datumā par iepriekšējo mēnesi. Visu līgumā atrunāto summu uzreiz nemaksā. Prēmijas, ja tādas ir iekļautas līgumā, pasniedz pēc sezonas par panākumiem.

036 Kāds ir lielākais punktu skaits, ko esi guvis vienā spēlē?

Tas, visticamāk, varētu būt skolu mačos,

vienā Superlīgas spēlē guvu, šķiet, 63 punktus. Nopietnākās spēlēs varētu būt kādi 47 punkti – tas bija LBL 2. divīzijā. Tās bija spēles, kad bumba krita grozā, metot kaut ar acīm ciet.

037 Un trīspunktnieku skaits?

Desmit vai vienpadsmit.

038 Cik trīspunktniekus pēc kārtas vari iemest treniņā?

Mans rekords ir 27. Belgradā pēc treniņiem palieku zālē ilgāk izpildīt metienus. Eju prom, ja iemetu desmit pēc kārtas. Reizēm gan arī tad turpinu mest, un tā vienā reizē tiku pie 27 iemestiem metieniem.

O39 ESI KĀDREIZ NO LAUKUMA OTRA GALA TRĀPĪJIS GROZĀ? PĒC TRENIŅIEM METOT – JĀ, BET SPĒLES LAIKĀ GAN NAV SANĀCIS.

040 Kura spēle tev līdz šim visvairāk palikusi atminā?

Noteikti U-18 bronzas spēle pret Serbiju, kad viņus uzvarējām ar gandrīz 30 punktu starpību. Tas Latvijai bija sasniegums. Un arī pats to spēli labi nospēlēju.

041 Esi kādreiz laukumā sakāvies?

Gandrīz, bet tik traki, ka jāsit pa seju, gan nav bijis. Viena reize bija U-16 spēlē, kad tagadējais Jūtas «Jazz» spēlētājs Eness Kanters mani pagrūda — gāju ar viņu kauties. Tiesnesis gan ātri mūs izšķīra. Otra reize bija pērn, kad spēlējām pārbaudes spēli pret Krievijas izlasi. Mans brālis gāja caurgājienā, Mozgovs viņu gaisā pagrūda, un brālis apmeta kūleni. Skrēju un jau pat sāku vicināties, bet mani noturēja, nevarēju viņam iesist.

042 Un nolamājis tiesnešus?

Tas gan daudzreiz gadījies. Esmu diezgan emocionāls spēlētājs. Protams, oficiālos mačos cenšos savaldīties, jo tas komandai var maksāt diezgan daudz. Bet parasti oficiālās spēlēs tiesneši arī ir augstāka līmeņa, līdz ar to epizodes, kad būtu jālamājas, nemaz negadās. Pārbaudes spēlēs basketbols reizēm sāk līdzināties regbijam, un to gan nevaru izturēt. Tādās reizēs tiesnesis var dzirdēt ļoti daudz krievu lamuvārdu. Un ne tikai no manis.

043 Vai tev patīk sieviešu basketbols?

Manās acīs sieviešu basketbols ir cits basketbols. Tas nav vairs nekāds vīriešu basketbols. Teikšu godīgi – man to nepatīk skatīties.

044 Kura ir mūsu smukākā basketboliste?

Vairākas, bet konkrēti vienu nevaru nosaukt. Pēc tam būs jāskatās viņai acīs un jāmulst.

045 Kāpēc basketbolistu draudzenes visbiežāk ir blondīnes?

Hmm, grūts jautājums... es nezinu. Brālim draudzene ir tumšmate. Varbūt tāpēc, ka Latvijā ir vairāk blondīņu?

046 Un kuras tev labāk patīk?

Matu krāsa nav būtiska, galvenais, lai būtu simpātiska meitene.

047 Vai esi slimojis ar zvaigžņu slimību?

Domāju, ka jā. Tas gan nav bijis smagā formā: tā, lai es domātu, ka esmu pasaulē labākais spēlētājs un visiem pārējiem man jāpienes ūdens. Esmu gan domājis, ka esmu labākais komandā. Bet tas nav bijis ļoti nopietni. Tēvs vai brālis mani vienmēr nolikuši pie vietas.

048 Kurš ir pasaulē labākais basketbolists?

Domāju, ka par Maiklu Džordanu neviens labāks nav bijis un nebūs. Bet tieši šobrīd labākais ir Lebrons Džeimss.

049 Un Latvijā?

Kristaps Janičenoks.

050 Kurš ir labāks basketbolists – tu vai tavs brālis?

Šo man jautā bieži, un es nekad neatbildu konkrēti. Mēs esam pavisam dažāda tipa spēlētāji, mūs nevar salīdzināt.

051 Vai esi kādreiz apzagts?

Ļubļanā, kad trenējos ar otro komandu, vecajā zālē man nozaga mazliet naudas.

052 Kādu mūziku klausies pirms spēlēm? Kādu repa gabalu. *Lil Wayne* vai *Drake*. Tie pirms spēles spēj uzvilkt.

053 Visu laiku labākā filma?

Kā basketbolists teikšu, ka tā ir filma «Coach Carter» (2005).

054 Vai treneri ǧērbtuvēs starp puslaikiem vienmēr nesaka vienas un tās pašas frāzes?

Vairāk vai mazāk tās tiešām atkārtojas.

055 Par ko vēlējies kļūt bērnībā?

Kad biju pavisam mazs, gribēju kļūt par policistu. Vēlāk neko nevarēju izdomāt, jo man bija tāds liktenis – kļūt par basketbolistu. Jau no dzimšanas katru dienu bija jābūt zālē, līdz ar to tas notika dabiski.

056 Kāds tev ir kājas izmērs?

057 Kuras firmas apavi ir vislabākie?

Jau trīs gadus neesmu pircis apavus, jo esmu noslēdzis līgumu ar «Adidas». Viņi man sūta gan apavus, gan apģērbu.

058 Atceries, kā nopelnīji pirmo naudu?

Iespējams, nododot alus pudeles. Pēc tam pirku saldējumu.

059 Vai esi kādreiz smēķējis?

Esmu pamēģinājis, bet ar sportu kopā tas neiet.

060 Zini kādu basketbolistu, kas smēķē?

Ļubļanas klubā bija viens, kurš pēc spēles smēķēja pat ģērbtuvēs. Serbijā un Grieķijā tas skaitās teju vai normāli.

061 Kad pirmoreiz piedzēries?

Tas bija devītās klases izlaidumā. Tur jau daudz nevajadzēja.

062 Kādiem sporta veidiem vēl seko līdzi? Sezonas laikā tikai basketbolam. Vakaros, ja sanāk, paskatos Eirolīgas vai NBA spēles.

063 Ar kādām sekmēm beidzi vidusskolu?

Ar diezgan labām. Ja nemaldos, seši man bija tikai divos priekšmetos, visos pārējos augstākas atzīmes.

064 Kāpēc pēc skolas nedevies studēt uz kādu no ASV augstskolām, lai spēlētu koledžu komandās?

Es to nedrīkstēju, jo profesionāli spēlēju jau kopš 15 gadu vecuma. Kā sāc spēlēt profesionāli, durvis uz Amerikas koledžām aizveras. Es vidusskolu pabeidzu pirms gada, domāju, ka profesionāli esmu nospēlējis tik daudz, ka vairs tur nemaz nedrīkstu spēlēt.

065 Vai esi māņticīgs?

Mazliet. Īpašu rituālu man nav, bet reizēm pēc labām spēlēm padomāju, ko pirms tam ēdu. Pēc tam atkal ēdu tās pašas standartpusdienas — rīsus ar vistas fileju saldskābajā mērcē.

066 Vai zini, ko nozīmē burti FHM?

Grūti... Varbūt For Human Magazine?

O67 PĒDĒJĀ
GRĀMATA, KO ESI
LASĪJIS?
TĀ BIJA ARMANDA
PUČES GRĀMATA PAR
SANDI OZOLIŅU.

068 Vai zini, cik veikalā maksā litrs piena?

Kādi septiņdesmit santīmi. Ik pa laikam sanāk nopirkt.

069 Kurā valstī tu nekad negribētu dzīvot?

Nekad negribētu dzīvot Krievijā.

070 Bet kurā gribētu?

ASV, jo tur pat nepazīstami cilvēki savā starpā viens pret otru ir laipni. Tas ir patīkami. Tur es pat neskaitītos garš, drēbes varētu nopirkt parastā veikalā.

071 Kur tu parasti pērc apģērbu?

Man riebjas iepirkties. Tāpēc tagad, kad nav jāiet uz skolu, staigāju treniņbiksēs. Kad aizbraucu uz Ameriku, tur iepirkos tā, ka man divus trīs gadus nevajadzēs iepirkties.

072 Kāpēc uz basketbolu nāk tik maz skatītāju?

Jo pēdējā laikā nav bijuši lieli panākumi. Lai gan grūti atbildēt, jo VEF sasniegumi pagājušosezon bija diezgan nopietni. Spēlējot pret Valensiju, viņiem bija iespēja iekļūt Eirokausa top astoņniekā. Taču atnāca vien daži tūkstoši skatītāju. Nevarētu teikt, ka tā ir basketbolistu vai komandu vaina. VEF basketbolu ir pacēluši tik augstu, ka skatītājiem vajadzētu nākt. Nevar arī teikt, ka basketbolisti tagad būtu baigie tusētāji, arī tas posms ir pārgājis jau kādus divus gadus.

073 Kā izvēlies numuru, ar kuru spēlēt?

Mans favorītnumurs ir astoņi, jo ar to spēlēju no bērnības. Ar to spēlēja arī mans tētis. Ja nevaru ņemt astoto, tad, piemēram, «Olimpijā» izvēlējos 24, jo divreiz četri ir astoņi. «Partizan» negribēju ņemt 24, jo tur iepriekš ar tādu numuru bija spēlējis čehu spēlētājs, kurš pēc tam aizgāja uz NBA. Mani droši vien salīdzinātu ar viņu. Tāpēc paņēmu 44. Izlasē atkal tiku pie 8.

074 Sliktākā spēle tavā karjerā?

Pagājušogad U-19 čempionātā, kad es neiemetu nevienu no 11 tālmetieniem. Tā bija drausmīga spēle.

075 Ko saki, ja trāpi ar āmuru pa pirkstiem?

Au! Un bl**.

076 Latvijas izlasei vajadzētu naturalizēt kādu ārzemnieku?

Domāju, ka nē, vienīgi tad, ja spēlētājs ir ļoti augstas klases. Kā Spānijas izlasē Ibaka. Ar Troju Ostleru ir pierādījies, kas notiek ar šādiem vidusmēra naturalizētiem spēlētājiem. Neviens tagad pat nezina, kur viņš spēlē.

0777 Stulbākais jautājums, ko tev uzdevuši žurnālisti?

Kurš ir labāks spēlētājs — es vai mans brālis! To man tiešām bieži jautā. **FHM**

«Visiem palikt savās vietās, citādi es uzspridzināšu lidmašīnu! Pieprasu mainīt kursu un lidot uz Stokholmu, citādi uzsperšu visus gaisā!» Mūsdienās cilvēks, kurš aviolainera apkalpei izvirzītu šādas prasības, izskatītos pēc idiota – nopērc biļeti un lido uz savu Stokholmu, kas tev traucē?! Taču pirms ceturtdaļgadsimta lidmašīnas no Rīgas uz Stokholmu divreiz dienā nelidoja un padomju pilsoņiem vispār bija gandrīz neiespējami nokļūt Rietumvalstīs. Tad nu viņi izlīdzējās, kā mācēja – arī nolaupot gaisakuǧus.

Ar kukuruzņiku uz Zviedriju

Komunistu masu mediji lielākoties par lidmašīnu nolaupīšanas gadījumiem klusēja, tādēļ visaptverošu statistiku par gaisa pirātismu (tā padomju propaganda dēvēja noziegumu, kas angļu valodā zināms kā hijacking) iegūt ir grūti vēl šobaltdien. Taču ir skaidrs, ka nolaupīšanas mēģinājumu skaits bija rēķināms desmitos. Īpaši tie modē nāca astoņdesmitajos, kad Padomju Savienībā brīvības it kā kļuva mazliet vairāk, taču ceļš uz ārzemēm tik un tā palika slēgts.

Ģeogrāfisko īpatnību dēļ padomju impērijā bija divi reģioni, kur lidaparātu nolaupīšana izpelnījās īpašu popularitāti — Aizkaukāzs un Baltijas republikas plus Ļeņingradas apgabals. No pirmā teju vai ar roku aizsniedzama bija Turcija, bet no otrā — Skandināvijas valstis. Šī iemesla dēļ gaisa pirātisma vēsturē baltieši savu vārdu ir ierakstījuši diezgan trekniem burtiem.

Uz raibu raibā lidmašīnu nolaupītāju fona mūsējiem izdevās izcelties kaut vai ar oriģinālu pieeju lietai – ja citviet aizdzina pasažieru lainerus, tad Latvijā vismaz divas reizes uzņēmīgi ļaudis pāri robežai tika ar mazāka izmēra lidaparātiem. Proti, lauku miglošanai izmantotajiem divplākšņiem An-2 jeb «kukuruzņikiem». Lai izmantotu šo metodi, gan bija nepieciešamas lidošanas prasmes un pieeja lidmašīnai. Cik zināms, pirmais līdz tam 1980. gadā aizdomājās lauksaimniecības aviovienības lidotājs, uzvārdā Vanags. Tā vietā, lai bērtu minerālmēslojumu uz Jelgavas apkaimes laukiem, viņš uzņēma kursu ziemeļu virzienā, pļaujošā lidojumā tika pāri robežai un nosēdās Zviedrijai piederošajā Gotlandes salā, kur pieprasīja politisko patvērumu. Padomju puse zviedriem

Tā vietā, lai bērtu minerālmēslojumu uz Jelgavas apkaimes laukiem, viņš uzņēma kursu ziemeļu virzienā, pļaujošā lidojumā tika pāri robežai un nosēdās Zviedrijai piederošajā Gotlandes salā.

paģērēja atdot pārbēdzēju un lidmašīnu, taču atpakaļ dabūja tikai aeroplānu.

Laikam jau mēri, ko pieņēma lauku aviācijas priekšnieki, nebija efektīvi, jo septiņus gadus vēlāk Vanaga pēdās sekoja vēl viens An-2 pilots, Svistunovs, kurš arī devās uz Gotlandi, tikai šoreiz no Saldus apkaimes

tīrumiem. Finišs viņam neizdevās gluži tik veiksmīgs kā priekštecim, jo nācās nosēsties kādu kilometru no Gotlandes krastiem ūdenī. Padomju prasība izdot lidotāju palika bez atbildes, tiesa, zviedri gan viņam piesprieda nosacītu sodu par nelikumīgu gaisa telpas šķērsošanu.

Lauku aviatori bija veiksmīgākie, taču ne pirmie «kukuruzņiku» nolaupītāji. Desmit gadus pirms pilota Vanaga līdzīga doma apciemoja vairākus Rīgā un Leņingradā dzīvojošus ebrejus. Sešdesmito beigas un septiņdesmito sākums bija laiks, kad padomju ebrejiem parādījās pirmā teorētiskā iespēja pamest PSRS, lai pārceltos uz dzīvi Izraēlā. Sākumā gan lielākā daļa gribētāju saņēma atteikumu, un paši uzņēmīgākie (vai arī izmisušākie) meklēja alternatīvu variantu. Ņemot vērā, ka viņu vidū bija viens bijušais kara lidotājs, domubiedru grupa nolēma Ļeņingradā nolaupīt «kukuruzņiku», kas veica vietējos reisus, un aizlidot uz Zviedriju. Bēgšanas plāns paredzēja sasiet abus īstos «kukuruzņika» lidotājus un sēsties pie stūres pašiem. Iegāza ebrejus konspirācijas trūkums – bēgt gribētāju grupa bija tik liela (kopā 16 cilvēki), ka informācijas noplūde bija gluži likumsakarīga. Drīz vien par plānu bija informēti čekisti, kas tad arī visu kompāniju arestēja vēl lidlaukā. Visiem dalībniekiem piesprieda ilgstošus cietumsodus.

Lietuviešu «pionieri»

«Kukuruzņiku» laupīšana gan bija drīzāk izņēmums, nevis ierasta prakse. Parasti gaisa pirāti (kaut gan kādi nu pirāti — vienkārši cilvēki, kas gribēja tikt prom no PSRS) priekšroku deva pasažieru laineriem, kuru lidojuma tālums bija lielāks nekā mazajiem divplākšņiem. Nelaime vien tā, ka laineros bija arī pasažieri, kuri negribot nonāca ķīlnieku lomā. Un ne vienmēr nolaupīšana beidzās bez asinsizliešanas.

Atšķirībā no pārējiem pasažieriem, kuru bagāžā bija apelsīni, čača un vīns, Brazinski līdzi bija paņēmuši ko nopietnāku: pistoli, bisi ar apzāģētu stobru un vairākas rokas granātas.

Pirmais skaļais un vērienīgais mēģinājums nolaupīt pasažieru laineri datējams ar 1970. gadu, bet galveno lomu tajā spēlēja divi lietuvieši, tēvs un dēls Brazinski. Patiesībā pat dīvaini, ka allaž tik modrie padomju likuma sargi abus lietuviešus jau laicīgi nebija piefiksējuši, jo vecākais Brazinsks – Pranass –, jau sen viņiem bija pazīstams: leitim bija gadījies pasēdēt aiz restēm. Vēlāk komunistiskā prese viņu iztēloja kā rūdītu recidīvistu un padomju varas ienaidnieku, taču patiesībā Pranass bija sēdējis par saimnieciskiem noziegumiem būdams veikala pārzinis, viņš pa druskai bija spekulējis ar deficītām precēm. Principā par šādu nodarījumu varēja tiesāt teju vai katru otro padomju tirdzniecības darbinieku, taču Brazinskam nepaveicās un viņu pieķēra.

Kaut gan padomju varu Pranasam tiešām nebija, par ko mīlēt, jo pēc sēdēšanas iespēja veidot veiksmīgu karjeru bija līdzvērtīga nullei. Kādu brīdi pie sevis lamājis padomju sistēmu, vecais Branzinsks nolēma pamest PSRS, līdzi paķerot arī dēlu Aļģirdu, kam tolaik bija tikai 15 gadu. 1970. gada 15. oktobrī abi lietuvieši iesēdās lidmašīnā

An-24, kas veica reisu no vienas Gruzijas PSR pilsētas uz otru – no Batumi uz Suhumi. Taču atšķirībā no pārējiem pasažieriem, kuru bagāžā bija apelsīni, čača un vīns, Brazinski līdzi bija paņēmuši ko nopietnāku: pistoli, bisi ar apzāģētu stobru un vairākas rokas granātas. Kad lidmašīna bija gaisā pavadījusi apmēram desmit minūtes, Pranass devās sturmēt pilotu kabīni, taču ceļā uzdūrās 19 gadus vecajai stjuartei Nadeždai Kurčenko, kura vai nu tiešām pamēģināja lietuvietim izsist no rokām šaujamo, vai arī pēdējam tā vienkārši likās. Lai kā būtu, Pranass izšāva, trāpot stjuartei krūtīs. Tālāk jau vecākais Brazinsks uzvedās tā, it kā būtu cietumā sēdējis par banku aplaupīšanu, nevis finanšu mahinācijām: pārkāpis pāri stjuartes līķim, ielauzās pilotu kabīnē un iekrāva ar bises laidi pa galvu vienam no lidotājiem. Tomēr piloti nebija noskaņoti sēdēt rokas klēpī salikuši. Lidmašīnas komandieris sagāza laineri sānis – cerībā, ka uzbrucēji negaidītā manevra laikā zaudēs līdzsvaru. Tā arī notika, taču Pranass paspēja divreiz izšaut, trāpot komandierim mugurā. Nākamās divas lodes ķēra lidmašīnas stūrmani. Redzot, ka uzbrucēji ir

Brazinsku piemērs izrādījās lipīgs, jo jau pāris nedēļas pēc An-24 incidenta divi citi vīrieši līdzīgā kārtā mēģināja nolaupīt lidmašīnu, lai nokļūtu Turcijā.

noskaņoti vairāk nekā nopietni, ievainotajiem apkalpes locekļiem neatlika nekas cits, kā pakļauties Brazinsku prasībām un uzņemt kursu uz Turciju, kur tad arī vēlējās nonākt abi gaisa pirāti.

Padomju varas iestādes, saņēmušas ziņu par gaisa kuģa sagrābšanu, pirmajā mirklī bija noskaņotas tikpat kareivīgi kā nelaimīgās lidmašīnas apkalpe. Militāristi pat sāka izstrādāt plānu desantoperācijai Turcijas lidostā, kurā plānoja nolaisties Brazinski. Tomēr pēdējā brīdī operācija tika apturēta,

saprotot, kādu starptautisko skandālu izraisītu padomju karavīru desantēšanās NATO dalībvalsts aerodromā, lai arī ar tik cēlu mērķi kā ķīlnieku atbrīvošana un gaisa pirātu apcietināšana. Jo vairāk tādēļ, ka bija pamats cerēt uz Turcijas valdības atbalstu Brazinsku izdošanā.

Cerības izrādījās veltas. An-24 netraucēti nosēdās Turcijā, kur abi lietuvieši padevās policijai. Ķīlnieki tika atbrīvoti un drīz vien nogādāti atpakaļ dzimtenē, savukārt Brazinski pieprasīja Turcijai politisko patvērumu, ko dīvainā kārtā arī saņēma, neraugoties uz asinsizliešanu, ko gaisā bija sarīkojuši. Vēl dīvaināk turki nolēma rīkoties ar incidentā iesaistīto lidaparātu — atteicās to

atdot PSRS. Atbildot uz tik nekaunīgu rīcību, Kremlis sankcionēja slepeno operāciju – armijas specvienībai vajadzēja paklusām pāriet Turcijas robežu, aiziet līdz 180 kilometrus attālajam lidlaukam un atņemt turkiem Brazinsku nolaupīto lidmašīnu. Specvienība patiešām bija jau gandrīz sasniegusi aerodromu, kad saņēma komandu atgriezties – abu valstu valdībām tomēr bija izdevies panākt kompromisu, un daudz cietusī lidmašīna tika atdota mierīgā ceļā.

Kas tālāk notika ar Brazinskiem? Padomju tiesa velti viņus gaidīja, jo Turcija kategoriski atteicās izdot abus lietuviešus, ko PSRS uzskatīja pa noziedzniekiem, bet turki — par politiskajiem bēgļiem. Līdzīgās domās bija arī Amerikas Savienotās Valstis, kas mazliet vēlāk Brazinskiem piešķīra patvērumu. Amerikā viņi klusi nodzīvoja 30 gadus, līdz 2000. gadā pasaule atkal izdzirdēja Brazinsku vārdu — ģimenes strīda laikā Aļģirds bija nogalinājis savu tēvu un nonācis aiz restēm.

Cik zināms, 70. gados tas nebija vienīgais lidmašīnas nolaupīšanas gadījums. Taču atšķirībā no Brazinsku lietas, ko padomju avīzes aprakstīja visai plaši, nežēlojot biezus vārdus abiem gaisa pirātiem, par viņu sekotājiem ziņas presē vairs neparādījās. Iemesls bija vienkāršs – Brazinsku piemērs izrādījās lipīgs, jo jau pāris nedēļas pēc An-24 incidenta divi citi vīrieši līdzīgā kārtā meģināja nolaupīt lidmašīnu, lai nokļūtu Turcijā. Atšķirībā no Brazinskiem, viņus varas iestādēm izdevās neitralizēt, taču tēma «padomju gaisa pirāti» presē uz ilgu laiku kļuva par tabu. Lai nevienam neienāktu prātā pamēģināt kaut ko līdzīgu.

Preses cenzūra nebija vienīgais secinājums, pie kā nonāca varas iestādes. Drīz pēc Brazinsku bēgšanas tika izveidotas pirmās specvienības, kuru uzdevums bija cīņa pret gaisa pirātismu. Gandrīz katru lielu aviolaineri pavadīja civilā tērpts bruņots milicijas darbinieks, dienesta pistoles izsniedza arī pilotiem. Taču, tā kā ziņas par šiem pasākumiem avīzēs nenonāca, atradās arvien jauni un jauni gribētāji riskēt, lai tikai varētu nokļūt otrā pusē «dzelzs priekškaram». Tā 1972. gadā aviolaineri, kas lidoja no Maskavas uz Čitu, pamēģināja sagrābt kāds Tengizs Rzajevs un draudēja uzspridzināt

no Latvijas Valsts Kinotototonodokumentu arhiva, autors V. Ļis

Maskavā, Vnukovas lidostā, jaunos sapņotājus gaidīja nevis dolāru paciņas, bet gan milicijas specvienība, gatava veikt pirmo nolaupītas lidmašīnas atbrīvošanas operāciju PSRS vēsturē.

līdzi paņemto bumbu, ja lidmašīnas komandieris nelidos uz Ķīnu. Un atšķirībā no tukšvārdīgiem muldoņām savus draudus tiešām īstenoja, uzspridzinot sevi kopā ar lidmašīnu – pēc visa spriežot, brīdī, kad reisu pavadošais pārģērbtais milicis mēģināja viņu arestēt.

Teroristi - indiāņu draugi

Tā kā ziņa par šo traģēdiju atklātībā nenonāca, lidostu virzienā devās arvien jauni un jauni gaisa pirāti. Reizēm jauni vārda vistiešākajā nozīmē — kā vairāki Maskavas automehāniķu tehnikuma audzēkņi, kuri 1973. gadā izdomāja sagrābt gaisa kuģi, lai nokļūtu Amerikā. Kā jau ar tīneidžeriem gadās, galvā viņiem valdīja pilnīga putra, piemēram, viens no brigādes locekļiem uz Ameriku gribēja doties, lai palīdzētu indiāņiem cīņā par viņu tiesībām. Kaut kur sadabūjuši pāris vecas bises un apzāģējuši

tām stobrus, puikas nopirka biļetes uz reisu Maskava-Brjanska. Īsi pirms nolaišanās Brjanskā jaunieši izvilka no somām ieročus, paziņoja, ka sagrābj lidmašīnu un centās ielauzties pilotu kabīnē. No tās izlēca pārskaities bortinženieris, kurš pamēģināja vienam no uzbrucējiem atņemt ieroci, taču atskanēja šāviens, un lidotājs saņēma lodi vēderā. Iejaukties mēģināja arī viens no pasažieriem, taču arī tika sašauts. Beigās puišiem tomēr izdevās ielauzties pilotu kabīnē un izvirzīt savas prasības varas iestādēm jaunekļi vēlējās pusotru miljonu dolāru apmaiņā pret solījumu saglabāt visiem pasažieriem dzīvību. Brjanskas atbildīgās iestādes atbildēja īsi un kodolīgi: «Puiši, vai jūs galīgi dumji vai kā? No kurienes gan tādā provinces pilsētā kā Brjanska varētu rasties miljons dolāru? Lidojiet vien atpakaļ uz Maskavu un prasiet naudu maskaviešiem!» Jauno teroristu brigādei neatlika nekas cits,

kā sekot šim padomam un sazināties ar Maskavu, noskaitot savu prasību paplašināto sarakstu: čemodāns ar dolāriem, lidmašīnas uzpilde ar degvielu, pēc tam gaisa koridors līdz Ļeņingradai, kur vēlreiz uzpildīšanās un brīvs ceļš uz kādu no Skandināvijas valstīm. Maskava, ko sarunās pārstāvēja pats iekšlietu ministrs Ščolokovs, izvirzīja savus noteikumus: ja Maskavas lidostā atbrīvosiet pusi ķīlnieku, dabūsiet pusi naudas, bet otru pusi Ļeņingradā apmaiņā pret pārējiem ķīlniekiem. Teroristi piekrita.

Maskavā, Vnukovas lidostā, jaunos sapņotājus gaidīja nevis dolāru paciņas, bet gan milicijas specvienība, gatava veikt pirmo nolaupītas lidmašīnas atbrīvošanas operāciju PSRS vēsturē. Nevarētu gan teikt, ka tā būtu norisinājusies kā pa diedziņu. Pasākumu gandrīz izgāza specvienības kaujinieks, kurš, lavoties zem lidmašīnas, kas bija novietota uz skrejceļa, netīšām pacēla galvu un ar metāla ķiveri atsitās pret lidaparāta apšuvumu. Izdzirdējis aizdomīgu troksni, viens no teroristiem atvēra lūku, lai palūrētu, kas tad ārā notiek. Specvienības vīri izmantoja šo iespēju, nekavējoties atklājot uguni, lai neļautu aizvērt lūku un varētu ielauzties lidmašīnā. Izcēlās īsa, bet neganta apšaude, kas teroristiem beidzās slikti: vienu no viņiem nošāva, vēl viens nošāvās pats, bet atlikušie divi padevās. Ievainoti tika 🕒 🕨

1989. gadā vien bija vairāk nekā desmit gadījumi, kad no Rīgas vai uz to lidojošas lidmašīnas bija spiestas mainīt kursu, jo kāds no pasažieriem piedraudēja uzspridzināt bumbu.

arī divi pasažieri. Jāteic, ka izdzīvojušie teroristi tika cauri nosacīti viegli: vienam piesprieda desmit gadus, bet otru atzina par nepieskaitāmu. Starp citu, tieši pēc šī gadījuma VDK šefs Jurijs Andropovs nolēma izveidot īpašu pretterorisma vienību, kuras uzdevums būtu profesionāli un pēc iespējas bez upuriem atbrīvot sagrābtas lidmašīnas — vēlāk šī vienība kļūs slavena ar «Alfas» vārdu.

Kādam veicās, kādam ne

Bija arī pa kādam veiksmīgam mēģinājumam ar nolaupītu lidmašīnu nokļūt Rietumos. Viens no šiem gadījumiem atkal saistīts ar Latviju, ar vietējo reisu Rīga—Daugavpils. 1977. gadā tajā kursējošo lidmašīnu An-24 sagrāba ar apzāģētu bisi bruņots vīrs, uzvārdā Sosnovskis, kurš pieprasīja lidot uz Stokholmu. Lidmašīnas apkalpe pakļāvās terorista prasībām un tiešām nolaidās Zviedrijā. Tomēr zviedri izrādījās ne tik humāni attiecībā pret gaisa kuģu nolaupītājiem kā turki savulaik pret Brazinskiem—Padomju Savienībai Sosnovski gan neizdeva, taču četru gadu cietumsodu tomēr piesprieda.

Pāris mēnešus vēlāk viņa pēdās mēģināja iet divi puiši, kuri no Petrozavodskas uz Ļeņingradu lidojošo laineri nosēdināja Helsinkos. Kļūda, jo atšķirībā no zviedriem somi vienmēr centās izvairīties no jebkādām domstarpībām ar lielo austrumu kaimiņu. Tādēļ abi lidmašīnas nolaupītāji tika izdoti

PSRS, kur iesēdās pēc pilnas programmas — viens uz astoņiem, bet otrs uz 15 gadiem. Aizsteidzoties notikumiem priekšā, jāteic, ka no viņu kļūdām ne visi mācījās, jo tieši Somija vēlākajos gados kļuva par vienu no populārākajiem lidmašīnu nolaupītāju galamērķiem.

Viens no viņiem izcēlās ar īpašu oriģinalitāti, jo sagrāba nevis lidmašīnu, bet Somijas aviokompānijas «Finnair» pārstāvniecību Maskavā. Draudot ar ieroci, terorists pieprasīja nogādāt viņu Somijā, citādi sākšot šaut. Pārrunās ar miličiem, kas mēģināja noregulēt konfliktu, terorists neielaidās, tā vietā atklājot uz likuma sargiem uguni. Kaut gan šis nu bija no tiem gadījumiem, kad tā vien prasījās nesen izveidotās pretterorisma vienības «Alfa» palīdzība, miliči tomēr tika galā saviem spēkiem – kad terorists uzbruka vienam no milicijas darbiniekiem, lai to piebeigtu, milicim izdevās izsist uzbrucējam no rokām ieroci, un tūlīt palīgā piesteidzās arī kolēģi, lai ļaundari savaņģotu.

Starp citu, Rietumi vilināja ne tikai padomju pilsoņus vien. No sociālisma apskāvieniem vaļā tikt vēlējās arī citu Varšavas bloka valstu pilsoņi, un viens otrs no viņiem bija gatavs riskēt ar savu un citu dzīvībām, lai šo mērķi īstenotu. Piemēram, vairāki Čehoslovākijas iedzīvotāji, kuri 70. gadu sākumā, līdzīgi kā lietuvieši Brazinski, sagrāba pasažieru lidmašīnu un nosēdināja to Rietumvācijā, uzbrukuma laikā nogalinot lainera pilotu. Rietumvācija

bēgļiem piešķīra politisko patvērumu un atteicās viņus izdot tiesāšanai dzimtenē. 1974. gadā viņu pēdās izlēma doties vēl četri gados jauni Prāgas iedzīvotāji, kuri izplānoja reisa Karlovi Vari—Prāga lidmašīnas sagrābšanu. Pirms tam viņi pat veica eksperimentu, lai pārbaudītu, vai lidostas drošības kontrolei izdosies iznest cauri dažādus metāla priekšmetus, piemēram, platknaibles. Pārsteidzošā kārtā izdevās, kas radīja cerību, ka gluži tāpat varētu iznest arī pistoli. Taču operācijas dienā metāla detektors noreaģēja uz bagāžā esošo šaujamieroci, un visa kompānija tika saņemta ciet.

Astondesmito bums

80. gadu otrajā pusē, kad PSRS jau plīsa pa visām šuvēm, lidmašīnu laupīšana kļuva teju par ikdienišķu parādību. «Tā bija visīstākā epidēmija,» saka Nikolajs Fiļenko, kurš 80. gados strādāja īpašā Transporta milicijas nodaļā, kas kopā ar civilajiem speciālistiem gādāja par drošību Rīgas lidostā. Salīdzinājumā ar iepriekšējo desmitgadi drošības pasākumi bija kļuvuši stingrāki, ieviesti moderni metāla detektori, izstrādāta sistēma, kā rīkoties lidaparātu nolaupīšanas gadījumos un pat izveidota sava pretterorisma vienība, ko apmācīja slavenās «Alfas» speciālisti. Tomēr, neraugoties uz visiem šiem pasākumiem (turklāt Rīgas lidosta bija viena no vislabāk aprīkotajām visā PSRS), potenciālo teroristu skaits negāja mazumā, drīzāk jau otrādi. 1989. gadā vien bija vairāk nekā desmit gadījumi, kad no Rīgas vai uz to lidojošas lidmašīnas bija spiestas mainīt kursu, jo kāds no pasažieriem piedraudēja uzspridzināt bumbu, ja netiks aizvizināts uz Helsinkiem vai Stokholmu. Pat 1990. gadā, PSRS sabrukuma priekšvakarā, kad robeža jau praktiski bija vaļā, pie mums bija trīs šādi incidenti. Par laimi, visos gadījumos tie bija tikai draudi, jo reālu ieroču vai spridzekļu gaisa pirātiem nebija, vismaz ne tiem, kas savu ceļu sāka Rīgā. Finālam parasti bija divi varianti: vai nu lidmašīnu nosēdināja kādā lidlaukā Padomju Savienības teritorijā un pierunāja neizdevušos teroristu padoties, vai arī ļāva nosēsties, piemēram, Helsinkos, bet somi viņu nekavējoties izdeva tiesāšanai dzimtenē.

Tas, ka neviens no draudētājiem nebija apbruņots, vēl nenozīmē, ka nebūtu bijuši mēģinājumi ienest lidmašīnās ieročus. «Gada laikā mēs parasti atsavinājām no 100 līdz pat 1000 bīstamiem priekšmetiem — šaujamieročus, aukstos ieročus, sprāgstvielas, viegli uzliesmojošus šķidrumus. Īpašs pieaugums bija astoņdesmito beigās: 1989. gadā bija 2000 šādu gadījumu, bet 1990. — ap pusotru tūkstoti,» atminas Fiļenko.

Asiņainie pirāti

Diemžēl pāris citās PSRS pilsētās ļaudis neaprobežojās tikai ar draudiem vien un pa īstam ķērās pie ieročiem. Uzvedās kā īsti pirāti un bija gatavi iet pāri līķiem.

1986. gadā Ufā pasažieru lidmašīnu nolaupīja divi ar automātu un ložmetēju bruņoti obligātā dienesta karavīri un pavēlēja lidot uz Pakistānu. Vēl pirms iebrukšanas lidmašīnā abi bija paspējuši nošaut divus miličus, jo karavīriem bija licies, ka pogainie viņus izseko. Pat vēl netikuši līdz prasību izvirzīšanai abi idioti lidmašīnā sāka šaut, jo kāds no pasažieriem ne tā uz viņiem bija paskatījies. Iznākums - viens pasažieris beigts, divi ievainoti. Šaut ar ložmetēju lidmašīnā, kā izrādījās, nebija pati labākā doma, jo lodes sacaurumoja ne tikai cilvēkus, bet arī apšuvumu, kas savukārt ļāva lidlauka vadībai aizkavēt lainera pacelšanos gaisā – sak, ar bojātu lidmašīnu taču jūs tālu netiksiet, vispirms jäsaremontē. Bet, kamēr remontēja (uzbrucēji tikmēr paģērēja narkotikas, kuru vietā viņiem iesmērēja miegazāles), tikmēr bija klāt arī pretterorisma grupa, kas īsas operācijas laikā vienu pirātu nošāva, bet otru ievainoja.

Visskaļākā un arī asiņainākā no 80. gadu gaisa pirātisma epizodēm datējama ar 1988. gadu, kad PSRS pamest mēģināja Ovečkinu ģimene no Irkutskas 11 cilvēku sastāvā. Ovečkini nebija kaut kādi nepazīstami dzīves pabērni — šīs daudzbērnu ģimenes atvases bija noorganizējušas ansambli «Septiņi Simeoni», kas braukāja pa valsti ar koncertiem un reizēm pavīdēja televīzijā. Vārdu sakot, pēc diezgan piezemētajiem padomju standartiem Ovečkiniem par dzīvi

Kad Ovečkini pamanīja lidlaukā vīrus padomju miliču formās, saprata, ka ir piemānīti, un nošāva stjuarti.

nekādi nebija pamata sūdzēties. Taču gadījās, ka viņus uzaicināja uzstāties Japānā, tā pilnīgi izmainot ģimenes skatu uz dzīvi: kapitālistiskā pasaule jaunos Ovečkinus tā apbūra, ka drīz vien pēc atgriešanās dzimtajā Irkutskā viņi nolēma bēgt uz Rietumiem. Jauni piedāvājumi aizrobežu koncerttūrēm nebija gaidāmi, tādēļ puiši nosprieda sagrābt lidmašīnu. Tā arī izdarīja, kompānijai līdzi paņemot mammu un mazgadīgos brāļus un māsas. Ieročus un sprāgstvielas Ovečkini lidmašīnā ienesa, noslēpjot kontrabasā: tā kā «Septiņi Simeoni» bija vietējās slavenības, drošības kontroles darbinieki viņu mūzikas instrumentus izlaida cauri bez nopietnas pārbaudes.

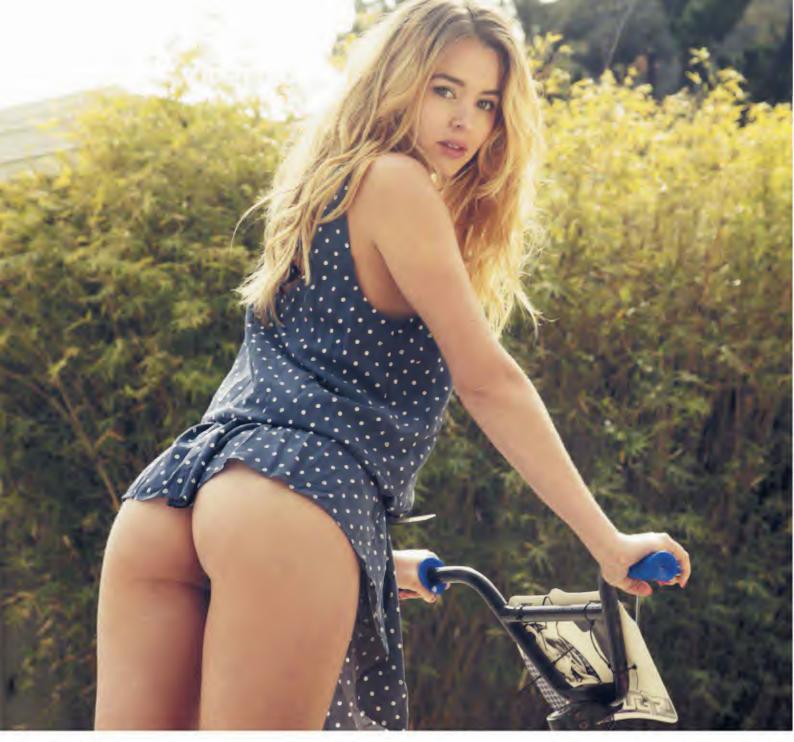
Kad lidmašīna tuvojās Ļeņingradai, jaunie teroristi (vecākajam no septiņiem brāļiem bija 26, bet jaunākajam – deviņi gadi, tiesa, mazajam puikam šaujamo neviens nedeva) izvilka stobrus un nodeva stjuartei zīmīti: «Lidojam uz Angliju (Londonu). Nesamazināt augstumu, citādi lidmašīnu uzspridzināsim. Mēs jūs kontrolējam.» Lidmašīnas komandieris uz to paskaidroja, ka pa taisno Londonā nokļūt neizdosies, vispirms vajadzēs nolaisties, lai uzpildītu degvielu. Ovečkini bija ar mieru, taču strikti piekodināja, lai uzpildīšanās notiktu Somijā, nevis Padomju Savienībā. Taču atbildīgās amatpersonas teroristus piešmauca un nosēdināja lidmašīnu kādā no Ļeņingradas apkaimes lid-

laukiem. Kad Ovečkini pamanīja lidlaukā vīrus padomju miliču formās, saprata, ka ir piemānīti, un nošāva stjuarti. Varas iestādes bija noskaņotas ne mazāk kareivīgi un sankcionēja lidmašīnas atbrīvošanas operāciju, kas gan norisinājās kā pa celmiem: kad specvienība ielauzās lidaparātā, Ovečkini nekavējoties atklāja uguni, un gāja vaļā šaušana uz velna paraušanu. Beigās specvienības vīriem nācās atkāpties, līdzi nesot divus sašautos biedrus. Arī vairāki pasažieri bija ievainoti. Sapratuši, ka ārzemēs nenokļūt, vecākie brāļi Ovečkini vispirms uzspridzināja līdzi paņemto bumbu (sprādziens iznāca pašķidrs, tomēr lidmašīnu tas aizdedzināja) un viens pēc otra nošāvās. Specvienība tikmēr pa otram lāgam metās sturmēt lidmašīnu, dāsni dalot belzienus uz visām pusēm. Bilance iznāca skumja: stjuarte un trīs pasažieri gājuši bojā, četri brāļi un viņu māte nošāvušies, vairāk nekā 30 cilvēki ievainoti, lidmašīna sadegusi.

Muļķīgs fināls, jo vairāk tādēļ, ka jau pēc nieka diviem gadiem Rietumos varēja nokļūt bez jebkādas vardarbības un ālēšanās. Robežas bija vaļā, atlika tikai sakrāt naudu aviobiļetēm, kas gan 90. gadu sākumā nebija nekādas lētās, taču noteikti mazāk vērtas par cilvēka dzīvību vai vairākiem gadiem ieslodzījuma. Padomju pirātisma laikmets bija beidzies — reizē ar pašu padomju valsti. **FHM**

irms četriem gadiem Kīlija, kas nupat britu FHM 100 seksīgāko pasaules sieviešu balsojumā bija ierindota trešajā vietā, rotāja arī Latvijas FHM vāku. Lielbritānija tai laikā par izskatīgo daiļavu, kura no frizieres bija kļuvusi par tiešām veiksmīgu modeli, bija sajūsmā. Ja precīzāk, vislielākajā sajūsmā noteikti bija britu vīrieši, kuri kāri aplūkoja fotosesijas ar Kīlijas apaļumiem. Bet tad vienā jaukā dienā Kīlija pēkšņi nozuda. Meitene, kas nupat ik mēnesi bija aplūkojama dažādos žurnālos, devās iekarot Holivudu, kur arī pavadīja pēdējos mazliet vairāk nekā trīs gadus.

Tagad, sasniegusi 25 gadu vecumu, viņa ir krietni pieaugušāka un vēl seksīgāka.

Pirmais, kas krīt acīs — Kīlija ir daudz priecīgāka nekā agrāk. Zinot, ko viņai nācās dzirdēt, kad meitene paziņoja par modeles karjeras beigām, un zinot, cik ilgs laiks pēc tā ir pagājis, par to nemaz nav jābrīnās. Tagad viņa atceras: «Es biju pavisam parasta meitene, bet tad pēkšņi mani sāka vajāt paparaci. Dažkārt viņi klusi sēdēja pat pie manu vecāku mājām. Bija ļoti grūti.» Īpaši grūti bija tai brīdī, kad atklātībā nonāca Kīlijas seksa video... Un par to viņa nekad ne ar vienu nav runājusi. Līdz šim brīdim.

Pastāsti, kas īsti notika ar to ierakstu? Tev pašai nebija aizdomu, ka reiz tas varētu nejauši uzpeldēt?

Nē, nepavisam. Tas bija milzīgs pārsteigums.

Cilvēki vienmēr saka: «Kā tu vari būt pārsteigta? Tu taču zināji, ka šāds ieraksts top, tāpēc tev vienmēr kaut kam tādam jābūt gatavai.» Dienā, kad es par to uzzināju, man zvanīja draudzene un teica: «Avīžu pirmajās lapās ir tava fotogrāfija. Runa ir par seksa video.» Tai brīdī es domāju — tas nav iespējams, tas ieraksts taču glabājas pie manis! Tas atrodas manā guļamistabā! Aizgāju līdz kioskam, ieraudzīju laikrakstus un biju šokā. Sāku raudāt. Ļoti pārdzīvoju, jo ar puisi, kurš arī tur piedalījās, biju runājusi vēl iepriekšējā dienā.

Kas viņš bija?

Mans bijušais draugs, ar viņu tikos apmēram gadu. Turklāt tas nebija ieraksts, kurā mēs sēžam istabā un gatavojamies nodarboties ar

seksu. Tas bija ieraksts no atvaļinājuma brīvdienām, kur bijām šausmīgi piedzērušies un filmējām muļķības.

Tu saki, ka vienīgā kopija bija pie tevis. Kā viņš pie tās tika?

Šī ir neizskaidrojamā daļa, jo patiešām viņam ieraksta nemaz nebija. Apmēram nedēļu pirms ieraksta nonākšanas internetā kāds bija ielauzies manās mājās. Nācu mājās, durvis bija vaļā. Bija pazudušas daudzas manas mantas, bet vietā bija atstāts nazis... Pēc tam saņēmu automātiskajā atbildētājā dažādas ziņas, ka viņš vēlējies mani nogalināt... Redziet, es laikam spēju piesaistīt lielākos psihopātus. Ceru, ka nu tā ir pagātne.

Tātad ierakstu tomēr paņēma kāds psihs zaglis?

Iesākumā es tā domāju. Pēc tam, kad gāju cauri tiesas procesam, laikraksts, kas bija publicējis par to informāciju, teica, ka viņi to redzējuši jau vismaz mēnesi iepriekš. Tātad tas nevarēja nākt no zagļa. Šķiet, kāds jau agrāk, kad neesmu bijusi mājās, atnācis, uztaisījis kopiju un aizgājis. Un tad nogaidījis, līdz varēs to izmantot pret mani. Mediji arī tai laikā nebija pret tevi saudzīgi,

Problēma drīzāk bija cilvēku attieksmē. Visi domāja: viņa ir modele, kas nekautrējas atkailināties fotosesijās, viņa regulāri ir dzeltenās preses uzmanības centrā, tātad viņa noteikti pati to ir vēlējusies. Bet nē, es to negribēju! Okei, manas krūtis varbūt ir redzējis katrs, kurš to ir vēlējies, bet es noteikti nekad neesmu gribējusi, lai kāds cits skatās manu seksa video.

Bet tu nekad neesi bijusi tipiskā glamūra modele. Kļūt par modeli – tā bija apzināta izvēle?

Nē. Kad man bija sešpadsmit, mākslas skolotāja man vienmēr teica, lai es mācos, ka tas ir svarīgi, jo man būs jāveido karjera. Es vienmēr viņai atmetu pretī: «Es tāpat būšu meitene, par kuru vienmēr interesēsies prese, tāpēc izglītība man nemaz nav vajadzīga.» Šķiet, tātad zemapziņā man tomēr šāda vēlme ir bijusi, lai gan pati to nemaz apzināti neizvēlējos.

Un tad pavisam īsā laikā tu tiešām kļuvi par modeli. Ko tu tagad par to domā?

Reizēm es par to padomāju, un jā, tas tik tiešām bija laiks!

Šo septiņu gadu laikā, kad tas sākās, esi daudz mainījusies?

Es ceru! Ceru, ka septiņos gados esmu kļuvusi pieaugušāka. Kādam draugam rādīju video, kurā man ir astoņpadsmit – es izklausījos kā meitene no Eseksas. Tagad es nepavisam pēc tādas neizklausos.

Kā tev šķiet, kas tevī ir tāds, kāpēc daudzi vīrieši tevi uzskata par ideālo sievieti?

Droši vien pie vainas tas, ka es neesmu viena no tām perfektajām skaistulēm. Cilvēki jūt, ka esmu pieejama, tāpēc viņi no manis nebaidās.

Tu joprojām esi pieejama?

Pavisam noteikti!

Tātad: ja vakarā bārā pie tevis pienāktu kāds pavisam normāls čalis un piedāvātos izmaksāt dzērienu, tu viņam neatteiktu?

Es neredzu nevienu iemeslu, lai es viņam atteiktu. Es neesmu no tām meitenēm, uz kurām puiši izšķiež dzērienus. Es nekad nevienu nepasūtu pāris mājas tālāk, tas nav manā dabā. Tikai labāk nevajag man uzsaukt dzirkstošos dzērienus. Man ļoti negaršo šampanietis.

Kā jūties, neesot attiecībās?

Man tas ļoti patīk.

Savulaik gan tavi draugi bija sabiedrībā visai labi pazīstami vīrieši...

Tiešām? Piemēram, kurš?

Futbolists Džo Kouls?

Nē!

TV zvaigzne Stīvs Džonss? Nē, arī viņš nebija mans puisis. Tur pat nebija nekas TĀDS.

Tad kā tu paskaidrosi fotogrāfiju, kurā bija redzams, kā tu ar Stīvu iznāc no viesnīcas Losandželosā, turot rokās maisiņu ar prezervatīviem?

Tur nemaz nav tik daudz, ko stāstīt. Stīvs pārvācās uz Losandželosu, mums bija kopīgi draugi, tā ar viņu iepazinos un pāris reizes pabijām kopā. Prese rakstīja, ka mēs esot iznākuši no viesnīcas, tātad mēs esam pavadījuši laiku numuriņā... Mēs bijām pusdienās, viesnīcas restorānā. Ja mēs gribētu pārgulēt, kāpēc lai mēs to nedarītu viņa mājās?

Un maiss ar prezervatīviem?

Es nezinu... Varbūt Stīvam bija vēl kādi plāni.

Ja veiksmīga, izskatīga televīzijas personība nespēja izraisīt tavu interesi, kas ir tas, ko tu meklē vīriešos?

Man ir samērā jocīga gaume. Man ir svarīgi, lai cilvēks, ar ko esmu kopā, ir arī mans labākais draugs. Tas ir jocīgi, jo tas nozīmē, ka tev ar labāko draugu ir arī jāguļ. Man ir vairāki labi draugi, bet diemžēl man viņi seksuāli nešķiet pievilcīgi. Bet tad ir arī cilvēki, kuri man fiziski patīk, bet man ar viņiem nav, par ko parunāt. Tāpēc tas ir tāds mikslis, kur tev jābūt seksuāli ieinteresētai sev tuvā draugā.

lepriekšējos trīs gadus pavadīji Holivudā. Ko tur darīji?

Biju par to domājusi jau ilgi. Arī Lielbritānijā ļoti labi pelnīju, tāpēc bija grūti izlemt par labu Amerikai. Nu kā, šeit es pelnu daudz naudas, tagad sākšu visu no nulles? Tā kā vienmēr esmu sapņojusi kļūt par aktrisi, nolēmu tomēr riskēt. Turklāt domāju, ja to nedarīšu tieši tai brīdī, pēc tam jau būs par vēlu.

Nepietrūka modeles darba?

Man patiesībā šķiet, ka tai jomā sasniedzu visu, ko varēju. Tālāk bija tikai atkārtošanās, neko tādu, ko nebūtu iepriekš darījusi, es vairs nevarēju piedzīvot. Man vienkārši vajadzēja iet uz priekšu un sākt darīt kaut ko citu.

Nebija grūti sākt jaunu karjeru, nu jau kā aktrisei?

Tas bija liels izaicinājums, bet bija forši. Ņemot vērā manu iepriekšējo karjeru, bija daudz kam jākāpj pāri, tāpēc bija sarežģīti. Man bija jāpierāda, ka esmu nopietna, jo ir tik daudz modeļu, kas vienkārši izdomā: «O, jā, es arī būšu aktrise.» Bet es to vēlējos patiešām nopietni.

Drīzumā varbūt iznāks kāda filma, kurā piedalies arī tu?

Pavisam drīz jāiznāk filmai «St George's Day». Tā ir gangsterfilma. Pirmizrāde paredzēta septembrī.

Losandželosā cilvēki tevi atpazīst?

Noteikti to, kas atpazīst, ir mazāk nekā Lielbritānijā. Ik pa laikam gan kāds mani uzrunā, vaicā, vai es gadījumā neesmu Kīlija. Tad man liekas, ka esmu kaut ko izdarījusi greizi... Bet tad cilvēki nosaka, ka esot mani fani.

Neskaitot aktrises darbu, ko vēl tu gribētu savā dzīvē īstenot?

Es gribētu kaut ko uzrakstīt. Es tagad cenšos uzrakstīt scenāriju filmai.

Par ko tas ir?

Mani ļoti interesē britu vidusslānis, britu saknes. Es gribu parādīt, kā cilvēki cīnās par izdzīvošanu, kā par kaut ko kļūst. Daudz britu filmu ir par aristokrātiju un augstākajiem slāņiem, bet to, kāda ir īstā Anglija, cilvēki filmās nemaz neredz.

Kas tur, Amerikā, tev pietrūkst no Lielbritānijas?

Man pietrūkst pastaigu. Vai izbrauciena ar vilcienu, perfektā apavu pāra meklējumu, grāmatas lasīšanas kafejnīcā. Cilvēki Losandželosā to nedara. Citreiz es dodos pastaigā, un tad cilvēki domā, ka esmu traka. Ja es kaut kur atnāku kājām, man prasa: «Tu tiešām nāci ar kājām?» Es atbildu: «Jā, šī vieta ir tikai pāris kvartālus no manām mājām.»

Visbeidzot, kāda ir tava tipiskā diena Losandželosā?

Kā nu kuru reizi. Labums Losandželosā ir tāds — ja man nav, ko darīt, es zinu, ka ir ļoti daudz citu cilvēku, kuriem arī nav, ko darīt. Tāpēc katru dienu ar kādu varu doties pusdienās, sauļoties, kaut vai pārgājienā. Te vienmēr spīd saule, līdz ar to vienmēr varu uzturēties ārpus mājas. Tikpat labi varu gulēt pie baseina un piedzerties! **FHM**

TANKI RAKETES LIKI UN MEGAPIKSELI

FOTO: JOHN CANTLIE TEKSTS: DAN MASOLIVER

Bezbailīgais fotogrāfs Džons Kantlī riskē ar dzīvību un dodas uz pasaules bīstamākajām karadarbības zonām. Elpu aizraujošu un pārgalvīgu piedzīvojumu frontes līnijā viņam netrūkst. Tāpat kā lielisku fotogrāfiju.

lepazīsties ar Džonu Kantlī

Ja reizi pa reizei pāršķirsti preses izdevumus un skaties starptautiskās ziņu pārraides, iespējams, esi jau redzējis nelielu daļu no Džona fotogrāfijām. Teju desmit savas dzīves gadus kara reportieris un

fotogrāfs ir pavadījis karstajos punktos: ar ASV jūras kājniekiem viņš bija Afganistānā, ar britu karavīriem — Irākā. Pavisam nesen viņš bija Lībijā un Sīrijā, kur uzņēma kadrus ar tankiem, kas tikpat labi varētu sākt uz viņu šaut. Viņš bieži ir riskējis ar dzīvību un redzējis, kā acu priekšā mirst tuvi draugi. Un tas viss tikai tāpēc, lai pievērstu pasaules uzmanību kara šausmām.

Starp citu, Džona kara dzīve sākās tieši FHM... Kad britu spēki 2003. gadā iegāja Irākā, tajā laikā pulveri vēl neostījušais Džons sakravāja ceļasomu un devās uz karadarbības zonu, lai sagatavotu materiālu žurnālam FHM.

«Redzēju televīzijā, kas tur notiek, un nodomāju: «Pie velna! Man uz turieni jābrauc!»» viņš atceras. «Pārvietojos pa Irāku pilnpiedziņas džipā. Līdzi biju paņēmis tikai nelielu kameru un pāris pudeles ūdens; man nebija ne kartes, ne bruņuvestes, ne aizsargķiveres. Vien tikai mazliet degvielas un čipši.»

Turpmākajos gados Džons kļuva par vienu no pieredzējušākajiem un respektētākajiem fotogrāfiem savā jomā. «Nevaru paskaidrot, kāpēc, bet izrādījās, ka man tas padodas,» viņš saka. «Es nerunāju neskaitāmās svešvalodās, esmu viens no tiem smieklīgajiem un trakajiem angļiem. Es mīlu cilvēkus, un rādās, ka viņi mani saprot. Kaut kas vienkārši nostrādā.»

Draudzība ar vietējiem

2011. gada Arābu pavasara laikā vairākas Austrumu tautas sacēlās pret savu valdību. Džons bija tur, un viņa dzīvība burtiski bija nemiernieku rokās. Bet ar dažiem viņam izdevās izveidot patiešām tuvu draudzību.

«Tās ir tādas attiecības kā ar jebkuru cilvēku,» stāsta Džons. «Es to salīdzinu ar diviem suņiem, kuri osta viens otra pakaļu: tiklīdz viņi to izdara un mazliet viens otru iepazīst, viņi vairs neplēšas.» Tomēr robeža starp draudzību un iemeslu, kāpēc Džons šeit ieradies, dažkārt paliekot visai neskaidra. «Lībijā es dzīvoju kopā ar nemiernieku grupu. Pēc mēneša apjēdzu, ka pats sāku atbalstīt nemierniekus un revolūciju. Man bija sev jāatgādina, ka esmu šeit ieradies strādāt. Mans mērķis ir uzņemt fotogrāfijas.»

01 Sīrija, 2012. gada marts

«Šie ir nemiernieku Brīvās Sīrijas armijas pārstāvji. Viņi vienmēr vēlas, lai fotogrāfijā arī tu turētu ieroci. Es ātri sapratu, ka tas nav forši. Esmu profesionālis, man nav jāsēž ar viņiem, turot rokās AK-47.»

02 Sīrija, 2012. gada marts

«Šī ir pilsēta ar nosaukumu Sarakeba. Vīrieši uz motocikla tā steidzas tādēļ, ka netālu aiz viņu mugurām atrodas divi T-72 tanki.»

03 Lībija, 2011. gada septembris

«Šeit es satiku kādu kara veterānu, kurš labi prata metināt. Viņš bija specializējies mašīnu aprīkošanā ar šādām te raķešu palaišanas iekārtām. Raķete, kas redzama attēlā, nav nekāda mazulīte, tā spēj izdarīt lielus postījumus.»

04 Lībija, 2011. gada oktobris

Nemiernieku ložmetējnieks no kādas ēkas jumta apšauda Kadafi atbalstītājus. «Nemiernieki pārsvarā ir studenti, ārsti, strādnieki,» stāsta Džons. «Kad sākās lielākie nemieri, bija redzams, ka viņiem trūkst kontroles un organizētības.»

05 Lībija, 2011. gada oktobris

«Šis ir uzņemts Sirtē, Kadafi dzimtajā pilsētā. Ielas ir applūdinātas, jo nemiernieku galvenais spēks bija ar ieročiem apkrautas automašīnas. Viņi cerēja, ka ar ūdens palīdzību nemiernieki lēnāk pārvietosies. Ūdenī gulēja daudz līķu…»

01

Afganistāna, 2009. gada novembris

«Puisis, ko pārējie nes, ir Kevins Flinns. Viņu ievainoja brīdī, kad nosēdāmies ar helikopteru. Vēlāk ar viņu viss bija kārtībā, citiem gan nepaveicas – to, kas no viņiem paliek pāri, saliek melnos maisos.»

02

Afganistāna, 2011. gada jūnijs

«Tas ir Navarro, jūras kājnieks no Limas vienības. Ļoti daudzi karavīri ir pamatīgi notetovējušies. Viņi ir forši cilvēki, bet ne bez iemesla viņi ir jūras kājnieki. Patronu lente uz kreisā pleca simbolizē to, ka viņš ir ložmetējnieks. Uzraksts «Hooligan»... Viņi visi sevi dēvē par huligāniem. Es biju pasācis fotografēt jūras kājniekus un viņu tetovējumus, bet kāds no vadības to izdzirdēja, un viņam nepatika šī ideja.»

03

Afganistāna, 2011. gada jūnijs

«Karavīra Džeisona Ričardsona ķiveres iekšpuse. Tā ir viņa sešus gadus vecā meita Andželīna. Viņš teica: «Viņa man līdzās ir vienmēr. Gan tad, kad iet labi, gan tad, kad pavisam sūdīgi.»

04

Afganistāna, 2009. gada novembris

«Šis atkal ir Kevins Flinns, kuru savainojusi kāda šāviņa šķemba. Savainotas bija rokas un kājas. Te viņš redzams brīdī, kad viņam ir sašpricēts morfijs.»

05

Afganistāna, 2010. gada janvāris

«Kareivjiem nekādi nevedās sarunas ar vietējiem afgāņiem, tāpēc viņi izvēlējās nejaušus vīriešus un aizveda uz nometni. Pa to laiku ciemā izcēlās runas, ka aizvesti vīrieši, un citi nāca skatīties, kas noticis. Tad karavīri tiem prasīja: «Varbūt tagad mēs varam aprunāties?»»

06

Afganistāna, 2011. gada jūnijs

«Tas ir afgāņu tulks. Snaiperis sašāva viņu plecā. Uz viņa krūtīm rakstīts ievainošanas laiks, asins grupa un zāles, kādas viņam dotas. Ja blakus lido helikopteri, nav iespējams dzirdēt, ko citi saka, tāpēc visu šo informāciju uzraksta uz krūtīm.»

Skatīties briesmām acīs

Lielākā daļa cilvēku tādu spriedzi nevarētu izturēt, bet Džons bez bailēm var izskriet tanku priekšā un uzņemt vērtīgus kadrus. Viņš ir atradies blakus vietām, kur tik tikko sprāgusi raķešgranāta. «Ja es baidītos, es neko tādu nevarētu darīt,» paskaidro Džons. «Ja tu sāc uztraukties un sākas panika, tu kļūsti par draudu gan sev, gan apkārtējiem.»

Dzenoties pakaļ mūžīgajam izaicinājumam uzņemt pēc iespējas labākus kadrus, viņš savu dzīvību bieži pakļauj riskam. «Kad tu kādā vietā esi bijis jau labu laiku un esi fotografējis vismaz desmit kaujas, tu sāc par to domāt mazliet vairāk. Kad kaujinieki ir tālu aiz muguras, bet tu pats esi kaut kur pa vidu starp karojošajām pusēm, tu padomā: «Ko es te daru?» Es taču neesmu šeit ieradies padarīt sev galu. Es negribu, lai mani nogalina. Ja mani nogalinātu, es kaut kādā ziņā būtu izgāzies.»

01 & 02

Lībija,

2011. gada septembris

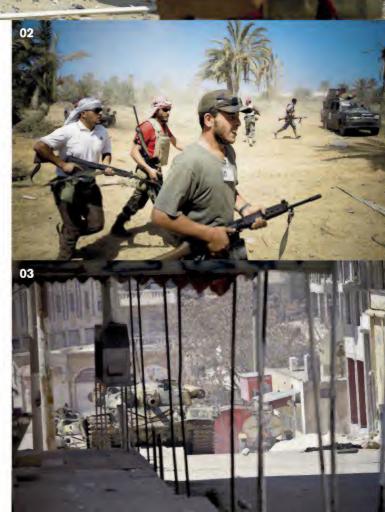
«Šī bija īpaši slikta diena: pirmā diena, kad nemiernieki ienāca Sirtē, kur bija arī Kadafī. Valdīja tāds haoss! Visapkārt ložu uguns. Trešdaļa no puišiem, kas atradās tajās mašīnās, atpakaļ vairs neatgriezās. Nemitīgi tika šautas raķetes, koki gāzās. Spēks bija milzīgs! Viens raķetes šāviņš izsita arī manas auss bungādiņu.»

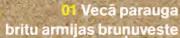
03 Sīrija,

oirija,

2012. gada marts

«Šeit redzami Bašāra al Asada tanki. Biju apņēmies parādīt, kas te notiek. Izgāju uz ielas un cerēju, ka viņi nešaus. Uzņēmu piecus sešus kadrus un laidos lapās. Apmēram pēc pusminūtes viņi vietu, kur es tikko biju, uzlaida gaisā. Gribēju parādīt, ko redz kaujinieki, skatoties uz T-72, kas brauc viņiem pretī.»

«Ložu necaurlaidīgā plāksne vestei ir ļoti neliela, bet man tā patīk galvenokārt tāpēc, ka tā ir ļoti viegla.»

Mantinas, ar kuru palīdzību Džons'Kantlī pilda savus amata pienākumus

DARBA RIKOJUN

«Ķiveri nopirku «eBay» par 50 mārciņām. Atrast tik maza izmēra kiveri, kas derētu manai galvai, nebija viegli.»

Lodes Bildes

Apple MacBook Pro

«Daudzas lietas tiek nozagtas, bet, ja kāds gribētu nozagt manu datoru, viņam sākumā vajadzētu mani nogalināt.»

Canon 5D fotokamera

«Kameras ir loti izturīgas. Tai, kas pa labi, dienā, kad mani ievainoja, trāpīja šķemba.»

Mobilie telefoni

«Visur, kur dodos, vienmēr ņemu līdzi «Nokia» telefonus. Bet «iPhone» glabāju 90. gadu house mūzikas miksus.»

Mugursoma

«Principā esmu devies parastā pārgājienā, vienīgi šajā pārgājienā blakus svilpo lodes. Tāpēc man vajag lielu somu, guļammaisu un dažus pārus tīru zeķu.»

Fotoobiektīvs

«Uzlīme uz objektīva ir Lībijas revolucionāru karogs. Piemina no laika, ko pavadīju tur.»

BGAN EXPLORER 500 satelitterminālis

«Šī ir laba lieta, jo tieku pie interneta jebkurā vietā pasaulē. Prieks gan nav lēts - septiņi dolāri par megabaitu.»,

Zaglis, huligāns un dzērājs

Dažādu apstākļu sakritība bija tā, kas 80. gadu sākumā Losandželosā saveda kopā piecus puišus. LA pamatiedzīvotāji gan bija tikai divi no viņiem — Sols Hadsons, vēlāk visai pasaulei pazīstams ar Sleša vārdu, un Stīvens Adlers. Divi citi jaunekļi — Izijs Stredlins un Eksels Rouzs — bija lielpilsētā ieradušies no Indianas štata pilsētiņas Lafaijetas. Piektais, Dafs Makagans, bija atkūlies no tālās Sietlas.

No likuma sargu viedokļa visa šī kompānija tā vien uzprasījās uz arestu. Eksels, viņa dzimtās pilsētas policistiem pazīstams ar vārdu Bils Beilijs, vietējā čokā bija biežs viesis, galvenokārt par alkohola reibumā izdarītiem huligāniskiem izlēcieniem. Viss nešaubīgi gāja uz to, ka drīz vien misters Beilijs iesēdīsies tā pa īstam, taču jaunajam cilvēkam pietika prāta pamest dzimtās vietas un doties uz Losandželosu, kur priekšā jau bija skolas dienu draugs Izijs, kuru bija apciemojusi doma izveidot rokgrupu.

Apmēram tajā pašā laikā identiska doma bija radusies diviem Losandželosas iedzimtajiem, Slešam un Adleram. Pirmais no viņiem tīņa gados bija aizrāvies ar BMX velosipēdu sacensībām un pat uzrādīja visai cienījamus rezultātus, līdz reiz nejauši tika pie ģitāras un nolēma kļūt par rokgrupas dalībnieku. Kaut gan Slešam vienīgajam no visas kompānijas bija vecāki, ko varētu pie-

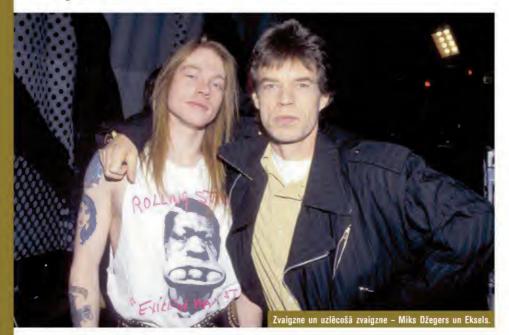
Slešam bez BMX un ģitāras spēles piemita vēl viena neliela aizraušanās — zagšana. Viņš tīrā sporta pēc fenderēja visu, kam vien tika klāt: sākot no skaņuplatēm un beidzot ar rāpuļiem zooveikalos.

skaitīt inteliģentiem (tēvs bija mākslinieks, bet māte - apģērbu dizainere, kuras pakalpojumus izmantoja pat Deivids Bovijs; kādu laiku baumoja, ka tieši Bovijs esot Sleša īstais tēvs, kas gan patiesībai neatbilst), par labi audzinātu viņu nekādi nevarēja saukt. Slešam bez BMX un ģitāras spēles piemita vēl viena neliela aizraušanās – zagšana. Viņš tīrā sporta pēc fenderēja visu, kam vien tika klāt: sākot no skaņuplatēm un beidzot ar rāpuļiem zooveikalos. Gandrīz visa viņa plašā ierakstu kolekcija bija iegūta nelikumīgā ceļā. Kolēģis Adlers gan nezaga, taču viņam bija cits hobijs – sekss ar pēc iespējas lielāku sieviešu skaitu, turklāt vecums un ģimenes stāvoklis nespēlēja nekādu lomu.

Piektais no jaunajiem džentlmeņiem, Dafs Makagans, šajā kompānijā bija nosacīti prātīgākais. Viņam bija tikai viens mazmazītiņš trūkums – nosliece uz alkoholismu. Taču uz pārējo biedru fona tas nelikās nekāds mīnuss, jo arī kolēģi katrā izdevīgā brīdī bija gatavi aizliet acis.

Liktenis bija lēmis, ka, laiciņu izspēlējušies pa dažādām ceturtās šķiras grupiņām, visi pieci jaunie cilvēki satikās un nonāca pie secinājuma, ka tieši šādā sastāvā viņi varētu gūt panākumus. Ģitāras spēlētu Slešs un Izijs, basģitāru Dafs, bungas sistu Stīvens, bet dziedātu Eksels. Tieši vokālists bija viens no jaunās grupas lielākajiem trumpjiem: Eksela balss bija tik spalga, ka Slešs, pirmoreiz dzirdot ne pārāk kvalitatīvu viņa demo ierakstu, nosprieda, ka tas ir kaut kāds ieraksta defekts, jo cilvēciska būtne tādas skaņas no sevis nevar izdabūt. Izrādījās, ka var gan.

Un vēl izrādījās, ka muzikālajā ziņā grupa, ko tika nolemts nodēvēt par «Guns N' Roses», ir izcili saderīga. Tolaik modē bija glemroka grupas, kas spēlēja diezgan garlaicīgu mūziku, uzsvaru liekot uz ārējo tēlu – apspīlētas bikses, kuplas frizūras un tā tālāk. Tipiskākais tādas grupas piemērs bija «Poison», kas pat bija piedāvājuši Slešam ģitārista vakanci. Slešs uz noklausīšanos ieradās gan, taču speciāli nospēlēja draņķīgi, lai, nedod die's, netiktu pieņemts – tik ļoti viņam riebās šis stils. Pārējie GN'R dalībnieki bija tieši tādās pašās domās un darīja visu, lai atšķirtos no glemroka grupām: spēlēja skaļu un provocējošu mūziku, ģērbās kā pagadās. Piemēram, Slešs savu nu jau 🕨 🕨

leģendāro skatuves tērpu nokomplektēja vienkārši: slaveno cilindru nospēra kādā veikalā, bet ādas bikses atrada miskastē. Ādas biksēm vēlāk, starp citu, atklājās vēl kāda priekšrocība: ja tās dzērumā piečurāja, to nevarēja pa gabalu redzēt.

Sex, drugs, rock n' roll

Diezgan ātri GN'R sarakstīja vairākus savus slavenākos gabalus — sākot no «Welcome to the Jungle» un beidzot ar «Paradise City». Grupa nelaida garām nevienu iespēju uzstāties un beigu beigās pievērsa ierakstu kompānijas «Geffen» uzmanību, kas viņiem piedāvāja līgumu par plates ierakstīšanu un katram septiņus tūkstošus dolāru avansā. Pēdējais nebija sevišķi gudri darīts, jo džeki, kas pirms tam bija dzīvojuši no rokas mutē, visu piķi nekavējoties notrieca skuķos, alkoholā un narkotikās. Trīs grupas dalībnieki — Slešs, Izijs un Stīvens — tobrīd jau bija atklājuši heroīna burvību un stabili sēdēja uz adatas.

Pamazām GN'R sāka ievērot ne tikai Losandželosas tuvākās apkaimes publika, bet arī citi rokmūziķi, un grupa saņēma piedāvājumus kā iesildītājiem atklāt jau zināmu zvaigžņu koncertus. Pirmais piegājiens gandrīz izgāzās: Slešam un Izijam bija beigušies narkotiku krājumi, bet bez tām abi nebija spējīgi uzkāpt uz skatuves. Vēl stundu pirms koncerta puiši nēsājās apkārt pa pilsētu, meklējot heroīnu, līdz pēdējā brīdī to atrada un ieradās stadionā burtiski desmit minūtes pirms savas uzstāšanās - nu jau pienācīgi uztankojušies. Vēlāk sekoja kopīgas turnejas ar tā laika topa grupām «The Cult», «Motley Crue» un «Aerosmith». Kopīgās «Motley Crue» un GN'R tūres aizraujošākais brīdis bija Sleša un «Motley Crue» basģitārista Nikija Siksa dzeršanas sacensības kādā bārā. Ar rezultātu 20:10 (runa ir par

Slešs savu nu jau leģendāro skatuves tērpu nokomplektēja vienkārši: slaveno cilindru nospēra kādā veikalā, bet ādas bikses atrada miskastē.

viskija šotiem) uzvarēja Slešs, kaut gan triumfs, kā viņš pats atzīst, sanāca samocīts: «Es biju tā piedzēries, ka, kā man vēlāk stāstīja, pievēmu visu bāru, bet centos to slēpt. Un es izdarīju to, ko man vienmēr ir paticis dzērumā darīt — izkauties ar puišiem, kas ir augumā lielāki par mani. Šajā gadījumā tas bija Nikijs. Tolaik viņš bija diezgan smags, tādēļ viegli nolika mani gar zemi un uzsēdās virsū. Nākamajā rītā es pamodos un konstatēju, ka nespēju vairs pagrozīt galvu, mani mocīja negantas sāpes. Kā izrādījās, es biju traumējis četrus kakla skriemeļus.»

Skandalozi beidzās viens no koncertiem, kuros GN'R iesildīja roka leģendu Elisu Kūperu. Kad grupai pienāca laiks kāpt uz skatuves, atklājās, ka vokālists pasākumu nav pagodinājis ar savu ierašanos. Pārējie grupas locekļi mēģināja izlīdzēties, organizējot improvizētu uzstāšanos, taču beidzās viss ar to, ka grupai ar kaunu nācās pamest skatuvi. Eksels uzradās tikai vakarā viesnīcā un uzvedās tā, it kā nekas nebūtu noticis. Citi grupas locekļi neuzvedās daudz labāk. Stīvens Adlers delīrija lēkmē sadomāja izkauties ar laternas stabu un salauza roku, tā atstājot grupu bez bundzinieka pāris dienas pirms Losandželosā ieplānotajiem koncertiem. Arī ar ieģipsētu roku Adlers nesēdēja dīkā – kopā ar jau pieminēto Nikiju Siksu

no «Motley Crue» viņš viesnīcas numuriņā sarīkoja nelielu pasēdēšanu ar heroīnu, kas beidzās ar to, ka pārdozējušo Nikiju ātrā palīdzība aizvizināja uz slimnīcu. Bet kopīgas izpriecas ar Sleša čomu Tedu Krjū, bijušo grupas «Jet Boy» basistu, beidzās ar to, ka Teds no pārdozēšanas nomira vārda tiešā nozīmē Slešam uz rokām.

Uzstāšanās dzērumā un narkotiku dullumā bija pilnīgi ierasta lieta. Slešs tā laika dzīvesveidu savā biogrāfijā apraksta tā: «Jau sen man kāds iemācīja, ka labākais līdzeklis pret paģirām ir vēl viena glāze. Tā kļuva par manu filozofiju; vienīgā problēma bija tā, ka tusiņi, kā likās, nekad nebeidzās, tas bija kā apburtais loks. Es katru rītu pamodos ar paģirām, tādēļ katru rītu sāku ar malku viskija, bet pēc tam dzēru līdz kārtējam vakara tusiņam. Ballītes kļuva izplūdušas, es dzēru caurām dienām un naktīm.»

Neatpalika arī kolēģi, un viens no viņiem dzeršanas dēļ popkultūrā ir iemūžināts neparastā veidā. Tas ir Dafs Makagans, kurš alu dzēra tādos daudzumos, ka Eksels koncertos viņu parasti stādīja publikai priekšā kā «Dafu, alus karali». Kādudien Dafam piezvanīja nepazīstami puiši no Holivudas ar priekšlikumu: «Zināt, mēs taisām animācijas filmu pieaugušajiem un gribējām jūsu vārdu izmantot multenē redzamajai alus šķirnei. Vai drīkst?» Dafs pie sevis gan bija padomājis, ka diez vai kāds skatīsies pieaugušiem domātu multeni, taču atļauju tomēr bija devis. Multeni sauca «Simpsoni», un Homēra Simpsona iecienītā alus šķirne «Duff» tajā ir redzama vēl šobaltdien...

Arī Makagana atmiņas par tiem jautrajiem laikiem ir līdzīgas kā Slešam – saraustītas un miglainas: «Es, piemēram, nemaz neatceros koncertu Čehoslovākijā. Mēs uzstājāmies vienā no skaistākajām Austrumeiropas pilsētām, taču es par to zinu tikai tādēļ, ka savā pasē atradu attiecīgu zīmogu. Katru dienu es pie savas gultas noliku vodkas pudeli, lai no rīta tā uzreiz būtu pa ķērienam. 1992. gadā es mēģināju atmest dzeršanu, taču noturējos vien pāris nedēļas. Man sāka izkrist mati un čurājot sāpēja nieres. No rokām un kājām lobījās āda, uz sejas un kakla uzmetās augoņi. Uz rokām zem cimdiem vajadzēja likt apsējus, lai es vispār varētu spēlēt basģitāru.»

Grupai sekoja arī grūpiju bari ar visām no tā izrietošajām sekām, seksa orģijas ieskaitot. Nesen britu FHM sniegtajā intervijā Slešs uz jautājumu, vai GN'R ziedu laikos tiešām, kā vēsta nostāsti, ir īrējis četrus viesnīcas numuriņus, katrā no kuriem gaidījusi pa meitenei, gatavai dāvāt orālā seksa priekus, atbild: «Daļa taisnības tur tiešām ir! Starp citu, mana sieva bija viena no šīm meitenēm.»

Abonē "Latvijas Pastā" | www.abonesana.lv | www.davanuserviss.lv | www.abone.lv | www.zurnaliinterneta.lv |

Tā kā uzdzīve aizņēma lielāko daļu grupas dalībnieku laika, nav brīnums, ka pirmā albuma ierakstīšana ievilkās krietni ilgāk, nekā sākumā bija domāts. Kāds no ierakstu kompānijas darbiniekiem, redzot GN'R dzīvesveidu, izteicās visai pravietiski: «Vajag ierakstīt visu, ko viņi dara — mēģinājumus, koncertus, saundčekus. Tas jādara tagad, jo šī grupa būs ļoti populāra, taču pastāvēs ļoti īsu brīdi. Kāds no viņiem noteikti dabūs galu no pārdozēšanas, pirms vēl ažiotāža paspēs norimt.» Galu neviens nedabūja (kaut gan tālu no tā nebija), taču ilgs mūžs GN'R «zelta sastāvam» tiešām nebija lemts.

Eksela performances

Pēc pāris gadu ilgām mocībām 1987. gadā grupas pirmā lielā plate «Appetite for Destruction» patiešām iznāca un īsā laikā padarīja «Guns N' Roses» par supergrupu. Sev par lielu pārsteigumu puiši atklāja, ka ir kļuvuši par miljonāriem, taču dzīvesveidu mainīt tādēļ netaisījās. Piemēram, Slešs, kaut gan viņa bankas kontā bija 15 miljoni dolāru, aprobežojās vien ar to, ka noīrēja vienistabas dzīvokli, lai būtu kur rīkot alkoholiskas un narkotiskas orģijas.

Vienīgais grupas dalībnieks, kurš nedūrās, nešņauca un nedzēra viskiju spaiņiem, bija Eksels. Kaut gan varbūt labāk būtu to darījis, jo pamazām vien kļuva arvien jocīgāks. Pārsvarā viņš turējās savrup no kolēģiem, priekšroku dodot draudzenes, vēlāk sievas, modeles Erīnas Everlijas kompānijai. Lai mīlas kaisle nezustu, Eksels Erīnu laiku

pa laikam iekaustīja, līdz beidzot draudzenei tas apnika un viņa izkārtoja dziedātājam vizīti pie psihiatra. Dakteris Ekselam izrakstīja tabletes, taču ilgstoša efekta tām nebija.

Eksela izgājieni kļuva arvien ekstravagantāki. Kopējā koncerttūrē ar «Iron Maiden» viņš sazin kādēļ iebruka personāla ēdamistabā un to izdemolēja. Grupas koncertos incidenti sekoja cits citam, jo «Guns N' Roses», lielā mērā pateicoties eksplozīvajai solista uzvedībai, spēja publiku uzkurināt tiktāl, ka tā kļuva nekontrolējama. Laiku pa laikam koncertos izcēlās nekārtības, un visbēdīgāk tās beidzās 1988. gada festivālā «Monsters of Rock», kur muzikantiem dziesmas «Paradise City» laikā izdevās publiku iekustināt tik ļoti, ka divi priekšējās rindās stāvošie skatītāji tika sabradāti līdz nāvei. Šīs uzstāšanās ieraksts, starp citu, ir izmantots «Paradise City» videoklipā.

Nākamais skaļais incidents norisinājās Sentlūisā, kur Eksels koncerta laikā sakaš-ķējās ar vietējo baikeru bandu. Viens no baikeriem, pielīdis labi tuvu skatuvei, sāka fīlmēt koncertu ar videokameru, kas Ekselam gaužām nepatika: vispirms viņš skaļi aicināja apsardzi izmest no arēnas džeku ar kameru, bet, kad apsargi nelikās dzirdam, pats ielēca pūlī, lai pārmācītu nekauņu. Tad apsardze beidzot iejaucās un atrāva dziedātāju no baikera. Eksels apvainojās, pateica visu, ko domā par apsargiem, trieca pret zemi mikrofonu un pameta skatuvi, bet viņam sekoja arī pārējā grupa. Nesagaidījusi koncerta turpinājumu, publika sāka demo-

lēt koncerthalli, turklāt darīja to tik aizrautīgi, ka policijai nācās lietot asaru gāzi un ugunsdzēsēju šļūteni, lai pūli izdzenātu. Finālā 60 cilvēki nonāca slimnīcā, 20 – aiz restēm, bet Ekselam izvirzīja apsūdzību masu nekārtību provocēšanā. Nav brīnums, ka nelabvēļi GN'R sāka saukt par pasaules bīstamāko rokgrupu.

Par pilnīgi normālu lietu Ekselam kļuva koncertu kavēšana, kas parasti arī neizraisīja publikas sajūsmu. Vienas vai divu stundu aizķeršanās kļuva drīzāk par normu, nekā par izņēmumu. Iemesli kavējumiem varēja būt visdažādākie – sākot no tā, ka Ekselam nebija vajadzīgā noskaņojuma, un beidzot ar to, ka viņam bija kas svarīgāks darāms. Kas? Piemēram, Stokholmā, dodoties no viesnīcas uz koncertu, dziedātājs pa ceļam iegriezās kazino, kur pusotru stundu spēlēja ruleti. Pēc tam pa ceļam piestāja pajūsmot par uguņošanu. Kad maestro beidzot tika līdz arēnai, pulkstenis rādīja jau pusnakti. Bet koncertam bija jāsākas deviņos vakarā, ja kas... Interesanti, ka tajā pašā Zviedrijā Eksels vēlreiz nepatikšanās iekūlās 15 gadus vēlāk, 2006. gadā, kad dzērumā kaut ko nesadalīja ar apsargu un iekoda viņam kājā. Šis joks Ekselam izmaksāja 6000 dolāru.

Oslo, kur grupa devās pēc Stokholmas, dziedātājs gāja vēl tālāk – vienkārši pazuda un neieradās uz koncertu. Kad pārējie viņu sāka meklēt, pēc kāda laika atklājās, ka puisis ir aizbraucis uz Parīzi un uzstāties netaisās. Dažas dienas vēlāk Manheimā Eksels gan ieradās uz koncertu, taču pēc

TOPGEAR LATVIJA SEPTEMBRA NUMURS JAU PĀRDOŠANĀ

PIEPRASI VISA LATVIJA!

WWW.TOPGEAR.LV www.abonesana.lv

GUŅI PĒC 20 GADIEM KO VINI DARA TAGAD

EKSELS ROUZS (W. AXL ROSE)

Atšķirībā no Sleša, Dafa un Izija, Eksels neko daudz pēdējos 20 gados nav sastrādājis un masu medijos biežāk parādījās ar skandāliem (piemēram, sakaujoties ar kādu paparaci), nekā ar mūziku. Cenšoties radīt perfektu albumu, Eksels nomuļļājās gandrīz 15 gadus un acîm redzami pieņēmās svarā, taču nekas ģeniāls tik un tā neiznāca. Laikam jau labu dziesmu radīšanai tomēr pietrūka veco cīņubiedru, vienam pašam Ekselam spēciņa izrādījās par maz. Laiku pa laikam Eksels rīko koncertturneias, taču arī tām ir tālu līdz kādreizējam GN'R spožumam. Līdz pilnīgam izlīgumam ar bijušajiem grupas biedriem laikam

vēl tālu, jo Eksels bija vienīgais no «guņu» «zelta sastāva», kas principiāli neieradās uz šogad notikušo ceremoniju, kurā «Guns N' Roses» tika uzņemti Rokenrola slavas zālē.

SLEŠS (SLASH)

Pēc GN'R «zelta sastāva» izjukšanas izveidoja pats savu brigādi «Slash's Snakepit», bet brīvajā laikā sadarbojās ar tādiem slaveniem mūziķiem kā Maikls Džeksons, Eliss Küpers, Lenijs Kravics un Lemijs Kikmisters. Kā ģitārists viņš vienmēr ir labi kotējies, viņa radīto ievadu dziesmai «Sweet Child o'Mine» žurnāla «Total Guitar» lasītāji atzinuši par visu laiku labāko ģitāras rifu. Pāris pēdējos gadus veltījis solokarjerai, ierakstot pāris nesliktus albumus un regulări koncertējot. Vēl arvien aizraujas ar reptiļiem un darbojas Losandželosas Zooloģijas asociācijas valdē. Nesen nodibinājis savu kinostudiju «Slasher Films», kas specializēsies šausmeņu uzņemšanā, bet pats Slešs rakstīs filmām mūziku.

pusstundas izdomāja, ka viņam viss apnicis – iešot prom. Tikai ar lielām pūlēm koncerta rīkotājiem izdevās dziedātāju pierunāt atgriezties uz skatuves.

Nelāgi beidzās arī koncerts Monreālā, kur GN'R uzstājās kopā ar «Metallica». Pirmie spēlēja «Metallica», taču muļķīgā kārtā grupas

līderis Džeimss Hetfīlds apsvilināja roku nelaikā sprāgušas pirotehnikas patronas eksplozijā un nevarēja turpināt uzstāšanos. Normālos apstākļos tā nebūtu liela problēma — nākamā grupa ātrāk sāk savu uzstāšanos, nospēlē kādu dziesmu vairāk, un faniem labs prāts. Taču diemžēl šī otrā grupa bija «Guns N'Roses», kuras solists pat uz savu uzstāšanos nekad nespēja ierasties laikā. Iznākumā niknie fani bija spiesti nīkt vairākas stundas, līdz beidzot superstārs Eksels stājās viņu acu priekšā. Pilnam komplektam Ekselam todien bija problēmas ar balss saitēm, publikai viņa sniegums nepatika, tādēļ noslēdzās viss pasākums ar grandiozu grautiņu stadiona apkaimē.

Štata psihologs un pārējie

Nevarētu teikt, ka Eksels nemēģinātu ar savām problēmām cīnīties. Viņš meklēja speciālistu palīdzību, un drīz vien grupas štats papildinājās ar psihoterapeitu, hiromantu un pat magnētisma lietu zinātāju. Pēdējās vārdam bija liels svars: pēc Eksela prasības pārējiem grupas dalībniekiem bija jāļauj viņai pārbaudīt savu auru, bet reiz speciāliste pat pierunāja grupu pārcelt koncertu, jo ap tā norises vietu neesot labs enerģētiskais lauks.

Atklātības brīžos Eksels mēģināja izskaidrot savu regulāro kavēšanos: «Vispār koncerti man nepatīk, labprātāk es strādāju studijā. Vienmēr pirms šova es cīnos ar nevēlēšanos uzstāties. Ja ir noskaņojums, tad viss kārtībā — aiziet! Taču vairākumā gadījumu es pārvēršos par psihu, ja kaut kas nav tā, kā vajag. Man ļoti žēl, un iespēju robežās es cenšos izskaidrot savu neieraša-

nos. Lielā mērā es vados pēc sava iekšējā pulksteņa un labāk uzstājos naktīs. Es vienmēr kavēju. Mana pēdējā vēlēšanās būtu, lai pēc

manas nāves zārku atvestu ar pusotras stundas nokavēšanos, bet tam uz sāniem būtu rakstīts: «Piedodiet, es nokavēju!»»

Grupas biedriem gan bija mazliet cits viedoklis, ko savos memuāros publiski paudis Slešs: «Eksels ir dramatiski individuāls tips. Viņš vienmēr runā vai dara to, ko domā, viņa galvā ir vesels teātris. Viņš ir spējīgs no mušas izpūst ziloni, tādēļ vienkārša saruna ar cilvēkiem nereti izvēršas par nopietnu konfliktu. Eksels ir ļoti intelektuāls, taču tajā pašā laikā viņš dzīvo savā pasaulē, kur cilvēcisko attiecību loģika nedarbojas. Viņš nekad nedomā par to, ka viņa rīcība var radīt citiem neērtības. Viņš pat nedomā kādam nodarīt pāri, vienkārši viņš tā dzīvo.»

Game over

Teikt, ka grupā valdīja neveselīgs klimats, nozīmētu nepateikt neko. Eksels dzīvoja pats savā pasaulē un ar kolēģiem sazinājās tikai caur grupas menedžmentu. Arī Izijs, redzot grupā valdošo bardaku, pamazām no čomiem attālinājās arvien vairāk. Trīs pārējie grupas dalībnieki turpināja nodoties alkoholiski narkotiskajai uzdzīvei, taču ne visiem bija pa spēkam to apvienot ar darbu — bundzinieks Stīvens Adlers nonarkojās tiktāl, ka vairs nespēja izturēt koncertu slodzi un beigu beigās tika no grupas izmests. «Stīvenam dzīvē bija tikai drugs, sex & rock n'roll. Tikai to dēļ viņš dzīvoja. Pēc tam bija drugs & rock n'roll. Bet beigās palika tikai drugs,» tā notikušo komentēja Slešs, kuru pašu par atturībnieku nekādi nevarēja saukt.

Nākamais grupu pameta Izijs, ar kura vienaldzīgo attieksmi pret koncertiem un dziesmu rakstīšanu nemierā bija Eksels.

Aizgājējiem tika piemeklēti aizstājēji, taču nosacītā stabilitāte nevilkās ilgi. 1994. gadā Dafs gandrīz nolika karoti aizkuņģa dziedzera iekaisuma dēļ. Dakteriem gan izdevās izglābt Makagana dzīvību, taču slēdziens bija nepārprotams: ja nebeigsi dzert, tad, izsakoties kinoklasiķu vārdiem, pēc mēneša tavās mājās spēlēs mūzika, bet tu to vairs nedzirdēsi. Dafs brīdinājumu ņēma vērā un savai alkoholiķa karjerai pielika punktu.

Sleša veselība izrādījās labāka, un viņš pudeli cilāt spēja vēl dažus gadus. Tomēr 2001. gadā arī viņš beidzot uzdeva – narkotiku nokausētā sirsniņa atteicās darboties, un mediķiem knapi izdevās ģitāristu dabūt pie dzīvības. Kopš tā laika mūziķa organismam nākas sadzīvot ar implantēto defibrilatoru, bet viņam pašam – atteikties no alkohola. Nu jau pāris gadu viņš vairs arī nesmēķē.

Taču tas viss būs vēlāk. 90. gadu vidū Slešam un Dafam kļuva arvien grūtāk atrast kopēju valodu ar citā realitātē mītošo Ekselu, tādēļ nav brīnums, ka Slešam tas 1996. gadā piegriezās un viņš īsi paziņoja: «Es aizeju!» Pusgadu vēlāk viņam sekoja Dafs.

Loģisks jautājums – kas notika ar «Guns N' Roses»? Grupa izjuka? Nē, jo izrādījās, ka pirms dažiem gadiem Ekselam, piedraudot pārējiem ar aiziešanu no grupas, bija izdevies panākt, ka «Guns N' Roses» preču zīme tiek reģistrēta uz viņa vārda. Slešs gan tā kā mēģināja tiesāties, taču nekas prātīgs no tā neiznāca, un Eksels palika vienīgais likumīgais «Guns N'Roses» dalībnieks un īpašnieks.

«Guns N' Roses» ēna

Plāni Ekselam bija lieli – radīt ģeniālu albumu. Lai tos īstenotu, viņš savāca jaunu sastāvu, kuram, ņemot vērā grupas līdera savdabīgo raksturu, piemita tendence laiku pa laikam mainīties. Eksels sāka ar to, ka izdomāja albumam nosaukumu – «Chinese Democracy». Darbs pie tā sākās 1994. gadā, taču gāja kā pa celmiem. Galvenokārt tādēļ, ka lielu daļu laika Eksels veltīja skandāliem, piemēram, televīzijas operatoru un draudzeņu iekaustīšanai, un savas nestabilās nervu sistēmas remontam. Sākot no 90. gadu beigām nepacietībā gaidošajai publikai laiku pa laikam tika solīts: «Pacietieties vēl mazliet, tūlīt, tūlīt albums būs gatavs! » Taču pagāja gads, otrs un trešais, taču veikalos plate ar nosaukumu «Chinese Democracy» tā arī neparādījās. No apgrozības pazuda vinila diski, pēc tam audiokasetes, uz beigām gāja CD ēra un arvien plašāku izplatību guva mp3 faili, taču solītā albuma kā nebija, tā nebija. Pamazām Eksels un viņa solījumi radīt lielisku plati kļuva par anekdoti, līdz 2008. gadā, tātad 14 gadus pēc lielā darba sākuma, ieraksts (kurā, starp citu, bija ieguldīti vairāk nekā 10 miljoni dolāru) bija gatavs! Šis bija gadījums, kad kalns bija radījis peli – klausīties Eksela garadarbu ar zināmu piespiešanos varēja, taču uz šedevru tas pilnīgi noteikti nevilka.

Vēl sliktāk bija tas, ka Eksels ar savu GN'R versiju mēģināja uzstāties koncertos. Reizēm viņa dziedāšanā patiešām var saklausīt kaut ko no vecā «Guns N' Roses» šarma, taču biežāki ir tie gadījumi, kad reiz tik unikālās balss īpašnieks mikrofonā jau pēc otrās dziesmas sāk nožēlojami sēkt. «Jēziņ, viņš taču izklausās kā Mikipele,» šādu komentāru pie kāda no «YouTube» atrodamajiem Eksela uzstāšanās ierakstiem atstājis kāds fans, un viņam ir pilnīga taisnība. Ja gribas izjust kaut ko no «Guns N' Roses» garšas, drīzāk ir vērts aiziet uz kādu Sleša koncertu — pēdējos pāris gadus viņš sadarbojas ar dziedātāju Mailzu Kenediju, un koncerti viņam iznāk tiešām labi.

No pārējiem oriģinālā sastāva dalībniekiem Eksels šķīrās ar naidu, taču laiks dusmām ir ļāvis noplakt. Pāris koncertos kopā ar Ekselu uz skatuves ir kāpis gan Dafs, gan Izijs. Tikai attiecībās ar Slešu vēl arvien valda karastāvoklis: kad Slešs bija sadomājis apmeklēt kādu no Eksela GN'R koncertiem, apsardze viņu, atsaucoties uz dziedātāja rīkojumu, atteicās ielaist. Kādā citā koncertā Eksels pavēlēja izmest no zāles puisi, kurš bija tērpies krekliņā ar uzrakstu «Slešs arī ir GN'R». Kas nozīmē vien to, ka oriģinālā «Guns N' Roses» sastāva sapulcēšanos uz vienas skatuves mums diez vai pārskatāmā nākotnē būs lemts redzēt. Un varbūt arī nevajag — divreiz vienā upē, kā runā, iekāpt nevarot. **FHM**

DAFS MAKAGANS (DUFF MCKAGAN)

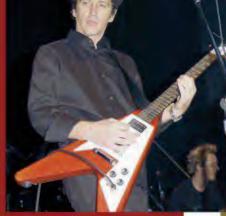
Atmetis dzeršanu, bijušais GN'R basists izrādījās visprātīgākais no kompānijas. Jau 90. gadu sākumā viņš par 50 000 dolāru iegādājās «Microsoft» un «Starbucks Cofee» akcijas, kas viņam vēlāk atnesa 15 miljonus. Kādu laiku pastudējis eko nomiku, Dafs atklāja sevī biznesmena un žurnālista talantu, rakstot vairākiem izdevumiem un dodot padomus citiem mūziķiem finanšu investīciju jomā, kā arī piestrādājot par sporta apskatnieku ESPN.com. Novārtā nav atstājis arī mūziku kādu laiku spēlējot Sleša pro-

jektā «Velvet Revolver», bet pēdējā laikā darbojas pats savā grupā «Loaded», kas pērn izdeva itin labu albumu.

IZIJS STREDLINS (IZZY STRADLIN)

Visklusākais vīrs no oriģinālā «Guns N' Roses» sastāva solokarjeru uzsāka pats pirmais jau gadu pēc grupas pameša nas viņš ar savu jauno projektu «Ju Ju Hounds» izdeva savu albumu, krietni piezemētāku un rāmāku nekā GN'R mūzika. Vēlāk Slešs un Dafs Iziju mēģināja pierunāt iesaistīties savā jaunajā grupā «Velvet Revolver», taču bijušais kolēģis pēc neilga pārdomu brīža tomēr atteicās. Pagājušo gadu laikā Stredlins ir izdevis vēl dažus soloalbumus, kas gan paliekošas pēdas rokmūzikā

nav atstājuši, un uzstājies vairākos koncertos kopā ar Eksela GN'R sastāvu.

STĪVENS ADLERS (STEVEN ADLER)

Vispašdestruktīvākajam no GN'R dalībniekiem dzīve pēc šķiršanās no grupas nav bijusi viegla. Vispirms viņš iesaistījās tiesu darbos, lai piedzītu no grupas daļu ienākumu - beigās nesenie kolēģi no Stīvena atpirkās ar 2.5 miljoniem dolāru un noteiktu procentu ienākumu par realizētajiem ierakstiem. Ticis pie naudas, Adlers turpināja šņaukt un durties uz nebēdu, līdz 1996. gadā iedzīvojās pamatīgās veselības problēmās. Pilnam komplektam viņš uz pāris mēnešiem iesēdās cie-

tumā par kaušanos un narko-

tiku lietošanu. Vairākas reizes bijušais GN'R bundzinieks ir mēģinājis ārstēties no narkotiku atkarības, vienreiz to darījis pat TV realitātes šova ietvaros. Pēdējos gados sācis dzīvot prātīgāk, nodibinājis grupu «Adler's Appetite», kas galvenokārt spēlē «guņu» vecos gabalus, un ar Sleša palīdzību ierakstījis arī pāris jaunus.

TEHNIKA AUTOTESTS

Zaļais sporta dīvāns

Videi draudzīgs, tomēr jaudīgs - FHM izmēğina jauno «Lexus GS450h»

Grozās priekša, grozās pakaļa

Ideja šķietami ir pareiza — liels, komfortabls sedans ar jaudīgu dzinēju un elektromotoru, kas nodrošina papildu jaudu, samazina degvielas patēriņu un ik pa laikam ļauj baudīt pilnīgu klusumu. Tomēr vecais GS hibrīds nespēja iekarot daudzu pircēju sirdis. Tāpēc «Lexus» nolēma

jauno modeli radīt krietni iespaidīgāku. Jau ar pirmajām reklāmām mums tika demonstrēts: šī ir jauna seja, šis ir jauns sākums! Un drosmīgs sākums — priekšējo bamperi, šķiet, veidojis pats Dārts Veiders. Ekspresīvi, bet piestāv. Tādā pašā stilā GS ir mainījies viscaur, gan iekšpusē, gan ārpusē. Pilnīgi jauns dizains, pilnīgi jauns izkārtojums salonā. Tas, kas dzīvo zem pārsega (un bagāžniekā) arī ir piedzīvojis pārmaiņas. 3,5 litru Atkinsona cikla V6 dzinējs, apvienots ar diviem elektromotoriem, kopā rada 343 zirgspēkus. Mazliet cietusi ir dinamika, toties arī patēriņš rezultātā ir mazāks.

Lexus GS 450h F Sport
Dzinējs: 3.51 V6 + Synergy
Drive
Jauda: 343 Zs
Paātrinājums: 5.9 s
Patēriņš: 8.3 1/100 km
(reālais)
CO₂: 149 g/km
Cena: 58 000 latu

«F-sport» versijā GS ticis arī pie mainīga stūres paātrinājuma un stūrējamiem aizmugures riteņiem. Lēni braucot, tie piestūrē pretējā virzienā, tā palielinot manevrētspēju, savukārt, dzenoties pa šoseju, aizmugure stūrē tajā pašā virzienā. Izklausās forši, bet praksē tam ir zināma ēnas puse — mazliet zaudējot modrību (piemēram, knibinoties infoizklaides sistēmas dzīlēs), auto ļoti viegli «aizpeld» no vēlamās trajektorijas. Šeit lieti noderētu

automātiskā joslu līniju atpazīšanas sistēma, taču šī opcija mums nav pieejama.

Straujā gaitā pretī radaram

GS iedarbināšana ir visai neceremoniāla — pēc *Start* pogas nospiešanas panelī vienkārši iedegas lampiņa *Ready.* Nekādas sportiskas rēkoņas un izpūtēju ducināšanas. Iekšdedzes motors pamostas jau tikai gaitā — tad, kad sasniegts lielāks ātrums vai gluži vienkārši vadītājam «paslīdējusī» kāja ar visu pedāli ieduras grīdā. Auto paātrinās vareni. Nevis nedabiski ātri (kaut gan 5,9 sekundes līdz simtam ir ļoti cienījami) vai agresīvi, bet

vareni. Motors rūc (salonā gan dzirdama vien patīkama šņākšana), fantastiski platās riepas iekožas asfaltā, un auto uzsāk strauju, taču ļoti vienmērīgu skrējienu pretī fotoradaram. Lai arī ieslēgts «Sport» režīms un ēverģēlības ar pedāļiem un pārnesumiem mijas ar lielu entuziasmu, auto neļauj aizmirst, ka primāri ir radīts komfortam. Pat vistrakākajos manevros (kurus gan kā pikta fizikas skolotāja strauji ierobežo stabilitātes sistēma) auto saglabā eleganci un majestātiskumu. Tas ir

patīkami, tiesa, uzreiz ir skaidrs, ka šis auto nu nekādi neapdraud vāciešu M modeļus. Viens elements gan mazliet izkrīt no kopējās sinerģijas - pārnesumu kārba. Kā jau hibrīdiem ierasts, šeit par jaudas pārnesi atbild variators ar sešiem «virtuāliem» pārnesumiem. Ja lielākoties gaitā kārba par sevi neatgādina, tad, sportiski minot, būs grūti nepamanīt pārslēgšanās aiztures. Salīdzinot ar tām pauzēm, ko izjutām pirms gadiem desmit, šeit kikdauna (pārslēgšanās uz zemāku pārnesumu) aizture ir niecīga, tomēr jūtama. Strauji «ieminot grīdā», jārēķinās ar mirkli datora pārdomām, pirms saņemam jaudas belzienu.

Informācija un izklaide

Mazāk lepni aprīkoti GS publiku izklaidē ar astoņu collu ekrānu, taču šis top modelis priecē ar veselām 12 collām šķidro kristālu. Infoizklaides sistēma ir augusi savās spējās, taču kopējais interfeiss ir labi pazīstams un joprojām viegli saprotams. Tā kā ekrāns iebūvēts dziļi panelī, ar pirkstiem aiztikt to nav jēgas. Visa vadība notiek ar bīdāmu kursorsviru, ko «Lexus» izmanto jau vairākus gadus. Diemžēl zudusi ir Enter poga zem īkšķa, un tagad funkcijas apstiprināšanai jānospiež pats džoistiks. Tas ir krietni neērtāk. Protams, neiztrūkstoša šādam auto ir iespē-

ja pieslēgt viedtālruni ar «Bluetooth» vai USB palīdzību. Audio straumēšana darbojas ar minimālu aizturi, turklāt sistēma saprot un parāda attiecīgā avota (dziesmas, interneta radio utt.) informāciju ekrānā. Viena lieta gan būs visai piņķerīga tiešā nozīmē - barošanas un USB rozetes atrodas mantu glabātuvē viduskonsolē, tāpēc tiem, kas mēdz pie loga stiprināt savus tālruņus ar mūžam ieslēgto par fotoradariem brīdinošo «Waze» aplikāciju, jārēķinās ar vadu, kas stiepsies pāri visam elegantajam panelim.

Jaunais GS ir padevies varens. Nē, ne lielisks - vēl ir, kur tiekties, bet auto ir varens visās savās izpausmēs. Gaitā, komfortā, tēlā. Šobrīd vairāk nekā jebkad vācu luksusa cienītāji būs spiesti pakasīt pakausi un aiziet aptaustīt dzīvē to ambiciozo japāni. Sliktākajā gadījumā - līdz BMW salonam būs vien pāris soļi. FHM

Patika:

- jaunais interjers ir daudz pieaugušāks un elegantāks nekā priekšgājējam
 bezkompromisu komforts salonā

- par bremzēšanu
- 🛨 degvielas patēriņš, apdomīgi braucot

Nepatika

- 🔵 pārnesumu kārbas (variatora) aizture pie strauja paātrinājuma
- salīdzinoši mazs bagāžnieks (kurā paslēpti lielie akumulatori)
- vietām nesaprotama infoizklaides sistēmas vadība

DUBLU VANNAS

Vidusmēra latvietis nepaguris lād valdību par dzimtenes ceļu slikto stāvokli. Taču ir arī ļaudis, kuriem ceļi nav svarīgi — jo lielākas bedres un biezāki dubļi, jo labāk. Tie ir bezceļa sacensību braucēji, kuri augusta vidū pulcējās Alūksnes pusē, lai piedalītos mačos «Stiga Trophy 2012». Dubļu trasē bija vairāk nekā pietiekami, tādēļ sacensības, ko, starp citu, atbalstīja arī FHM, droši var saukt par veiksmīgām.

F1 TUVPLĀNĀ

Motoru rūkoņa, uzvaras garša un nodilušas riepas

Diviem sporta fotogrāfiem no Latvijas šogad bija iespēja pabūt tur, kur vēlētos nokļūt daudzi – viņi viesojās F1 sacensību aizkulisēs. Šādu iespēju Renāram Korim un Rihardam Streiķim piedāvāja «Domenikss», «Daimler Mercedes-Benz» ģenerālpārstāvis Latvijā sadarbībā ar F1 komandu «Mercedes-Benz AMG Petronas». Atbraukuši no sacīkstēm Spānijā, abi fotogrāfi padalījās ar fotogrāfijām un iespaidiem arī ar žurnālu FHM. Lai gan sacensību laikā nokļūt līdz boksiem puiši nevarēja, par F1 neredzamo pusi viņi uzzināja gana daudz.

Daudzkārtējais F1 čempions Mihaels Šūmahers, kurš nu jau kādu laiku aizmirsis, kāda ir uzvaras šampanieša garša, sniedz kārtējās intervijas pirms sacīkstēm.

Pirms svētdienas sacensībām piloti tiek izvizināti pa trasi, lai sasveicinātos ar sanākušajiem skatītājiem. Kamēr viņus vizina pa trasi, žurnālistiem dots laiks intervēt.

ANDROID APLIKĀCUU TOP3

FLIPBOARD

Šī ir aplikācija, kas pilnībā mainīs tavus interneta satura pārlūkošanas ieradumus. Tā ne tikai apvieno visu tev interesējošo vienkopus, bet arī sakārto to mak-simāli ērtai pārlūkošanai. Pievieno «Flip-board» savu «Google Reader» kontu vai sociālos tīklus un iegūsti savu personalizēto elektronisko žurnālu. Turklāt viena

pirksta spiediena attālumā vienmēr ir iespēja redzētajā dalīties ar draugiem vai saglabāt skatīšanai vēlāk.

SAMSUNG CARES

Varbūt tev ir «Samsung» telefons vai planšetdators, bet varbūt veļasmašīna vai televizors. Lai kāda ierīce tā būtu, šajā aplikācijā atradīsi atbildes uz jautājumiem par visām «Samsung» ražotajām elektroierīcēm. Aplikācija darbojas arī citu ražotāju «Android» telefonos.

FIREFOX

«Mozilla Firefox» interneta pārlūku datorā zina un izmanto ļoti daudzi. Un tam ir arī sava «Android» versija, ar kuru interneta pārlūkošana notiek gluži kā datorā. Pateicoties sinhronizācijai, dubulti ieguvēji būs tie, kas lieto abus. Pievieno grāmatzīmi datorā, tā parādās telefonā, saglabā paroli datorā, tā ir arī telefonā utt.

IOS APLIKACUU TOP

GOOGLE CHROME

Protams, tavā «iPad» vai «iPhone» jau ir «Apple» līdzidotais «Safari» pārlūks, taču vien-mēr ir labi, ja parādās nopietnas alternatīvas - un nu «Goog-

le» nākusi klajā ar «Chrome» pārlūka versiju iOS ierīcēm. Labāks vai sliktāks - tas ir gaumes un pieraduma jautājums, taču izmēģināt iesakām noteikti. Kā jau pārlūkprogrammai pienākas, tā ir bezmaksas.

GOOGLE DRIVE

Ja sākām ar «Google», ar «Google» arī turpināsim: pašu drošības un «Apple» biznesa apsvērumu dēļ mums nākas izmantot «iCloud», «DropBox»,

WiFi ārējos diskus un citas iespējas «palielināt» ierīces atmiņu. «Google» piedāvā arī savu versiju - «Google Drive». Noderēs gan failu apmaiņai ar citiem lietotājiem, gan paša «Google Docs» un citu dokumentu gla-bāšai mākonī. Bez maksas pieejami 5 GB.

ALCHEMY

Ja tevi interesē alķīmija, tad to (pilnīgi nezinātniskā līmenī) varēsi praktizēt spēlē «Alchemy» savienojot četrus pamatelementus (ūdens, uguns, gaiss un

zeme) un no to dažādām kombinācijām iegūtas atvasinātas vielas un lietas, var mēğināt iegūt dažādus brī-numus. Ja tev izdosies atklāt 380 elementus, apsvei-cu – esi izgājis šo spēli. Spēlei ir bezmaksas versija ar reklāmas baneriem, kā arī iespējas par lētu naudu tikt no tiem vaļā.

KNIPSE UN Pikselis pie KLAUSIES pikseļa, ne adatas dūriena —

rudens jaunumi fotogrāfijā un ne tikai

CANON KAMERA

Ja no fotokameras vēlamies izspiest kaut ko vairāk nekā no parastā «ziepju trauka», tad «Canon EOS M» varētu būt labs risinājums. Izmēri un cena nav tik lieli kā spogulkamerām, taču objektīvus iespējams mainīt un bildes saknipsēt pietiekami labā kvalitātē.

Kamerai ir loti ātrs autofokuss un iespēja izmantot mākslinieciskus efektus.

Cena: Ls 695 www.canon-europe.com

NIKON KAMERA

Arī «Nikon» laiž klajā jaunu «Nikon 1» sērijas kameru - tai piešķirts indekss J2. Kompakts korpuss, maināmi objektīvi, zibenīgs autofokuss - tie ir galvenie rādītāji. Interesanta ir automātiskā kadru atlases funkcija: ja ātrā tempā esi uzņēmis 20 gandrīz identiskus kadrus (piemēram, kā draudzene attaisa krūšturi), gudrais aparāts atlasīs piecus

kvalitatīvākos no tiem, vadoties pēc tehniskajiem rādītājiem. Pašam nebūs jārokas pa bilžu kaudzi, mēģinot saprast, kura tad ir labākā.

Cena: vēl nav izsludināta www.nikon.lv

HARMAN/KARDON AUSTINAS

Līdz šim «Harman/Kardon» bija pazīstama kā kompānija, kas ražo augsta līmeņa audioaparatūru, taču austinu tās sortimentā nebija. Nu šis

Cena: ap Ls 200

«micro SD» karti, gan datoru vai tālruni. Pavisam jauki, ka darbināt projektoru var ne tikai no elektrības tīkla, bet arī ar baterijām.

Cena: ap Ls 300 www.optoma.com

KINO BEZ VADIEM

Ja nav vēlēšanās staipīties ar vadiem, bet telpisku skaņu mājas kinozālē tomēr gribas, risinājums varētu būt šī te «Sony» audiosistēma HT-CT260. Garenās formas skaļrunis jebkurā telpas vietā sagādās 3D skaņas efektus, plus vēl itin labi atskaņos arī mūziku, turklāt iztiekot

GEITSA PLANŠETE

Beidzot publikai savu planšetdatora versiju, sauktu par «Surface», demonstrējusi arī kompānija «Microsoft». Lai arī oficiālās prezentācijas laikā verķis pāris reizes nepiedienīgi uzkārās, tomēr ir pamats domāt, ka sērijveida produkts būs visnotaļ interesants. Izmēru ziņā «Surface» ir ļoti līdzīgs «iPad», taču darbina to «Windows 8» programmatūra. Dizaina ziņā lielākā ārējā atšķirība ir tā, ka

Mobilā ēra apdrošināšanā!

Sekojot līdzi moderno tehnoloģiju attīstībai un patērētāju ieradumiem, esam radījuši mobilo lietojumprogrammu BTA klientu atbalstam.

BTA mobilā lietojumprogramma ir palīgs Tavās ikdienas gaitās

- piedāvā rīcības plānu negadījuma brīdim,
- > pasargā Tevi ceļā, lai kur Tu būtu,
- sniedz iespēju ar telefonu nofotogrāfēt negadījuma bojājumus un nosūtīt tos BTA,
- ļauj iegādāties apdrošināšanu no jebkuras vietas un jebkurā laikā,
- sniedz atbildes uz visdažādākajiem jautājumiem par apdrošināšanu.

Izbaudi brīvību, ko sniedz mobilitāte un drošības izjūta, ka viss vajadzīgais ir Tavā kabatā!

Uzzini vairāk: 26 12 12 12, www.bta.lv vai BTA klientu apkalpošanas centros

Lejuplādē aplikāciju savā viedtālrunī

DŽINSU PARĀDE

Kopš džinsi 19. gadsimta beigās tika radīti kā darba apģērbs, no modes tie nav izgājuši. Jebkurā gadalaikā ikdienas garderobe bez džinsiem nav iedomājama. FHM piedāvā izvēlēties šoruden aktuālākos džinsu modelus - klasiskos tumši zilos, balinātus un plēstus ar dažādiem efektiem vai košās krāsās.

MODERNĀ KLASIKA

Aktuālā ikdienas casua/stila versija - tumši zili klasiski džinsi salikumā ar žaketi, ko pēc vēlēšanās var papildināt ar sportiskākiem vai klasiskākiem akcentiem. Sezonas jaunums – džinsus valkā mazliet saīsinātā garumā, uzlocītus līdz potītēm salikumā ar klasiskā stila kurpēm ar masīvu zoli.

Tommy Hilfiger, TC Spice, Ls 83

SPECEFEKTI

80. gadu hīts modē bija vārītie, balinātie un plēstie džinsi, bet 90. gadu beigās - speciāli novecināts džinsu audums. Šajā sezonā aktuālas abas versijas vintage stilā, ko papildina ar retro stila žaketi vai adītu jaku un zamšādas zābakiem. Jaunums retro cienītājiem - speciāli padiluši džinsi no velveta auduma.

Chipo&Baxx, TC Azur, Ls 59

Chipo&Baxx, TC Azur, Ls 59

H&M, TC Galerija Centrs, Ls 29,95

New Yorker, Ls 17,45

KOŠAS KRĀSAS

Zilie džinsi apnikuši? Atsvaidzini rudens garderobi ar spilgtākām krāsām, jo šajā sezonā džinsu modē dominē dzeltenie, oranžie, sarkanie, bordo un violetie toni. Lieliska izvēle pie sportiskā vai brīvdienu stila salikumā ar stepētām vestēm, jakām, adījumiem un smagnējiem zābakiem.

New Yorker

New Yorker, Ls 34,95

Chipo&Baxx, TC Azur, Ls 40

JAUNS ZĪMOLS LATVIJĀ

H&M veikals TC «Galerija Centrs»

Globālais zviedru modes uznēmums «Hennes&Mauritz» beidzot ierodas arī Latvijā un 15. septembrī durvis vērs pirmais šī tīkla H&M veikals Vecrīgā, tirdzniecības centrā «Galerija Centrs». Slavenā zīmola koncepcija - piedāvāt modi un kvalitāti par viszemāko cenu. Ap 2000 kvadrātmetru lielais veikals aizņems trīs stāvus un tajā būs pieejami jaunākie moderna dizaina vīriešu, sieviešu un bērnu apģērbi. Vīriešu modē atkal atgriežas meistarīgas šūšanas tradīcijas, tādēl par daudzfunkcionālu vīriešu garderobes elementu H&M šā gada rudens un ziemas kolekcijā ir kļuvis uzvalks. Dominē 60. gadu stilam raksturīgais augumam piegulošais siluets ar šauriem žaketes atlokiem un nedaudz saīsināta garuma biksēm. Svarīga vieta rudens garderobē ir klasiskiem pusmēteļiem, kardiganiem, bleizeriem, svīteriem ar augsto apkakli, velveta biksēm un aksesuāriem - smagnējiem ādas zābakiem, lielām celasomām, tvīda kaklasaitēm un tauriņiem, bikšturiem un retro stila briļļu rāmjiem.

Modes zīmols dibināts Zviedrijā 1947. gadā un pašlaik 44 pasaules valstīs H&M grupai ir ap 2600 veikalu. Drīz pēc pirmā veikala atvēršanas «Galerijā Centrs» zviedru kompānija paplašinās savu darbību Latvijā un jau šogad atvērs arī otru H&M veikalu tirdzniecības parkā Alfa.

Informācija: TC «Galerija Centrs», www.hm.com

SKANDINĀVU STILĀ

ECCO rudens apavu kolekcija

Strauji tuvojoties rudenim, apavu ražotāji ECCO radījuši iedvesmojoši skandināvisku kolekciju, kuras viens no vadmotīviem ir atturīgais *less is more*— minimālisma pamatprincips. Īpaši ērtajām rudens kurpēm un zābakiem ar raksturīgo *vintage* jeb tīšām nobružātas ādas efektu aktuāla lauku komforta

un pilsētnieciska dzīv rudens-ziemas k klasiskām un līnijām un apar

un pilsētnieciska dzīvesstila apvienojums. Jaunajā rudens-ziemas kolekcijā neiztikt arī bez klasiskām un jau sen iecienītajām apavu līnijām un toņiem, kā arī sportiska stila apaviem, kas piemēroti aktīvai atpūtai.

Cenas: no Ls 69,99 līdz Ls 159,99.

Informācija:

ECCO veikali Rīgā, www.ecco.com

SMARŽO KĀ BONDS. DŽEIMSS BONDS

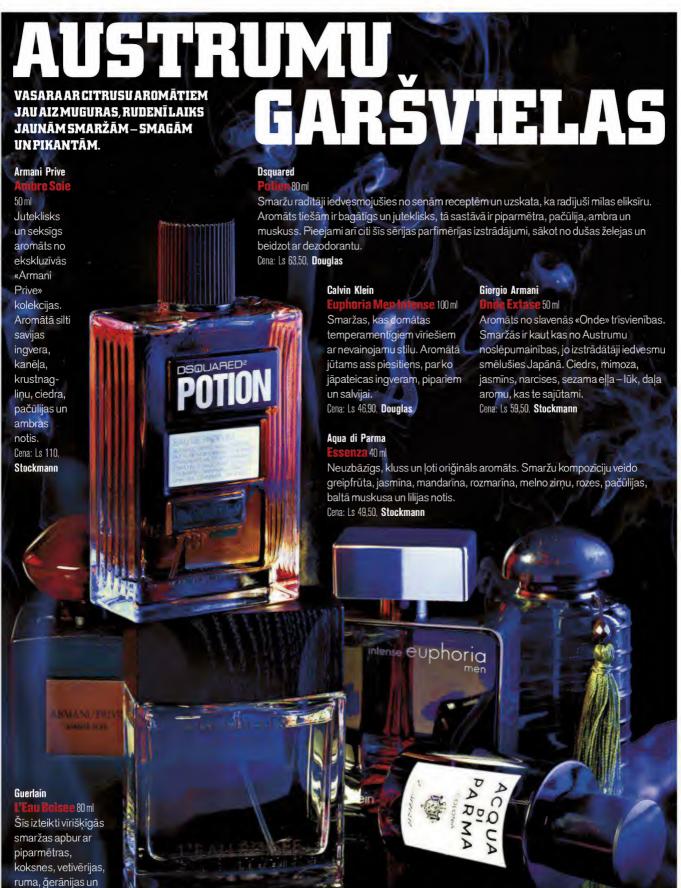
Ağenta 007 smaržu aromāts

Pagājuši 50 gadi, kopš Jans Flemings sarakstīja leģendāro bestselleru par britu slepeno aģentu Džeimsu Bondu, kas tika ekranizēts pirmajā kino filmā «Doktors «Nē»» 1962. gadā. Šim notikumam par godu parfimēri radījuši kolekcijas vērtu smaržu aromātu īstiem vīriešiem «James Bond 007». Kāds būs jaunais Bonda aromāts — tas pagaidām ir noslēpums, bet skaidrs, ka neiztikt bez martini, vodkas, šaujampulvera un asins notīm. Ekskluzīvais aromāts Bonda faniem visā pasaulē būs pieejams vienlaicīgi ar bondiānas 23. filmas «Operācija «Skyfall»» pirmizrādi — kinoteātros Latvijā tā būs skatāma no novembra.

Informācija: www.007.com

FOTO: NO REKLĀMAS MATERIĀLIEN

muskusa aromu. Cena: Ls 50,50, **Kristiana**

lekuğošanu vecmeitu kategorijā Baiba

EROTISKĀ MASĀZA

atzīmē ar erotiskās masāžas seansu aizvilina līdz kādam mīlīgam masāžas saloniņam, kur nodod mani administratores gādīgajās rokās.

Tikai tajā brīdī es saprotu, kas mani sagaida. Ou, patīkams pārsteigums! Un jāatzīst, ka arī iepriekš nebaudīts.

«Jūs tikai nesatraucieties,» administratore pārlaipnā un nedaudz nervozā balstiņā man saka. Izskatās, ka viņu pašu satrauc mūžīgā satraukto «pirmās reizes» klientu mierināšana. Saku viņai, lai pati beidz satraukties un mani mierināt, jo ar mani jau nu pilnīgi noteikti viss būs vislabākajā kārtībā. Tieku ievesta kādā telpā, kuras stūrī ir tāda kā gulta/liels matracis, kam blakus uz sienas ir spoguli.

«Noğērbieties pavisam kaila, nogulieties uz vēdera un gaidiet!» saka administratore un aizver aiz sevis durvis.

Mani pārņem tā patīkamā sajūta, kad nezini, kas notiks. Ka tā būs erotiskā masāža, ir skaidrs, bet kā tā dzīvē izpaužas? Nekad iepriekš to neesmu baudījusi, tādēļ ir patīkama «so excited» sajūtiņa. Nav ne jausmas, kā un ko tieši viņš masēs, cik tālu ies... un kā tā galu galā beigsies.

Telpā ir diezgan patumšs, skan nomierinoša un patīkama mūzika. Izğērbjos, noguļos gultā uz vēdera, kā man tika piekodināts, un gaidu. Paskatos spogulī uz sava kailā auguma izliekumiem un nopriecājos, ka varēšu vērot viņa kustības un sava ķermeņa reakciju. Bet varbūt tā būs viņa? Jā, kāpēc gan esmu iedomājusies, ka mani masēs vīrietis? Pēc nelielas apspriešanās ar labāko padomdevēju (sevi), nonāku pie secinājuma, ka man nebūtu nekādu iebildumu pret jebkuru dzimumu, kā arī abiem dzimumiem kopā. Pēc mirkļa telpā ienāk baltos bokseršortos ģērbies vīrietis. Spogulī skatos uz viņa atspulgu un secinu, ka vīrietis ir pievilcīgs un man nav iebildumu pret to, ka viņš man tūlīt pieskarsies un aplaimos ar brīnišķīgu un atslābinošu pasākumu.

Viņš notupstas uz ceļiem, ielej rokās masāžas eļļu un ķeras klāt. Vinš sāk ar kāju ikriem un pēc tam masē ciskas. Jau pirmajā mirklī jūtos gana atslābusi, jo pieskārieni ir maigi un patīkami. Dievinu to sajūtu, ka nezinu, kas tieši būs tālāk, bet pilnīgi noteikti zinu, ka būs labi. Vietā, kur beidzas ciskas

īpaši baudāmi – viņš ar pašiem pirkstu galiniem pieskaras manām kaunuma lūpām. Tas ir it kā nejauši, it kā starp citu, bet tik sasodīti patīkami. Tieši tāpat ir tad, kad viņš masē muguru. Viņa slīdošās kustības ir tik slīdošas, ka aizslīd līdz krūtīm un arī tām tiek «nejaušie» pieskārieni. Arrrr... grūti aprakstīt savas sajūtas, bet tās ir loti, ļoti patīkamas un baudāmas. Tā kā man nav ar ko salīdzināt, nospriežu, ka puisis savu darbu dara loti labi. Ir tik patīkami! Skatos spogulī un vēroju. Viņš pārkārtojas tā, ka mana kāja ir starp viņa ceļiem. Masējot muguru un dibenu, viņa loceklis nejauši (nejauši?) pieskaras manai kājai. Un te man sākas lielākā intriga nez, vai viņam stāv? Vai viņš pats arī ir uzbudinājies? Viņš rada iespaidu, ka bauda pasākumu tikpat ļoti kā es. Cepumiņš viņam par to.

Turpinu priecāties par sajūtu, ka nezinu, cik daudz viņš atļausies un kā tas viss beigsies (lasi - vai es beigšu). Viņš ar celi stingri «iebrauc» man starp kājām - un pie katras viņa kustības baudu patīkamas sajūtas.

Vēroju viņa kustības un priecājos par sajūtām, ko viņš man sniedz. Nodomāju, ka būtu sasodīti patīkami, ja mans vīrietis (nu tas, kas man drīz būs) tā mācētu... un tad viņš, protams, varētu atļauties ko vairāk nekā baltajās apakšbiksēs

avā dzimšanas dienā nolēmu svinēt vecmeitu ballīti. Nevis tāpēc, ka precos, bet gan tāpēc, ka vecmeita, jo esmu sasniegusi tādu vecumu, kas bērnībā šķita kā robežlīnija, kas šķir sievieti starp vēl neprecētu un jau vecmeitu. Man gan šķiet, ka šim vārdam ir tāda nelāga noskaņa, un uz sevi man labāk patiktu attiecināt apzīmējumu «vienkārši brīva sieviete», bet, lai kā tur būtu vai nebūtu, patiesībā jebkurš iemesls ir gana labs svinībām.

Man jums droši vien priekšā nebūs jāsaka, ka šādi pasākumi ietver visdažādākās atrakcijas, bet ne par to šoreiz stāsts. Stāstīšu tikai par vienu no visām atrakcijām - erotisko masāžu. Manas mīļās «vecmeitas» mani

094 FHM 09/12

tērptais Apollons, piemēram, skūpstus. Jā, secinu, ka man traki prasās, lai tieši šajā brīdī man tiktu skūpstīta mugura. Viņš tiešām ļoti labi dara savu darbu. Ir iemācījies pat lasīt domas, lai izdabātu klientēm. Pēc mirkļa viņš jau ir pieliecies klāt... nu man vairs nav jautājumu par to, vai arī viņš ir uzbudinājies. Jūtu viņa cieto locekli piespiežamies savai kājai. Viņš pieliecas man tuvu klāt un ar lūpu galiem pieskaras mugurai. It kā imitē skūpstīšanu, it kā pūš virsū siltu elpu. Nevaru saprast, ko tieši viņš dara, bet tas nav svarīgi, jo jebkurā gadījumā ir traki labi. Iepriekš minētās darbības sākas no dibena rajona un virzās uz augšu, līdz nonāk pie kakla. Jūtu viņa smaržas un nodomāju - nez, vai ir veikts kāds pētījums par smaržām, kuras sievietēm visvairāk patīk un kuras uzbudinoši kairina nāsi? Šīs mani ļooooti uzrunā. Nu man sāk likties, ka pie mana kakla un auss vairs nav tikai lūpu galiņi un siltā elpa, bet skūpsti. Nez vai tā tas «standartā» ir paredzēts? Viņš šķiet pamatīgi uzvilcies un vienā brīdī dzirdu, ka vinš noelšas vai baudā nopūšas, vai nezinu-kā-lai-to-citādāk-nosauc. Viņš iečukst ausī, lai pagriežos otrādi... un nu sākas jautrākā daļa. Arrrrr... tikai tagad pamanu, ka griestos arī ir spogulis. Tas ir kaut kas ğeniāls. Viņš atkal masē kājas, pēc tam vēderu un krūtis. Vēroju savu pārlaimīgo sejas izteiksmi un vīrieti, kas, pārliecies pār mani, nu jau viegli koda manus krūšu galiņus. Pēc tam ar visu savu torsu piespiežas man klāt un līgani kustas. Tikai nepārprotiet - bokseršorti joprojām ir turpat, kur tie bija, kad viņš ienā-

Viņš sāk glāstīt manu klitoru; jūtu, kā spiediens sakāpi galvā, sāku stiprāk elsot un izbaudu arī pārējās orgasma tuvošanās pazīmes. Visu laiku ir tā sajūta, ka tūlīt, tūlīt būs, bet kaut kā neatnāk, toties atnāk zīme, ka prieki beigušies (lampiņas gaisma pāris reizes noraustās).

Viņš klusām iečukst man ausī, ka mūsu laiks ir beidzies, un pamet telpu, laujot man pašai pabeigt iesākto. FHM

Sieviešu domāšana reizēm ir ļoti grūti saprotama padarīšana. Vismaz, ja uz to raugāmies no vīrieša viedokļa. Uzskatāms

GALVA?

piemērs ir sieviešu interneta forumi, kuros reizēm var pamanīt pārsteidzošus jautājumus. Redzot meiteņu mokas, FHM nolēma sniegt palīdzīgu roku, un turpmāk šajā slejā uz visdīvainākajiem dāmu jautājumiem atbildēs abu dzimumu psiholoģijas un fizioloğijas speciālists, kurš blogeru aprindās pazīstams ar vārdu Alekss Dinamo.

Jautājums: Kā jūs «diagnosticējat» problēmas attiecībās? Problēma tāda, ka jūtu - kaut kas nav kārtībā ar mūsu no malas ideālajām attiecībām, bet es tiešām nespēju nonākt pie slēdziena, kas tieši. Vai ir kāds psiholoğiskais triks, ko izspēlēt uz sevi, lai beidzot apjēgtu, kas man attiecībās rada diskomfortu?

Atbilde: Vai viņš izģērbjas kails, ieliek sev mute gumijas bumbinu un pieprasa, lai tu apmet viņam ap kaklu ķēdi un izved viņu pastaigāties pa tuvāko parku? Vai viņš mēdz sevi žņaugt ar tavām zeķubiksēm, vienlaikus skatoties japāņu pornogrāfiju (kas, tici man, ir vienkārši nepareiza...)? Bet varbūt viņš vēlas tevi atrādīt saviem vecākiem?!?!? Principā, ja jūsu attiecībās nav kāda no šīm problēmām, problēmu patiesībā nav. Kā teica poēts, reperis un uzņēmējs Jay-Zkādā no saviem daildarbiem: «If you're having girl problems, I feel bad for you son – I got 99 problems, but a bi**h ain't one.» Tikai šajā gadījumā aizvieto «girl, son un bi**h» ar «boy, girl un di*k». Ja tik un tā nejūties atvieglota, vislabākais un efektīvākais paņēmiens, kā dabūt šīs problēmas ārā no galvas, ir ņemt talkā armatūras stieni. Vecs triks, bet neliek vilties.

Jautājums: Īsi un konkrēti - kādas lomas varētu ieteikt un kādus atribūtus konkrētajām lomām?

Atbilde: Es pielauju, ka runa ir par lomu spēlēm gultā, nevis teātrī. Te nu es ieteiktu puisim kaut kur sadabūt degunradža

kostīmu, tādā veidā jūs tiešām uzkurinātu savu seksuālo dzīvi ar kaut ko svaigu un nebijušu. Vēl tu varētu sağërbties kā geju kovbojs, un jūs varētu atveidot kādu «Kuprainā pat pasaukt kompānijā kādu draugu un sağērbt viņu par zirgu. Vēl viens Sniegbaltīte un

sameklēt uz ielas septinus maza auguma bezpajumtniekus - manuprāt, tas būtu loti oriğināli un neviens vēl to nav mēğinājis (nu, ja patiešām ir, tad pasaulei ir nopietnas problēmas...). Vēl, protams, tu vari būt Vēja māte un viņš – Sprīdītis, bet tikai «stabulītes pūšana» notiktu nedaudz citādi. Bet vislabāk patīkat, jo, ja rodas vēlme pēc lomu spēlēm jeb vēlēšanās kļūt par ko citu, tad nav jābūt ekspertam, lai pateiktu, ka attiecībās kaut kas nav kārtībā.

Jautājums: Man te palūdza sastādīt trako vietu topu, kur es gribētu seksu. Pie kino un pļavas zem zāles mana iztēle apstājās. Padalieties, ja nav noslēpums, kur ir bijis jūsu trakākais

Atbilde: Kur radošums? Kur kreativitāte? ir tik daudz! Plītī, pie griestiem, Vanšu tilta smailē (ak, nē, tur laikam tagad viss apvīts ar dzeloņstieplēm), lielajā hadronu paātrinātājā Šveice, Ķeguma HES dambī, Rīgas zoodārza tropu mājā pret kādu kirzaku stiklu, VADC, nododot asinis, Siguldas gaisa tramvajā, parastajā tramvajā utt. Jums jāpaceļ tā latiņa augstāk, saproti? Ļauj vaļu fantāzijai!

Jautājums: Sveiki, ko jūs darītu, ja jūs savu bijušo vēl mīlat, bet jums ir cits, un bijušais lūdz otru iespēju, ir labojies un mīl jūs? Atbilde: Ja attiecības ir izjukušas vienreiz, tad tam ir bijis kāds pamatots iemesls, kas draud

tās izjaukt vēlreiz. Parasti šim iemeslam pat ir konkrēts rīkoties? Pārstāj mīlēt savu bijušo un sāc mīlēt kaut ko citu. Piemēram, piecus kaķus, romantiskās komēdijas un vienkārši? Jā! Lai atveseļotos «mīlestību» (starp citu, zinātnieki tiešām ir pierādījuši, ka tā ir slimība, un pierādījuši vārdā neminēti zinätnieki), psihoterapeiti, kas nereti ir tavi draugi, mēdz alkoholismu un aknu cirozi). Šīs zāles saucas viskijs. Daudz, daudz viskija.

lekļūt pasaulē visvairāk tiražētajā grāmatā nemaz nav tik viegli, kā varētu likties. Pirmais variants — izdomāt pašam savu rekordu un cerēt, ka Ginesa rekordu grāmata sastādītājiem tas liksies interesants, jo ļoti daudzi rekordi vienkārši tiek noraidīti un ignorēti Otrais variants — pārspēt kādu no jauuzstādītajiem rekordiem Iekļūt pasaulē visvairāk tiražētajā cerēt, ka Ginesa rekordu grāmatas vienkārši tiek noraidīti un ignorēti. jau uzstādītajiem rekordiem. Daudzi, kas uzstādījuši Ginesa rekordus, pēc tam ir kluvuši populāri visā pasaulē un, pateicoties savam rekordam, pat attīstījuši veiksmīgu karjeru. Tāpēc, ja esi drošs par savām spējām, ir vērts pamēģināt. Ja sekosi mūsu padomiem, tavas izredzes kļūt par Ginesa rekorda

> esākumā izdomā, kādu rekordu tu varētu pārspēt. Saprotams, ka atsevišķus rekordus pārspēt ir vienkāršāk nekā citus, un dažu pārspēšanai nav vajadzīgas pat nekādas prasmes. Ne velti Ginesa rekordu grāmatā iekļūst cilvēki ar, piemēram, garākajiem nagiem, neparastām acīm vai pat ar to, ka viņiem ir vairāk pirkstu, nekā ir citiem cilvēkiem. Tas, kas tev pašam sevī var likties nepatīkams, Ginesa rekordu biroja cilvēkiem var šķist unikāls un citiem parādāms. Ja ne ar ko tādu tomēr neizcelies, tad nāksies domāt par kāda jau esoša rekorda pārspēšanu vai pašam sava izdomāšanu. Iespējams, tev ir pasaulē lielākā FHM žurnālu kolekcija. lespējams, tu kaut ko esi paveicis vienīgais pasaulē. Ginesa rekordu grāmatā iekļūst pat tādi cilvēki, kas kosmosā nosūta pirmo zirnekļa tīklu... Tāpat tur iekļuvusi pirmā 3D formāta filma.

īpašnieku tikai palielināsies.

Kas tev jādara? lesākumā izdomā, ko vēlies sasniegt. Pārskati iepriekšējos rekordus, jo kādu, iespējams, tu patiešām vari itin viegli pārspēt. Pēc tam apmeklē mājaslapu www.guinnessworldrecords.com un dodies uz sadaļu Apply Now, kur varēsi norādīt, kādu rekordu vēlies sasniegt vai pārspēt. Visticamāk, tev būs ļoti ilgi jāgaida, līdz saņemsi atbildi. Gaidīšana var ilgt līdz pat trim mēnešiem, jo tādu cilvēku, kas vēlas iekļūt rekordu grāmatā, netrūkst. Ja rekordu reğistrētājiem tava ideja liksies interesanta, pēc kāda laika saņemsi

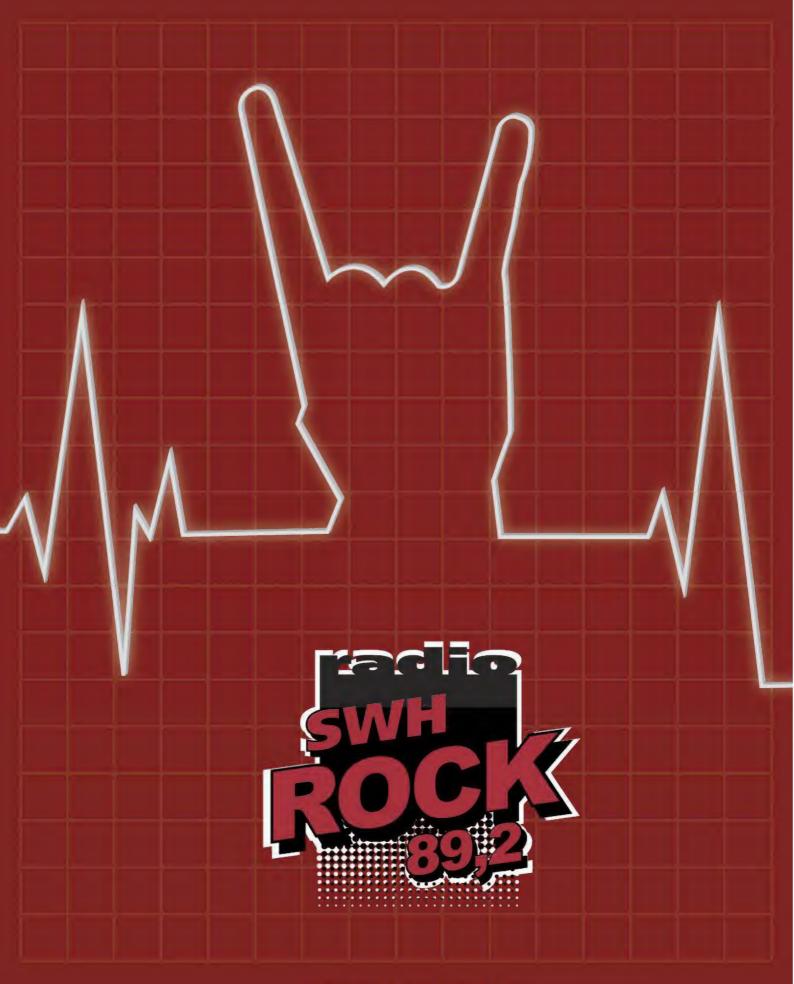
KĀ IEKĻŪT GINESA **REKORDU GRĀMATĀ**

e-pastu ar norādēm, kas tev jādara, lai rekordu uzstādītu. Visu šo informāciju izlasi rūpīgi, jo noteikumu neievērošana var neļaut uzstādīt rekordu, pat ja teorētiski to būsi izdarījis. Dienā, kad centīsies uzstādīt rekordu, tev būs vajadzīgi vismaz divi liecinieki. Tāpat tev būs nepieciešama videokamera, lai nofilmētu, kā sasniedz rekordu. Lieciniekiem pēc tam būs jāparaksta dokuments, ka tiešām esi godīgi uzstādījis rekordu. Kad tas izdarīts, sūti visu nepieciešamo informāciju, video, liecinieku galvojumus par rekorda sasniegšanu uz Ginesa rekordu grāmatas biroju. Pēc tam pēc ilgas gaidīšanas saņemsi vai nu patīkamu ziņu, ka esi iekļuvis Ginesa rekordu grāmatā un vari saņemt apstiprinošu sertifikātu, vai vienkārši nesaņemsi neko, jo tavs rekords atbildīgajām personām būs licies nevērtīgs vai īpaši stulbs.

Lai gan īpaši stulbie rekordi bieži vien tomēr ir tie, kas tiek novērtēti, ledomājies, tu taču varētu sev pie kermena piekabināt vairāk nekā piecdesmit metāla karotītes? Neizklausās tik vienkārši, bet pacietīgu treniņu rezultātā tas droši vien nemaz nebūtu tik sarežģīti. Kāds vīrietis minūtes laikā no koka dēlīša izvilka 20 ar āmuru iesistas naglas. Šo rekordu labāk necenties pārspēt, jo viņš to darīja ar zobiem. Ja tomēr vēlies mēğināt pārspēt šo visai stulbo rekordu, liec aiz auss, ka šis vīrietis vēlāk uzstādīja vēl vienu ar zobiem saistītu rekordu - vinš ar zobiem vilka 12 tonnas smagu autobusu... Un ne tikai izkustināja no vietas, bet aizvilka to

33 metrus tālu. Kāds vācu puisis pērn iekluva Ginesa rekordu grāmatā, jo pārspēja kāda cita salīdzinoši oriģinālo ideju. Viņš ar vienriteni spēja nobraukt nepilnus deviņus metrus. Nekā sarežģīta? Jā, bet viņš brauca pa rindā saliktu alus pudeļu kakliņiem... lepriekšējo rekordu vācietis pārspēja par nepilnu metru. Tā kā tuvojas rudens un tu neesi gatavs ekstrēmiem trikiem un zobu bojāšanai, varbūt vienkārši iemet aci omes dārziņā. Pērn Ginesa rekordu grāmatā iekluva vīrietis, kurš savā dārzā atrada 8,15 kilogramus smagu sīpolu. Bet kāds afgāņu vīrietis šī gada sākumā sabiedrībai publicēja savu pēdējo piecu gadu darbu viņš izveidoja pasaulē lielāko Korānu. Un tas taču pavisam nav sarežģīti. Skaidrs, lai iekļūtu Ginesa rekordu grāmatā, vienkārši ir nepieciešama laba ideja, kas iesākumā var šķist pat visai neinteresanta.

ADRENALÎNA LIELGABALS

AIZMIRSTI PAR IKDIENU! SUBARU BRZ IR KLAT!

Piedzīvojums, kuru neaizmirsīsi

Jaunā Subaru BRZ dzīslās rit Subaru leģendāro sporta auto asinis. Šis aizmugurējās piedziņas adrenalīna lielgabals, ko dzen uz priekšu unikāls boksera tipa dzinējs, savalda ceļus un neceļus vienlīdz kaislīgi un precīzi. Subaru jaunās sporta kupejas teju ideālais izsvarojums un ļoti zemais smaguma centrs ļauj tev justies kā īstam rallija meistaram katrā pagriezienā. Aizmirsti par ikdienu, uzticies saviem instinktiem!

